

M A I M E I

CHEN ƠM NGÀY QUẢNG

HẸN EM NGÀY NẮNG

---* ❖ *---

Tác giả: **Mai Mei**

Nhà xuất bản: **Dân Trí**

Nguồn text: **Waka**

Đóng gói: **@nguyenthanh-cuibap**

Đặt chân xuống sân bay Nội Bài, tôi kịp đón nhận chút nắng ấm hiếm hoi của một ngày chớm đông nơi đất mẹ. Lòng lâng lâng tựa như đang ở trong một giấc mơ, tôi cũng thật không ngờ chỉ qua mấy tiếng đồng hồ mà mình đã có mặt tại Việt Nam để hít hà bầu không khí se se lạnh đặc trưng của miền Bắc. Tôi vội vã đi thật nhanh về phía dành cho người nhà ở bên ngoài, ngó nghiêng xem ai sẽ là người đến đón mình đây.

Kia rồi, từ xa tôi đã nhận ra dáng Lan, cô em họ con cô chú tôi, người vẫn luôn cung cấp cho tôi mọi thông tin về người con gái mà tôi thầm thương trộm nhớ.

Vừa thấy tôi, Lan vui mừng, len qua dòng người đông đúc chạy lại khoác vai bá cổ anh. Đã lâu lắm rồi không gặp con bé, chúng tôi chỉ nhìn thấy nhau qua điện thoại và mạng Internet nên tôi không ngờ Lan lại cao đến thế. Ở ngoài, trông con bé người lớn và già dặn hơn nhiều, nhưng cũng không thiếu phần tinh nghịch và lanh lợi.

Lan cứ nhìn tôi chăm chăm, hết nhìn xuống dưới rồi lại ngó lên trên, như thể đang thám thính và đánh giá con mồi vậy, sau đó đưa ra câu nhận xét, “Oa, ông anh tôi trông như soái ca ấy nhỉ, áo quần thẳng thớm, sạch sẽ thơm tho. Đúng là mày râu nhẵn nhụi áo quần bảnh bao! Mà sao em cứ thấy cái gì không đúng ở đây?”.

Tôi bèn hỏi lại, “Cái gì không đúng?”.

Lan lại đi vòng vòng quanh tôi, nhìn chăm chú rồi đưa tay sờ sờ vào túi đựng dụng cụ vẽ của tôi, nhăn mày nhăn mặt đánh giá, “Chẳng phải người ta cứ bảo nghệ sĩ lúc nào cũng luộm thuộm, tóc tai rối bời sao? Mà anh còn

là họa sĩ nổi tiếng nữa, nhưng em thấy anh đâu có giống thế?”.

Tôi phì cười, cứ tưởng con bé đưa ra ý gì khủng khiếp lắm. Tôi cúi xuống nhìn lại mình lần nữa, quần đen, áo len cổ lọ bó sát, áo khoác dài đến gối, thêm chiếc khăn bông lơ lửng bên vai. Có gì mà bảnh bao hay không bảnh bao chứ. Tôi bèn cốc đầu con bé thay cho lời chào. Con bé cười cười ôm lấy tay tôi, rồi nhanh nhẹn muốn cần đồ giúp tôi. Nghĩ đi nghĩ lại, tôi cũng không muốn cự tuyệt lòng tốt của nó nhưng cũng chẳng nhớ để nó cần thứ gì nặng, bèn đưa cho nó đám dụng cụ vẽ mà tôi để riêng trong một chiếc túi, còn mình thì kéo cái va ly to dùng phía sau.

Chúng tôi bắt taxi về nhà. Ngồi trên xe, Lan tò mò mở túi đồ của tôi ra xem, rồi ra chiều thất vọng vì chẳng tìm được thứ gì hay ho, mặt ỉu xiu, sau đó lại riu rít kể mọi thứ chuyện cho tôi nghe, chuyện học hành của nó, chuyện bạn bè nó và cả chuyện của em. Con bé bảo cô chú đang ở nhà chuẩn bị bữa cơm tây trăn trăn cho anh, đề nghị hai anh em nhanh chóng về nhà. Nhưng tôi đúng là thằng cháu không có hiếu chút nào. Từ khi còn ngồi trên máy bay, tâm tư tôi đã chẳng yên, cứ thấp tha thấp thỏm nhớ đến một nơi, và muốn ngay lập tức về lại đó. Đó chính là ngôi nhà thân yêu của tôi. Thế là tôi nhất quyết đòi Lan dẫn về nhà mình trước. Không sao từ chối được, Lan đành chiều theo ý tôi.

Bao nhiêu năm đi xa, quê hương tôi giờ đã khác xưa rất nhiều, nhiều nhà cao tầng hơn, nhiều khu vui chơi giải trí hơn, và thậm chí là nhiều cây to hơn. Còn nhớ ngày nào, hàng cây bằng lăng hai bên đường mới được trồng còn nhỏ xíu, ánh nắng tha hồ chiếu thẳng xuống mặt đất, vậy mà giờ cây nào cây nấy cao to sừng sững, xòe tán rộng vươn ra bốn phía. Tôi thầm nghĩ nếu như là vào ngày hè, khi đám cây này ra hoa, hẳn là con phố sẽ đẹp lắm, thơ mộng lắm. Màu tím của sự thủy chung và thơ mộng sẽ lẫn át màu xanh và bao trùm khắp nơi, khiến lòng người đi trên đường sẽ không thôi rạo rực những xúc cảm, vô cùng lãng mạn.

Bất giác tôi nhớ đến nét chữ mềm mại dễ nhìn của cô bé miên Trung với bím tóc xinh.

“Anh biết không, trên con đường về nhà em mới trồng rất nhiều cây hoa bằng lăng. Khi nào nó lớn, nó sẽ nở ra những bông hoa rất đẹp, lúc đó anh hãy hái xuống rồi kết thành vòng nguyệt quế cho em nhé”.

Khi ấy tôi đã quyết tâm như thế nào, rằng nhất định sẽ phải kết cho em những vòng nguyệt quế thật đẹp, để em đội lên mái tóc dài mượt mà chẳng khác nào thiên thần ấy. Tôi thầm hỏi, không biết bây giờ tôi còn cơ hội thực hiện điều đó hay không?

Lạ thay, mặc dù khung cảnh giờ đã thay đổi và mang diện mạo mới nhưng đôi chân tôi cứ bước đi thoăn thoắt như chẳng chút gì lạ lẫm. Từng con đường, từng ngã rẽ vẫn in đậm trong tiềm thức tôi như ngày nào.

Vì chưa phải là giờ tan tãn nên con đường rất vắng vẻ, thưa thớt một vài người qua kẻ lại. Tôi lại càng có dịp để bước thong dong, để thả hồn mình quay trở lại với thời thơ ấu. Đây là con đường ngày ngày tôi vẫn đến trường, đây là ngã rẽ thân thương vòng vào nhà tôi, đây là con ngõ nhỏ rợp bóng cây đi qua lối nhà em...

Bàn chân tôi cứ bước, chẳng mấy chốc là về đến nhà. Càng tới gần căn nhà, tim tôi lại càng đập loạn. Cảm giác hồi hộp cứ lớn dần lên trong tôi. Vậy là tôi sắp được về lại nơi chôn chứa bao kỷ niệm ấu thơ, nói đúng hơn là nơi tôi đã từng có những nỗi buồn, đồng thời cũng chính là nơi ánh sáng ấm áp chiếu tới cuộc đời tôi.

“Nhanh lên anh, anh có nhận ra quê hương mình nữa không?”, giọng cô em họ vang lên lạnh lạnh, tôi mới giật mình nhớ ra bên cạnh còn một người nữa.

“Phố nhà mình giờ phát triển quá, anh chẳng còn nhận ra được nữa. Bao nhiêu năm xa quê rồi, nhưng hình như anh vẫn nhớ đường về nhà mình đó”, tôi cười trả lời Lan mà trống ngực cứ không ngừng đập liên hồi, “Anh muốn về đây lâu rồi nhưng chưa sắp xếp được công việc, nhân dịp cuộc triển lãm tranh của anh thành công tốt đẹp, anh nên thưởng cho mình chuyến về thăm quê đấy”.

Nghe tôi nói vậy, con bé không tin, liếc mắt nhìn tôi lém lỉnh, “Thôi đi

anh, em còn lạ gì anh nữa, em biết tổng anh r ồi, anh về quê chỉ vì...”.

“Nhóc con thì biết gì”, tôi cười xòa cốc đầu con bé học sinh lớp Mười hai trước mặt. Con bé nháy mắt với tôi, cười cười ra chiều rất hiểu chuyện.

Đi thêm một đoạn, cánh cổng quen thuộc hiện ra trước mắt tôi. Chân tôi bất giác run rẩy, con tim xao xuyến b ối h ối, phải cố gắng lắm tôi mới giữ được cho mình thật bình tĩnh. Đã nhiều năm trôi qua nhưng trông nó chẳng giống như bị bỏ hoang, không gỉ sét, không bong tróc, nó đã được sơn lại hàng hoàng, như thế bao nhiêu năm vẫn luôn có người sống vậy.

Thấy cánh cổng không hề khóa, Lan bỗng quay lại nhìn tôi nháy mắt như phát hiện ra điều gì đó hay ho lắm, r ồi nhanh chân chạy lên trước, dáng hình bé nhỏ vừa khuất sau cánh cổng đã nghe thấy tiếng, “Chị yêu ời, chị có ở đây không?”.

Tôi khựng lại giây lát, có người đang ở trong nhà tôi sao? Thoáng ngạc nhiên qua đi, tôi lại thấy tò mò muốn biết ai đang ở trong nhà mình, bèn sỏi những bước dài tới đó.

Một lúc sau, tôi nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của một người con gái vọng tới từ sau vườn, “Có, chị ở trong này, có chuyện gì thế em?”.

“Chị lại đang ng ồi chăm sóc cho mấy chậu xương r ồng đấy à? Chị mau ra đây đi, có chuyện lớn r ồi đây.”

Nghe thấy Lan nói vậy, cô gái tên Linh tất tả chạy ra, nét mặt sợ hãi, vội hỏi, “Sao thế, ai cháy nhà hay gì mà em cuống cu ồng lên vậy?”.

“Còn hơn cả cháy nhà nữa cơ”, nói xong con bé cười hì hì, quay sang vẫy tôi. Sau giây phút chột lạng, tôi cũng đủ can đảm để bước lên phía trước, nghe nó giới thiệu, “Giới thiệu với anh, đây là chị Linh, nhà chị ấy ngay bên cạnh nên chị ấy giúp nhà em trông nom ngôi nhà này”, sau đó nói với Linh, “Còn đây là anh Tuấn, họ hàng với nhà em, anh ấy là họa sĩ nổi tiếng, chuyên vẽ tranh phong cảnh, rất thích dùng màu nước. Anh ấy đang tham gia một cuộc thi vẽ có tên ‘Cảm xúc trong tôi’ bên Anh, nên muốn về Việt Nam để tìm cảm hứng sáng tác nghệ thuật”.

Nghe con bé giới thiệu mà tôi muốn bật cười. Tôi nhìn Linh, một cô gái

xinh xắn, đáng người nhỏ nhắn, đáng yêu. Chẳng hiểu sao nhìn Linh mà tim tôi cứ đập thình thịch, một ý niệm nào đó vừa chạy xẹt qua đầu. Tôi nhìn Linh nghi ngờ, và một phút sau tôi đã chắc chắn đi đâu mình nghĩ là đúng, tim tôi lại càng đập loạn, bối rối xao xuyến, rồi lại tự thấy ngượng ngùng trong lòng như thể đang làm việc xấu vậy. Phát hiện cô gái này cũng đang nhìn mình chăm chú, tôi cố ngăn dòng cảm xúc đang chảy tràn trong lồng ngực, đưa tay về phía Linh, cố để giọng mình có vẻ tự nhiên nhất, “Chào em, anh là Tuấn, rất vui được làm quen với em”.

Linh chưa kịp trả lời đã thấy Lan nháy mắt mấy cái rồi huých huých cánh tay mình, sau đó ghé sát vào tai Linh thì thầm, “Viết kì kèo hẳn hoi nhé”.

Linh nhìn tôi mỉm cười, gật đầu chào lại một cách lịch sự, “Vâng, em là Linh”.

Giọng nói nhỏ nhẹ như con rắn trườn vào tim tôi, có lẽ không bao giờ tôi quên được câu nói kiêu kì ấy. Tôi nhìn em, chiếc răng khểnh cùng lúm đồng tiền xinh càng tôn lên nét duyên trên khuôn mặt em, nụ cười vô cùng tươi tắn, hút hồn người khác, nhưng nếu quan sát kỹ, thật tinh tế nhìn sâu vào đôi mắt em, tôi cũng kịp nhận ra ẩn hiện trong đó là một nét buồn man mác. Một nỗi buồn như có tự bao giờ và nó đã trở thành thói quen mà có lẽ ngay đến chính em cũng không nhận ra. Tim tôi bỗng thắt lại như bị thứ gì đâm phải. Em đẹp là thế, cười tươi là thế, nhưng chao ôi, nụ cười ấy không toát lên từ đôi mắt, mà chỉ là nụ cười xã giao mà thôi.

Tôi thì thầm hỏi, vì đâu mà đôi mắt em buồn đến thế? Có phải em luôn mang tâm sự trong lòng?

Mất mấy giây tôi mới định thần lại được, bèn bắt chuyện với Linh, “Linh à, lần này anh sang Việt Nam tìm cảm hứng sáng tác, nên muốn thuê căn nhà này ở một thời gian, có được không?”.

“Việc này em không quyết được đâu anh à, em chỉ nhận lời trông giúp cô chú thôi. Nếu muốn thuê, anh phải hỏi cô chú ấy”, Linh vẫn lịch sự và xa cách trả lời tôi.

Lan nhanh nhẹn chen vào, “Xong rồi, xong rồi chị ạ. Anh ấy nói chuyện với bố mẹ em xong hết cả rồi, mai anh ấy sang đây ở luôn đây”.

Chẳng hiểu lúc đó lấy đâu ra dũng khí và động lực mà tôi lại đưa ra quyết định nhanh đến thế, tôi lập tức lên tiếng, “Không, không, tối anh sang ở luôn”. Nói xong mới ý thức được mình có hơi đường đột, tôi ngượng ngùng nhìn vào hai đôi mắt tròn xoe khó hiểu đang chăm chăm ngó mình, bèn chữa lại, “À... ờm... anh muốn sang đây dọn dẹp nhà cửa rồi ở luôn để khỏi phải làm phiền đến cô chứ”.

Bé Lan như nhìn thấu tâm can tôi, “Chứ không phải thấy gái đẹp nên bị hút hồn rồi đấy chứ, ông anh họ?”.

“Con bé này, chỉ giỏi nói linh tinh thôi”, Linh lập tức bác bỏ ý Lan, mặt nghiêm nghị nhìn con bé cảnh cáo. Có vẻ Linh không thích những câu nói đùa như vậy, nhưng thế nào mà tôi lại cảm thấy vành tai mình cứ nóng bừng bừng, như thể vừa bị người ta bắt gắp làm việc gì lén lút ấy. Có lẽ lúc này mặt tôi phải đỏ như quả cà chua chín mất thôi. Lạ thật, em không thẹn thì thôi, tôi xấu hổ gì chứ, đúng là không đáng mặt đàn ông chút nào.

Hồi hận trước quyết định chóng vánh của mình, nhưng thôi, đâm lao phải theo lao, tôi cười giỡn lại con bé, “Sao em hiểu anh quá vậy?”.

Con bé liếc lên mặt dương dương tự đắc, “Em là ai chứ, em gái anh mà”. Được một lúc, Lan trầm tư suy nghĩ, chợt nhận ra vấn đề, “Nhưng anh đã chuẩn bị được gì đâu, chăn màn giường chiếu... Nếu muốn sang ở thì cần chuẩn bị nhiều thứ lắm đó”.

“Đơn giản, có hai em giúp anh rồi thì còn sợ gì không kịp”, bình thường tôi vốn ít lời văn hoa bay bướm, nhưng chẳng hiểu sao lúc đó tôi lại thấy mình cũng biết ăn nói ra phết.

Sợ Linh từ chối, tôi quay sangướm hỏi, “Linh có bận gì không, giúp anh nhé?”.

Linh cười đồng ý, tôi như mở cờ trong bụng. Con bé Lan cũng hiểu ý anh, thêm vào, “Thế thì hay quá còn gì nữa, chị Linh nhỉ. Tối nay ba anh em mình sẽ dọn dẹp sạch sẽ căn nhà này rồi cùng đi ăn. Em cũng đang

thèm được ăn một bữa bên ngoài đây. Nói thật chứ chán cơm mẹ nấu lắm rồi”.

Chúng tôi bật cười trước câu nói đùa và điệu bộ của Lan. Tôi trộm nghĩ, bố mẹ Lan cũng kiêu lời mà không biết con bé giống ai lại lém lỉnh quá vậy.

Nhân tiện nói đến chuyện giúp đỡ, Lan bỗng chốc như trở thành bà lão, lo chuyện bao đồng, “Chị Linh này, anh họ em mới về Việt Nam nên còn lạ nước lạ cái, chị lại ở gần đây, có gì giúp đỡ cho anh ấy nhé”, không đợi Linh trả lời, con bé lại tiếp, “Chỉ một thời gian ngắn thôi, tìm được cảm hứng gì gì đó là anh ấy lại đi ngay ấy mà, không làm phiền chị nhiều đâu”.

Linh khế cốc vào đầu Lan, mắng yêu, “Bà già. Với chị mà còn nói khách sáo như thế à? Giúp được gì tất nhiên chị sẽ giúp”. Hiển nhiên tôi có thể thấy rõ tình cảm của hai cô gái này đã ở mức thân thiết đến thế nào rồi.

“Tuyệt vời, em biết chị là người tốt mà”, Lan cười cười, lại thân thiện với Linh, “Cố giữ anh ấy ở lại Việt Nam nhé, giai đẹp lại tài năng như thế khó kiếm lắm. Mỗi tội là anh họ em, nếu không thì...”.

Chưa để Lan nói hết câu, Linh đã lại đưa tay cốc khế vào đầu nó, “Con bé này, chỉ giỏi nói linh tinh”.

Lan kêu “Ui da” một tiếng, đưa tay ôm đầu rồi né sang chỗ khác, lè lưỡi, “Anh Tuấn này, chị Linh em tốt bụng, giỏi giang, xinh xắn lại chưa có người yêu, được xếp vào hàng quá lứa lỡ thì, về khoản này anh cũng phải giúp chị ấy nhé”.

Ở nơi khác, hai mươi lăm tuổi mà chưa lấy chồng là chuyện bình thường, nhưng với tập tục quê tôi, ở tuổi này mà chưa thấy ai ngó ngang là các bậc phụ huynh lo lắng lắm rồi. Chắc bố mẹ Linh cũng phải chạy đôn chạy đáo hỏi chỗ này tìm chỗ kia, sao cho ra một tấm chồng cho cô con gái.

Tôi chợt thấy buồn cười trước suy nghĩ của mình, nửa đùa nửa thật vào hùa với cô em, “Nhất chí, không thành vấn đề chuyện này anh dư sức làm được, Linh cũng không được chê lòng tốt của anh nhé”.

“Chê gì mà chê, chị Linh nhỉ?”, Lan nhanh nhẩu, “Mẹ chị Linh bảo sang năm mà không thấy chị Linh dẫn người yêu về ra mắt thì ai hỏi bác ấy cũng gả tuốt, không thích ôm quả bom nổ chậm này nữa rồi”.

“Lại nói linh tinh”, trước câu trêu đùa của Lan, Linh cũng chỉ nghiêm mặt, khẽ lườm con bé rồi nói nhỏ nhẹ.

Đôi khi cũng thấy khó chịu với cái tính lảm lòi của Lan, nhưng hôm nay tôi lại thấy con bé được việc ra phết.

Tôi quay sang nói với Linh, “Em chỉ cần giúp anh tìm cảm hứng thôi, còn việc tìm chàng hoàng tử cho em cứ để anh lo”.

Vốn là người nghiêm túc, cứ ngỡ Linh sẽ nổi giận khi nghe câu đó, vậy mà Linh cũng đùa theo, “Anh nói là phải giữ lời đấy nhé, em nhớ lâu lắm đó”.

Tôi vui vẻ trả lời ngay, “Quân tử nhất ngôn, có cần ngoắc tay không?”.

Tôi thấy Linh chần chừ một lát, như có tâm sự gì trong lòng. Có thể Linh cho rằng tôi đang nói đùa, hoặc cũng có thể Linh coi việc ngoắc tay là một hành động ấu trĩ, không đáng tin tưởng. Tôi ngượng ngùng thu tay lại. Còn nhớ ngày đó, tôi cũng đã hứa với một cô bé rằng, “Em yên tâm, lớn lên anh sẽ bảo vệ em”. Thế mà giờ đây tôi đã thực hiện được đâu, vậy tôi còn có lý do gì để đưa tay ra? Không biết cô bé ấy có còn nhớ hay chẳng?

“Thôi thôi, anh chị đừng hứa qua hứa lại nữa, như vậy là em yên tâm rồi, yên tâm rồi”, giọng Lan bỗng vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi, “Giờ chúng ta đi chuẩn bị đồ, dọn dẹp nhà cửa rồi còn đi ăn, nhanh lên kẻo muộn mất rồi”.

Cả ba chúng tôi cùng bật cười, bắt tay vào công việc...

CHƯƠNG 2

Ba người chúng tôi bắt tay vào công việc mua sắm đồ và chần chu lại căn nhà. Thoạt đầu tôi cứ nghĩ là phải đến tối mịt mới có thể hoàn tất, nhưng không ngờ chỉ một loáng sau là mọi thứ đã gần như đâu vào đấy. Thời đại công nghệ thông tin, chúng tôi chỉ cần ngồi nhà mở iPad và chọn đồ cần mua là được, một lúc sau sẽ có người chở về tận nơi, vô cùng tiện lợi và nhanh chóng.

Chính vì vậy chúng tôi có rất nhiều thời gian để dành cho việc đi ăn và đi chơi sau đó. Thấy mọi thứ đã có vẻ ổn thỏa, cô em họ giỏi nhất trong khoản ăn uống của tôi mới ôm cái bụng đang réo lên từng hồi ca thán, “May quá, thế là đã có tổ cho ông anh họ đẹp giai của tôi chui ra chui vào rồi nhé. Bây giờ thì làm ơn giúp cho cái bụng của em ngừng kêu đi có được không?”.

Thấy Lan kêu ca, tôi quay sang nhieếc móc một câu, “Con bé này chỉ thế là nhanh”. Nhưng kể cũng lạ, không nhắc tới thì thôi, vừa nói đến là bụng tôi cũng không ngừng biểu tình. Sợ bị mất mặt bởi những tràng ục ục trong bụng, tôi vội vờ như mình là ông anh hết lòng chiều em gái, “Thôi được rồi, dù sao mọi việc cũng đã ổn. Anh sẽ cho cô đi lấp đầy cái dạ dày đã, đừng ý không?”.

Chỉ đợi có thế, Lan reo lên một tiếng thích thú rồi huých huých tay Linh, “Chị Linh, nghỉ tay, chúng ta đi ăn thôi”.

Linh cười hùa theo, “Ừ. Chị cũng đói quá rồi đây. Anh Tuấn có đủ khả năng để cho hai chị em em đánh chén no nê không? Em phải nói trước là em ăn nhiều lắm đó”.

“Yên tâm đi. Cho các em ăn tùy thích. Cái gì thì anh không có, chứ ti ền thì anh không thiếu. Thế chúng ta định đi ăn gì đây?”

“Đúng r ồi, anh ấy còn có cả cái triển lãm tranh to đùng ở bên nước ngoài kia mà, ngày nào cũng đông nghịt khách đến tham quan và đặt hàng. Chị cứ yên tâm.”

Cứ mỗi lần nghe con bé nói về mình, tôi lại thấy mình được cao hơn một bậc, chợt thấy bu ồn cười, không đưa ra ý kiến gì.

Tất nhiên mới về nước nên việc chọn lựa ăn uống tôi dành cho hai cô gái quyết định. Tôi rất bất ngờ khi chọn lựa một h ỏi, cuối cùng Lan quyết định đi ăn đ ồ nướng vỉa hè. Con bé này bỗng nhiên có lương tâm, biết tiếc ti ền cho ông anh hay sao?

Thế nhưng đi r ồi tôi mới biết quyết định của Lan là hoàn toàn chính xác.

Không xa hoa, không c ầu kỳ, quán ăn chỉ đơn giản là một qu ầy hàng nho nhỏ cùng những bộ bàn ghế bày nơi vỉa hè. Đối với tôi lúc này, nơi đây lại vô cùng hấp dẫn với vô số đ ồ nhấm. Lâu lắm r ồi tôi mới có được trải nghiệm tuyệt vời đến thế.

Trên đường xe cộ tấp nập, tiếng ồn ào không khi nào ngớt, cái lạnh cuối đông bao trùm lấy chúng tôi. Nhưng lạ thay, dường như cái lạnh ngoài trời lại khiến tôi thấy trong lòng ấm áp gấp bội.

Tiếng thịt nướng xèo xèo cứ như mời gọi, vị đậm đà và nóng hôi hổi của miếng thịt lan tỏa trong miệng quả đúng là một thứ lôi cuốn, khiến người ta say mê.

Mất tôi không ngừng dán vào miếng thịt ba chỉ thơm ngậy, vàng ươm, miệng thì không ngừng nuốt nước miếng. Thế nhưng đến khi miếng thịt chuẩn bị được đưa lên miệng thì lại mất bởi cánh tay nhanh nhẹn của Lan. Con bé không chút nhường nhịn nào đối với ông anh lâu ngày mới về là tôi đây. Tôi bực dọc vội vàng ngẩng lên cướp lại miếng ăn, nhưng lại bất chợt nhìn thấy Linh đang nhìn chúng tôi cười xinh xắn. Nụ cười của em như trút mọi lo toan, như của một người chị yêu chiều nhìn hai đứa em nghịch

ngờ. Tôi bỗng khựng lại, quên cả việc tranh giành với Lan. Tôi say sưa ngắm nhìn khuôn mặt Linh cứ ửng hồng bởi làn khói nóng mà quên hết mọi thứ xung quanh.

Bỗng phát hiện ra điều đó, em then thưng cúi mặt xuống lật lật miếng thịt trên chảo, đôi lúc lại vờ quay đi chỗ khác rồi nói chuyện cười đùa với Lan như không trông thấy tôi.

Nhiều lúc nhớ lại, tôi không biết lúc đó mặt mũi tôi trông như thế nào. Liệu có bị Linh ví với mấy tên Sở Khanh hay đi trêu hoa ghẹo nguyệt không.

Thấy vậy, thỉnh thoảng Lan lại liếc trộm tôi hay đá đá chân tôi, ra chiều lộ liễu quá đấy. Những lúc như thế, tôi mới hết tình trạng đi trên mây.

Cứ như vậy, bữa ăn của chúng tôi diễn ra trong cái se lạnh của đất trời, tiếng chuyện trò râm ran của khách khứa xung quanh, cái then thưng cúi mặt của Linh, cái nháy mắt ra hiệu và lờm nguýt của Lan cùng niềm vui rạo rức không sao tả xiết của tôi.

Còn gì vui hơn khi ước mơ thành hiện thực? Em có biết tôi đợi ngày này đã lâu lắm rồi không? Với tôi, em là con búp bê xinh đẹp được bày trong tủ kính, tôi chỉ dám đứng từ xa ngắm nhìn, dõi theo từng bước đi của em mà chẳng dám đưa tay chạm tới.

Cho đến ngày biết tin cuộc sống của em như bức tranh với toàn màu xám xịt, tôi không thể khoanh tay đứng nhìn thêm nữa. Trái tim nhức nhối, thúc đẩy tôi phải dũng cảm đến bên em, tô màu cho cuộc sống của em thêm phong phú, mang nắng đến sưởi ấm tháng ngày u buồn tăm tối của em. Thế rồi tôi đã dũng cảm làm điều đó, điều mà có lẽ tôi phải làm từ lâu rồi mới phải.

Còn nhớ em đã từng nói, “Bức tranh của anh tối mà buồn quá. Phải thêm màu sáng vào thì bức tranh mới đẹp và bắt mắt. Sao anh không kéo rèm ra để ánh nắng chiếu vào phòng, sao anh không vẽ thêm cảnh vật tươi vui bên ngoài?”. Cũng chính bởi câu nói của em mà bức tranh của tôi đã thay đổi, để rồi cuộc đời tôi cũng thay đổi từ đó. Vậy thì có sao em lại

đánh mất màu nắng trong cuộc đời mình?

Tôi lại ngược lên nhìn em rồi tự hứa với lòng mình, bằng bất cứ giá nào tôi cũng phải dẹt nắng cho em, để em lại tươi vui và yêu đời như trước kia.

Và hôm nay đây, sau quãng thời gian dài đằng đẵng đứng từ xa dõi mắt nhìn theo em, sau giây phút đấu tranh tư tưởng để có được cái dũng cảm, tôi đã ở đây, đã ở bên em nhìn em với khoảng cách gần nhất. Tôi thần cảm ơn trời đất vì đã cho tôi được may mắn đến vậy. Niềm vui vỡ òa trong lòng, bất giác tôi lại sợ thời gian trôi, tôi muốn kéo nó lại, muốn được ở bên em thêm chút nữa, một chút nữa thôi cũng được.

Nhưng nào ai níu giữ được bước chân của thời gian, tôi đâm ra lo lắng, gặng hỏi, “Ăn xong chúng ta có chương trình gì tiếp theo không, hay là ai về nhà nấy?”. “Anh Tuấn hôm nay nghỉ mấy bay cả ngày mà không mệt sao? Hay là anh về nghỉ ngơi lấy lại sức trước đã”, Linh nói có vẻ quan tâm tới tôi nhưng tôi biết em chỉ đang từ chối lời mời của tôi một cách khéo léo mà thôi. Tôi vội vàng trả lời, “Anh có mệt gì đâu. Được gặp em thế này thì dù có nghỉ mấy ngày trên máy bay anh cũng thấy chẳng hề gì”.

Dứt lời tôi bỗng thấy Lan ngẩng phắt đầu lên, nhìn tôi chớp chớp mắt, còn khuôn mặt Linh thì đỏ ửng, trừng mắt nhìn tôi như một kẻ trăng hoa lẻo mép thích trêu chọc con gái. Biết mình lại lỡ miệng, dù sao đối với Linh, tôi vẫn là người mới quen, thậm chí còn chưa thân thiết kia mà. Tôi vô cùng ngượng ngịu không biết giấu mặt đi đâu, đành sửa lại, “Ý anh là nếu các em thích đi ca hai, anh sẵn lòng hộ tống các quý cô, miễn sao các em thích là được”.

Lan ngay lập tức nhận ra vẻ lúng túng cũng như ý đồ của tôi, liền nói hòa theo, “Vẫn còn sớm mà, về làm gì vội. Chúng ta phải chơi đến cùng chứ. Không say không về”.

Quả là em gái tôi. Nếu hỏi ai là người hiểu tôi nhất thì tôi sẽ chẳng ngần ngại mà trả lời ngay là Lan. Con bé rất tinh tế và lanh lợi. Dường như nó đi guốc trong bụng tôi. Mặc dù hơi nhiều chuyện nhưng đôi khi nó lại cứu tôi những màn thua trông thấy. Tôi thần cảm ơn con bé.

Đang mừng thầm thì tôi lại nghe thấy Linh bảo, “Con bé này, cứ nói đến đi chơi là em nhiệt tình thế hả? Sao lúc học không thấy em hứng thú như thế?”.

“Chị không cần lo. Trước ngày thi, chỉ cần chị ôn cho em mấy buổi là đâu lại vào đấy ấy mà”, tôi được biết Linh thường hay làm gia sư kèm cặp cho Lan. Chắc con bé tin tưởng Linh lắm, “Mà mấy khi được đi chơi cùng ông anh họa sĩ đẹp trai của em. Chị cứ chơi thoải mái đi”.

Thấy có thể xen vào đôi câu, tôi lập tức lên tiếng, “Đúng rồi đấy. Mấy khi đi chơi cùng anh. Mà em đã hứa giúp anh tìm cảm hứng vẽ cho cuộc thi rồi đó nhé. Cảm hứng có thể đến bất chợt ở bất cứ nơi nào. Biết đâu đi chơi, anh lại tìm được cảm hứng. Như thế, anh sẽ về nước luôn mà không cần làm phiền đến em nữa”.

Thấy tôi nói đùa như vậy, Linh bật cười, “Anh Tuấn khéo nói đùa ghê”, và tất nhiên lần này em chẳng còn có gì để từ chối tôi nữa, “Vậy thì chúng ta đi đâu?”.

“Chúng ta đến khu vui chơi giải trí gần con phố nhà mình đi”, Lan hồ hởi đưa ra ý kiến. Và tất nhiên sẽ chẳng ai bác bỏ ý kiến của con bé.

Khu vui chơi giải trí chúng tôi đến không hề to, nhưng vô cùng bắt mắt. Các loại đèn trang trí lấp lánh như ngàn sao rơi xuống. Nổi bật hơn cả là vòng đu quay mặt trời to lớn với đủ màu sắc. Ngồi trên đó có lẽ ta sẽ thu được khung cảnh của cả thành phố này vào tầm mắt.

Đã rất lâu rồi tôi không đặt chân đến những nơi như thế này. Cứ ngỡ nơi ấy chỉ là thiên đường của lũ trẻ, nào ngờ đến mới thấy ở đó cũng có vô số các thanh thiếu niên hoặc các đôi tình nhân đang hẹn hò.

Cô bé Lan thích thú nhìn thấy trò gì cũng muốn chơi. Nó tíu tít kéo Linh tham gia vào đủ các trò nhưng Linh đều lắc đầu. Thấy Linh không muốn chơi, tôi cũng chẳng thiết tha gì. Tôi biết kể từ lần đổ ngã về mặt tình cảm, Linh đã chán tất cả mọi thứ, không còn đam mê, không còn niềm tin và tình yêu cuộc sống. Linh chỉ sống như một người đang tồn tại. Cuối cùng tôi và Linh quyết định đứng ngoài xem Lan một mình lên cỗ máy đu quay

bạch tuộc mỗi lúc một lên cao.

Đứng bên cạnh Linh, tôi bỗng thấy luống cuống, chân tay trở nên thừa thãi đến lạ. Tôi muốn nói với em biết bao đi đâu, nhưng hễ quay sang định mở miệng, tôi lại thấy em chẳng chú ý gì đến anh chàng đang đứng cạnh em là tôi đây, mà chỉ chú ý reo hò cùng con bé ở tít trên cao kia. Thế là tôi đành nuốt ngược những lời định nói vào trong.

Kết thúc trò chơi thấy mặt tôi buồn thiu buồn thiu, Lan đoán được ngay tình hình bèn lập tức kéo bằng được chúng tôi tham gia trò thuyền hải tặc. Thấy cũng vui vui, tôi đồng ý ngay.

Chiếc thuyền thì to nhưng chỉ có ba người chúng tôi lên chơi. Ban đầu anh quản lý trò chơi không đồng ý, nói phải đợi thêm người mới bắt đầu được, rồi chẳng biết thế nào, có thể ngẩng lâu cũng chán, cuối cùng anh ta cũng đồng ý mở cửa cho chúng tôi lên.

Linh nhanh nhẹn ngẩng ngay giữa thuyền, Lan vội vàng kéo Linh dậy đi lên tận mạn thuyền. Sau khi chúng tôi ngẩng yên vị trên đó, chiếc thuyền bắt đầu khởi động, vừa khẽ đung đưa sang hai bên vừa lên cao dần, rồi tốc độ lắc cũng tăng nhanh. Có những lúc tưởng chừng như nó muốn lộn nhào, chúng tôi có thể bị hất văng xuống đất bất cứ lúc nào. Một phần vì ở trên cao khí oxy loãng hơn, một phần vì ban nãy hứng chí tôi có uống chút rượu, nên đầu óc có hơi choáng váng. Nói thật là tôi cũng hơi sợ nhưng chẳng nhẽ tôi cũng la hét giống cô bé bên cạnh mình? Như thế thì thật mất mặt. Linh đang im thin thít co rúm người lại nắm chặt lấy tôi, còn cô em họ tôi thì đang phấn khích không ngừng hò hét thích thú. Tôi đành gồng mình lên cố để bản thân thật bình tĩnh, tôi phải cho em thấy sức mạnh của một đấng mày râu, để em thấy tôi có thể là chỗ dựa vững chắc cho em. Tuy vậy, trong đầu tôi không ngừng càu nhàu “Kết thúc đi. Mau kết thúc đi”.

Mấy phút thôi mà tôi cứ ngỡ như mấy thế kỷ. Đợi mãi cuối cùng thuyền cũng dừng lắc và hạ xuống vị trí ban đầu. Tôi bước xuống mà đầu choáng váng. Nhìn sang bên thấy em đang nôn thốc nôn tháo. Tôi sốt ruột vội vỗ lưng cho em mà quên bém mất cả ngại ngùng. Thấy vậy, em ngẩng

đầu lên cười với tôi cảm kích. Bất giác tôi lại thấy run run mới nhớ ra sự tự nhiên của mình. Nhưng thôi kệ, chắc em không vì hành động nhỏ bé này mà đánh giá tôi sỗ sàng đâu nhỉ.

Khác hoàn toàn với tôi và Linh, Lan lại chẳng chút mệt mỏi. Con bé vô cùng d ễ dàng sinh lực. Nó để chúng tôi ng ồi đó nghỉ ngơi r ồi chạy biến vào trong sân chơi trò xe đạp. Thế mới nói, tuổi trẻ thật quý biết bao!

Thấy em ng ồi xuống thả h ồn theo giọt nước đang tung tăng nhảy múa ở đài phun nước bên cạnh, không biết đang nghĩ ngợi gì, tôi vội chạy đi mua về hai cây kem ốc quế r ồi đưa cho em một cây. Em ngạc nhiên tròn mắt nhìn tôi, “Sao trời lạnh mà anh lại mua kem?”.

“Đôi khi trời lạnh ăn kem lại là một trải nghiệm tuyệt vời đó, em có muốn thử không?”, tôi nói r ồi ng ồi xuống bên cạnh em, thưởng thức cái trải nghiệm tuyệt vời mà tôi nói. Em nhìn tôi cười, nhận lấy cây kem.

Quả là như vậy, cái lạnh bên ngoài bao trùm kết hợp với cái lạnh từ trong phát ra, tôi cứ run lên từng h ồi không thôi. Cho đến bây giờ tôi vẫn không biết thực ra mình run vì lạnh hay bởi đang được ng ồi cạnh em.

Liếc mắt sang em, tôi thấy em cũng đang run lên b ần b ần. Lòng trộm nghĩ phải chẳng em cũng thấy run khi đang ng ồi cạnh tôi? Tôi mặc định đi đâu đó là sự thật và rất vui mỗi khi nghĩ như vậy.

Ng ồi bên em một lúc, tôi th ần bảo bản thân mình phải bình tĩnh. Lại thật, ban nãy khi có Lan ng ồi cùng chẳng phải tôi mạnh miệng lắm hay sao, giờ bỗng nhiên cứ cảm như hèn thế này? Tôi kh ẽ khàng hít sâu thở đều mấy l ần r ồi mới dám bắt chuyện với em, “Linh này, em nên cắt móng tay đi nhé”. Miệng nhanh hơn đầu, không hiểu sao tôi lại bắt chuyện với em bằng câu này. Linh lại một l ần nữa ngạc nhiên, tròn mắt nhìn tôi, chưa hiểu vấn đề “Sao hả anh?”.

Tôi cười cười trêu em, “Ban nãy chơi trò thuy ền hải tặc, em giữ vào anh chặt quá đến nỗi b ần tím hết tay r ồi đây này”. Tôi đưa tay cho Linh xem các vết xước mờ mờ đỏ đỏ ấy.

Biết tôi trêu, Linh bật cười, “Ôi, em không ngờ mình lại gây thương

tích cho anh nghiêm trọng đến vậy. Em xin lỗi. Không cố ý là không có tội đâu nhé”.

“Thì anh có dám trách tội em đâu.”

Nói chuyện phiếm đôi ba câu, tôi thấy Linh không khó gần như tôi nghĩ. Bầu không khí giữa chúng tôi bớt gượng gạo hơn trước.

Một lúc lâu sau, Linh bỗng quay sang hỏi tôi, “Anh có biết gấp thú bông không? Chúng mình qua bên kia gấp thử xem”.

Lần đầu tiên được em bắt chuyện trước, tôi vui như đón mẹ về chợ, trả lời “Có” ngay lập tức mà chẳng cần suy nghĩ. Thế là hai chúng tôi đã có phút đánh lẻ đầu tiên. Khổ nổi, dưới sự cổ vũ nhiệt tình của em, tôi cứ gấp con nào lên là rơi con nấy. Vô cùng sượng sùng và không cam tâm, tôi vẫn chuyên tâm gấp rồi lại gấp.

Đến khi Lan chạy tới gọi chúng tôi, Linh liền đi đến chỗ con bé. Tôi vô cùng chán nản nhưng vẫn không muốn khuất phục, mồ hôi lấm tấm trên trán dù đang là mùa đông. Tôi hạ quyết tâm gấp lần cuối cùng, lần này không được tôi cũng bó tay ra về. Ấy vậy mà một con thú bông lại ngoan ngoãn phục tùng tôi. Đó là chú gấu trúc bằng bông với hai con mắt đen sì. Tôi vui sướng đuổi theo em reo hò khoe khoang chiến tích như thể đứa trẻ vừa được cô giáo khen. Nhận món quà của tôi, em cười tươi tắn có vẻ cũng rất thích thú. Thật không uống buổi đi chơi ngày hôm nay.

Đối với tôi, đây là một ngày đáng nhớ, bởi vừa về quê hương, tôi đã chạm tới con đường đưa tôi đến với mục đích của mình, chính là quay về tìm và chinh phục trái tim em.

 Ơn gió mùa đông lạnh lạnh. Phố xá đã lên đèn. Bóng ba người chúng tôi đổ dài trên đường.

Về tới gần ngõ nhà tôi, Lan lấy cớ là phải về học bài nên nhờ Linh sang nhà dọn nốt mấy thứ giúp tôi. Dù sao thì nhà chúng tôi cũng nằm trong một con ngõ. Về muộn một chút chắc bố mẹ Linh cũng không nhieếc móc gì, vả lại nghe Lan nói, hai bác thường xuyên nhờ Lan sang rủ con gái đi chơi giúp cho Linh khuây khỏa đầu óc, chứ cứ suốt ngày cấm cung trong nhà như thế thì chẳng mấy mà thành tự kỷ.

Vốn tốt bụng, Linh nhận lời ngay lập tức mà chẳng chút do dự. Tôi thần hồi, không biết Lan thương ông anh này thật hay Lan hiểu lòng tôi nên luôn kiếm cớ tạo cơ hội cho tôi được ở gần em, nhưng dù sao tôi cũng vô cùng cảm kích.

Nói là dọn dẹp nốt phần còn lại, nhưng công việc cũng không có gì, chỉ là kê lại mấy thứ cho gọn gàng ngăn nắp và quét tước nhà cửa một chút mà thôi. Trong khi Linh chăm chú quét tước và moi móc rác rưởi ở khắp các góc ngách thì tôi lại đắm say xếp quần áo vào tủ, sau đó là bài trí sắp xếp góc nhỏ sáng tác nghệ thuật của mình. Tôi bày la liệt các loại bút chì, bảng màu, hộp màu cùng dụng cụ vẽ tranh lên bàn, giá vẽ thì dựng ngay bên cạnh.

Chúng tôi tập trung vào làm một loáng là xong. Tôi định mời em cốc cà phê để cảm ơn nhưng chợt nhớ ra mình chưa mua. Tôi ngại ngần bảo em ngồi đây đợi một chút, tôi chạy ra tạp hóa gần đây mua hộp cà phê rồi về ngay. Em cười bảo tôi không cần đi rồi chạy về nhà, một lúc sau cầm sang

cho tôi hộp cà phê hòa tan cùng bình cắm nước siêu tốc, “Cho anh này”.

Nhà gần cũng thật là tiện. Tôi nhìn em cười rồi nhanh chóng đi cắm nước pha cho mỗi người một cốc. Đưa cốc cà phê cho em, tôi đùa, “Em dự trữ nhiều cà phê như vậy sao?”.

“Em hay thức khuya nên cần uống cà phê. Dần dà thành nghiện. Hôm nào không uống là thấy người khó chịu lắm. Như thể thiếu đi thứ gì đó.”

Tôi biết kể từ khi mối tình đầu của em đổ vỡ, em chỉ vui đầu vào công việc để quên đi mọi thứ. Em làm kế toán cho một công ty, rồi lại nhận thêm việc của công ty khác về nhà làm. Em chẳng buồn đi chơi, cả ngày đi làm, tối về cơm nước xong lại ru rú trong bốn bức tường trên căn phòng của em. Cuộc sống của em bỗng trở nên nhạt nhẽo và vô vị.

Xót xa nhìn em, tôi hỏi nửa đùa nửa thật, “Chắc em uống cà phê để thức làm việc chứ gì?”. Linh không trả lời, và đó cũng chính là một cách thừa nhận. Tôi lại nói, “Suốt ngày đầu đội sổ sách vai mang chứng từ như vậy, em không thấy mệt sao?”.

Nghe tôi hỏi như thế hiểu quá rõ về mình, Linh có chút ngạc nhiên, nhưng sau lại nghĩ chắc Lan kể với tôi nên không hỏi lại nhiều, “Biết làm sao được, công việc của em mà anh, nó không được tự do thoải mái như nghệ sĩ các anh”.

Im lặng một lúc tôi mới nói, “Đương nhiên lao động là vinh quang, nhưng đôi khi cái gì quá cũng không tốt đâu em à. Ví như em cứ say mê vui đầu vào công việc, em sẽ mất đi thời gian quan tâm đến người thân, mất thời gian đi chơi vui vẻ với bạn bè, mất đi cơ hội được trải nghiệm sự phong phú của cuộc sống. Cứ như vậy, em sẽ dần xa lánh với mọi người. Thế rồi tuổi trẻ của em sẽ chẳng có gì ngoài những con số cùng đồng giấy tờ. Em không thấy tiếc sao?”, nhìn em tôi khẽ bảo, “Cái gì cũng phải biết đi đầu tiết cho hợp lý mới được”.

Em ngơ ngác nhìn tôi. Không biết bao nhiêu lần mẹ em đã từng khuyên em như vậy, nhưng có lẽ em không ngờ đi đâu đó lại được nói ra từ tôi, một người hoàn toàn không thân thiết gì với em, thậm chí có thể nói là xa lạ với

em, bởi chúng tôi chỉ mới gặp nhau hôm nay thôi. Tôi thấy trong mắt em có thêm phần thân thiết với mình, “Anh Tuấn không những là họa sĩ mà còn như một triết gia nữa ấy nhỉ”.

“Cả hai anh đều không dám nhận đâu”, tôi đùa em.

Trời mỗi lúc một tối. Chúng tôi ngồi bên hiên nhâm nhi ly cà phê chuyện trò với nhau. Tôi kể cho em nghe về những bức tranh có thể tạo nên bởi vết cà phê hoen ố nhưng vô cùng sáng tạo, về một vài cách vẽ kỳ quặc nhưng lại rất được ưa chuộng như vẽ tranh bằng khói hay bằng rượu của các họa sĩ nổi tiếng trên thế giới. Em có vẻ rất say sưa với chủ đề này. Dần dần em không còn giữ khoảng cách với tôi như trước nữa, mà đã cởi mở với tôi hơn. Khuôn mặt em vô cùng xinh xắn, mỗi lần nói em lại mỉm cười duyên dáng, má lúm đồng tiền khi ẩn khi hiện. Em làm trái tim tôi điều đứng. Em tựa như bông pháo hoa bùng nổ khoe sắc trước mặt mọi người, nhưng sau đó lại chìm vào bóng tối, một mình cô độc cùng nỗi đau sâu tận trong tim. Tôi muốn em mãi mãi là đóa hoa xinh tươi nhất, rực rỡ nhất, tôi muốn nụ cười luôn nở trên môi em. Ngập ngừng giây lát, cuối cùng không kìm được tôi đành hỏi, “Linh này, em nhớ Khang nhiều lắm hả?”.

Một lần nữa Linh lại nhìn tôi với ánh mắt ngỡ ngàng, phải mất một lúc sau em mới định hình được và trả lời, “Lan lại nói gì đó linh tinh về em với anh à?”.

Tôi đi kèm nhiên nói, “Không, Lan không nói gì về em cả. Là do anh quan sát và do chính miệng em nói cho anh nghe”.

“Em nói sao?”, Linh vô cùng ngạc nhiên, nhìn tôi như một kẻ nói khoác, “Em nói cho anh khi nào, anh đang trêu em đấy à?”.

Không để Linh đánh trống lảng, tôi lại quay về vấn đề muốn hỏi, “Có phải em rất nhớ anh ta không? Anh chàng tên Khang ấy. Khi chơi thuyền hải tặc, anh đã thấy em gọi tên anh ta”.

Linh không ngờ trong lúc hoảng sợ mình đã vô thức gọi tên người xưa, như một thứ quá quen thuộc, chưa hề mất bao giờ. Em nhìn tôi bối rối, cố đánh giá xem những lời tôi nói là thật hay đùa, rồi gượng cười, “Không,

chắc em lỡ miệng đó. Sao em lại nhớ tới anh ta chứ. Em hận anh ta còn chưa hết nữa là”.

Nghe Linh nói vậy, tôi càng thấy đau trong lòng. Phủ nhận đôi khi lại là cách lừa dối bản thân, là lời khẳng định chắc chắn nhất. Câu phủ nhận của em càng chứng minh một điều rằng em rất nhớ anh ta, cái anh chàng được xem là mối tình đầu của em. Bởi càng nhớ người ta sẽ càng hận, càng căm ghét.

Tôi nói như một nhà tâm lý học, “Thực ra em nói hận anh ta, điều đó càng chứng minh là em còn nhớ và còn yêu anh ta. Bởi nhớ, bởi yêu nên mới hận. Một khi không còn nhớ, không còn yêu, người ta sẽ chẳng buồn quan tâm xem cuộc sống của đối phương ra sao, và đương nhiên cũng sẽ chẳng buồn hận hay căm ghét làm gì cho mệt. Như thế cuộc sống của hai người mới thực sự không còn có nhau nữa”.

Thấy tôi nói vậy, Linh không nói gì, cứ cúi mặt xuống, tránh ánh mắt đang xoáy sâu vào em của tôi. Tôi ân cần, “Em biết không, mỗi lần hận người ta là em đã tạo cơ hội cho mình nhớ tới người ta thêm một chút, tạo cơ hội cho người ta khắc sâu trong tâm trí mình, dần dần nó sẽ trở thành cái gai ăn sâu vào người em, khiến em đau nhức mà không tài nào lấy ra được”. “Những điều anh nói em đều hiểu, nhưng nói và làm là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Khó lắm anh à.”

“Không hề khó đâu em. Chỉ cần em muốn và có quyết tâm thì việc gì cũng sẽ làm được. Anh tin chắc là như thế.”

Nhấp ngụm cà phê đắng trong miệng, tôi nói, “Cũng giống như em uống cà phê vậy. Lúc đầu thì đắng nhưng sau đó vị ngọt thơm tan dần trong miệng. Cố không nhớ tới anh ta nữa, ban đầu em sẽ thấy khó khăn, nhưng rồi mọi chuyện sẽ trở lại bình thường. Em yên tâm, anh sẽ giúp em vượt qua giai đoạn này. Đương nhiên anh cũng sẽ tính công đấy”.

“Thật không đó”, Linh ngờ vực, “Anh Tuấn có vẻ có kinh nghiệm trong mấy chuyện tình cảm này quá nhỉ?”.

“Đương nhiên rồi, anh là ai cơ chứ”, tôi vênh mặt tự cao.

Ng ỡ nhìn xung quanh, trí nhớ tôi như đang vượt qua không gian và thời gian, tái hiện lại ký ức không mấy đẹp trong lòng. Nó như mới xảy ra hôm qua, cũng chính tại nơi đây. Tôi thành thật chia sẻ cùng em, “Em biết không, ngày xưa khi mẹ anh rời bỏ bố con anh, có một thời gian bố anh như sống trong địa ngục, đau đớn chờ đợi bà quay về. Ông thường nói nếu có ước muốn gì hãy viết lên tờ giấy rồi buộc vào bóng bay sau đó thả lên trời. Thượng đế sẽ giúp chúng ta thực hiện đi ầu đó. Thế rồi ông luôn làm như vậy. Dần dần anh thấy ông vui vẻ hơn, dường như ông đã tìm lại được niềm tin yêu cuộc sống. Bây giờ, anh cũng sẽ giúp em làm đi ầu đó”.

Ngày còn bé nghe bố nói như vậy, tôi luôn cho là thật. Đã có lần tôi lên bố đi thả bóng bay. Tôi mong Thượng đế sẽ trả lại mẹ cho tôi, sẽ trả lại một gia đình ấm áp cho tôi, và giúp tôi bảo vệ một cô bé, để cô bé ấy luôn được vui vẻ. Lớn lên, tôi mới biết trên đó không hề có Thượng đế, đi ầu ước không thành hiện thực. Mẹ tôi vẫn không về, cô bé trong lòng tôi không phải lúc nào cũng vui tươi. Thế nhưng, tôi hiểu làm như vậy giúp chúng ta có thêm niềm tin để bước về phía trước và thấy yên tâm thoải mái hơn. Chính vì vậy, biết là đi ầu đó không có thật, song nó giúp ta thoải mái thì tôi gì không tin.

Và có lẽ Linh cũng cảm thấy đi ầu tôi nói là hoàn toàn vô căn cứ, song cũng vờ như đi ầu đó là thật. Bỗng dưng có một người sẵn sàng tâm sự với mình và có ý tốt giúp mình như thế, mắt Linh long lanh, nhìn tôi xúc động, “Cảm ơn anh”.

“Cảm ơn anh vì đi ầu gì?”

“Vì tất cả. Vì lời khuyên của anh. Vì anh nhận lời giúp em và vì nó”, Linh giờ con gấu trúc lên hươ hươ trước mặt tôi.

Tôi bật cười trêu em, “Nó vốn là của em, bởi nhìn nó rất giống em. Em có bao giờ ngắm kỹ mình trong gương và phát hiện ra đôi mắt thâm quầng mệt mỏi của mình chưa?”.

Linh cười, “Ồi, ý anh là em xấu xí như nó chứ gì?” Linh nhăn mặt nói với con gấu trúc, bộ dạng vô cùng đáng yêu, “Cặp mắt đen sì, thật đáng

ghét”.

Nhìn em cười thoải mái, tôi không giấu được nụ cười, lại nói, “Cái gì qua rồi thì cứ để cho nó qua. Sống cho hiện tại và tương lai. Thời gian qua đi không bao giờ quay trở lại, đừng ích kỷ như vậy nữa, em có đồng ý không?”.

Quả là như vậy, bản thân em không nhận ra nhưng hành động của em, sự bực nhọc không biết quý trọng cuộc sống của em chính là một sự ích kỷ, ích kỷ không cho bản thân cơ hội thay đổi, ích kỷ không để gia đình người thân bớt lo cho mình. Đến một lúc nào đó khi vượt qua tất cả, nhìn lại em sẽ thấy hối hận và thấy mình lúc này sống vô trách nhiệm, hoài phí đến thế nào.

Em nhìn tôi cười, như thể đang được trải lòng ra với một người anh trai, vui vẻ nhận lời, “Vâng”.

Đêm đã về khuya. Căn nhà vô cùng im ắng, thậm chí tôi còn nghe thấy cả tiếng muỗi vo ve bên ngoài, tiếng xe chạy rầm rầm vụt qua trên đường. Nhắm mắt lại mà tôi không sao ngủ được, trần trọc quay bên này rồi bên kia, tôi kéo chăn trùm kín đầu.

Tôi rất vui khi nghĩ lại ngày hôm nay. Vừa về đến Việt Nam là tôi đã được gặp em, dần dần tiếp cận rồi thân thiết với em. Vậy là đi đầu ước bao nhiêu năm của tôi nay đã thành hiện thực. Em đẹp khiến lòng tôi xao xuyến, thật thỏa bao tháng ngày chờ mong của tôi. Tôi biết em buồn vì một người tên Khang. Anh ta là thầy giáo đại học đồng thời cũng là mối tình đầu sâu đậm của em. Em quen anh ta trong ngày đầu đi nhập học. Vì quá lo lắng nên em đã cắt thật kỹ giấy báo nhập học, kỹ đến nỗi khi tìm lại chẳng thấy đâu. May mà nhờ người đàn ông đó giúp, em mới được nhập học suôn sẻ. Anh ta chẳng những giúp em về vấn đề học tập mà còn giúp em cả chuyện tình yêu đôi lứa. Linh vô cùng tin tưởng và trao cho anh ta tấm chân tình. Hai người đã từng thề non hẹn biển, nhưng rồi dùng một cái anh ta lại đi quen với cô sinh viên khác mới lạ hơn em, vứt em sang một bên để em đau khổ tuyệt vọng. Anh ta đã làm tổn thương người con gái trong lòng tôi. Biết người đàn ông kia thật đáng trách, nhưng tôi không muốn em hận anh ta, vì mỗi lúc hận anh ta là một lần em lại tạo cơ hội cho bản thân mình nhớ đến anh ta, nhớ đến kỷ niệm giữa hai người. Điều đó chẳng khác nào mũi tên đâm vào trái tim tôi, đau nhói. Có lúc tôi lại giận chính bản thân mình, bởi những lúc em buồn, tôi đã chẳng ở bên cạnh. Giá như tôi không rời xa em ngay từ đầu, giá như tôi là sự lựa chọn đầu tiên của em thì có lẽ

em đã không phải buồn, không phải khóc như vậy.

Giá như... rất nhiều điều có thể được xảy ra với tôi và với cả em nữa. Song cuộc sống vốn không tồn tại cái “giá như” ấy. Cái gì đã xảy ra thì chính là đã xảy ra, chúng ta làm sao quay ngược được thời gian để thay đổi nó.

Thay đổi? Bất chợt một ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi. Ta không quay về được lúc ban đầu để thay đổi sự việc, nhưng có ai nói rằng ta không thể làm thay đổi được cục diện đâu. Tôi có thể tìm cách giúp em từ chính lúc này kia mà.

Tôi hạ quyết tâm, phải tìm cơ hội đưa em đi ghi lại ký ức ở những nơi em từng có với anh ta, để mỗi lần đi qua đó em sẽ không còn nhớ tới anh ta nữa. Thế rồi lại chợt nhận ra mình chưa xin số điện thoại của em, tôi chán nản thở dài. Thực ra xin Lan cũng được nhưng tôi không thích thế. Tôi muốn tự tay lấy được số điện thoại của em.

Hết nghĩ đến chuyện tình cảm của em, tôi lại nằm tưởng tượng ra cảnh sắp tới sẽ có nhiều thời gian ở bên em hơn, tôi sẽ chinh phục trái tim em, để em chấp nhận tôi, trao cho tôi nụ hôn đắm thiết. Kim lòng không đành, tôi bật lên thành tiếng cười, rồi lại giật mình khi tiếng cười vang lên trong căn phòng yên ắng. Có ai đó như đang cười trên tôi, một anh chàng si tình lại hay thích nằm mơ.

Lâng lâng trong lòng, tôi cố ép bản thân nhắm mắt ngủ. Tôi nằm đếm cừu, nhưng càng đếm tôi càng thấy tỉnh táo. Đêm mỗi lúc một khuya, tôi bèn tưởng tượng ra một thảm cỏ non xanh mướt mướt mà chạy dài tới tận chân trời, không có điểm kết thúc. Cũng không biết vì sao và tự bao giờ mỗi khi mất ngủ, tôi lại vẽ nên cảnh tượng đó trong đầu rồi dễ dàng chìm vào giấc ngủ. Phải chăng vì nó quá yên bình, cho tôi cảm giác an toàn và thoải mái?

Cứ như vậy, tôi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Bao nhiêu thứ cứ tới tấp xuất hiện trong giấc mơ của tôi, mờ lung và khó nắm bắt, nhưng nhớ rõ hơn cả là hình ảnh một cậu bé đang cặm cụi với bức tranh của mình

bên gốc cây xòe tán rộng ở sân trường cấp một, mà không hề biết có một cô bé đang đứng cạnh ngắm nhìn mình say đắm.

Cậu bé có dáng hình mập mạp, khác hẳn cô bé vô cùng xinh xắn tóc tết đuôi sam, đôi mắt to đen láy như biết cười.

Vẽ xong bức tranh, cậu bé ngẩng đầu lên bỗng giật mình phát hiện có người đang nhìn mình bèn tức giận hỏi, “Nhìn gì chứ?”.

“Anh tập trung vẽ quá, em đứng đây lâu rồi mà anh không biết. Em rất thích nhìn dáng vẻ say sưa vẽ tranh của anh, như thể anh dồn hết mọi tâm tư vào bức tranh và thế giới này chỉ có mình anh vậy”, giọng cô bé lãnh lút đáng yêu, đậm nét miền Trung, lúm đồng tiền khi ẩn khi hiện, khóe miệng cười thật xinh. “Liên quan gì đến em”, cậu bé quay người đi chỗ khác, che bức tranh lại.

Cô bé liền nhào tới, với tay đẩy người cậu bé ra, “Anh cho em xem với. Ôi, tranh của anh đẹp lắm, nhưng sao trông nó tối thui vậy. Trông cứ buồn buồn làm sao ấy”. Vừa nói cô bé vừa giành lại bức tranh trong ánh mắt ngỡ ngàng của cậu bé. Trên trang giấy trắng, hiện lên hình ảnh một cậu bé ngồi bó gối, cô đơn, lạc lõng trong căn phòng với khung cửa sổ đã bị buông rèm. Toàn cảnh không có lấy một màu gì khác ngoài màu chì đơn sơ, tăm tối. Nhìn cậu bé trong tranh như thể đang ôm tâm sự gì đó mà không cách nào bộc bạch được ra ngoài, vô cùng cô đơn, buồn bã, bóng tối cứ thế ôm trùm lấy cậu. Cô bé với bím tóc xinh liền nói, “Anh cho em mượn bút màu đi, em sửa cho”, rồi nhanh nhẹn chìa tay ra trước mặt cậu bé. Chẳng hiểu sao lời cô bé như có sức thôi miên, khiến cậu bé mập ngoan ngoãn nghe theo. Cậu bé với chiếc cặp xách của mình rồi lôi ra hộp sáp màu đưa cho cô bé lạ mặt. Ngay tức khắc, cô bé cười tươi xinh xắn, nhặt cục tẩy lên tẩy tẩy xóa xóa rồi lại nhặt chiếc bút màu vàng lên, tô tô vẽ vẽ một hồi.

“Bức tranh của anh tối mà buồn quá. Phải thêm màu sáng vào thì bức tranh mới đẹp và bắt mắt. Sao anh không kéo rèm ra để ánh nắng chiếu vào phòng, sao anh không vẽ thêm cảnh vật tươi vui bên ngoài?” Nói rồi, cô bé

thoăn thoắt vẽ cho khung cửa sổ to ra, rồi lại vẽ thêm cây, vẽ ông mặt trời, vẽ con đường, vẽ khóm hoa và cả đàn chim sẻ cánh bay bên ngoài nữa. Sau đó cô bé lại tô lên ông mặt trời màu vàng đang rải nắng xuống cảnh vật bên dưới, len lỏi cả vào căn phòng u tối buồn hiu hắt của cậu bé.

Cậu bé vô cùng ngạc nhiên trước hành động của cô bé ấy, cô bé lại dám ngang nhiên sửa bức tranh của mình. Nhưng chỉ với hành động nhỏ nhoi như vậy thôi, dường như cô bé đã khiến cậu phải chú ý, cậu cảm giác như có tia nắng bất chợt chiếu qua cuộc đời tăm tối của mình vậy. Trong lòng vô cùng cảm kích cô bé cá tính và tràn đầy sức sống kia, song ngoài mặt cậu bé vẫn vờ bực dọc, đáp lại một câu, “Anh không thích màu sáng. Em đừng làm hỏng tranh của anh”.

“Tại sao? Thêm màu vàng vào, bức tranh sẽ sáng và đẹp hơn.”

“Không thích là không thích chứ sao.”

“Anh cứ thử dùng thêm màu sắc khác vào xem. Ví như vẽ thêm ánh mặt trời màu vàng óng ả này, tia nắng vàng ấm áp này, vẽ thêm màu đỏ tươi của hoa này, màu xanh ngát của cây này, con đường dải nhựa màu ghi này, cả căn phòng này nữa, anh có thể trang trí cho tấm rèm thêm lộng lẫy, thêm màu sắc tươi tắn cho quần áo nhân vật này... Như thế bức tranh của anh sẽ không lạnh lẽo nữa, sẽ tươi sáng bắt mắt và tràn đầy sức sống cho mà coi. Em đảm bảo như thế bức tranh của anh sẽ vô cùng sinh động, đẹp lắm đó.” Nhìn điệu bộ tự nhiên mà kiên quyết của cô bé không quen, cậu bé bỗng không hề thấy giận dữ, nhìn cô bé có phần trù mến, cứ để cô bé tô tô vẽ vẽ cho bức tranh của mình. Một lúc lâu sau, chẳng hiểu nghĩ gì cậu bé bèn thở dài, buông lời chán nản, “Cuộc sống này vốn có gì hoàn mỹ đâu. Nó không phải là màu hồng hay bất cứ màu gì sáng, nó chỉ toàn một màu đen và xám thôi”.

Cô bé có vẻ ngạc nhiên, không ngờ những lời tăm tối chán nản ấy lại có thể cất lên từ một cậu bé còn đang ngồi trên ghế tiểu học như vậy, liền ngẩng đầu nhìn cậu bé cười, “Mẹ em bảo đừng nên cố tìm kiếm thứ gì hoàn mỹ, mà hãy học cách dùng đôi mắt hoàn mỹ để nhìn và thưởng thức

mọi thứ xung quanh. Thế nên dù gì đi nữa thì thế giới này cũng rất tươi đẹp, lung linh đủ màu sắc. Anh nhắm mắt lại đi”. Nói rồi, cô bé nhắm mắt lại, dang rộng hai tay như đang thả hồn vào thiên nhiên, “Anh có thấy không? Khắp nơi là màu vàng của nắng. Nắng ấm áp rải xuống cành cây, sưởi ấm cho lũ chim ngủ lơ lửng. Nắng chiếu lên mặt đường, đón chào ngày mới tươi vui. Nắng sà xuống mặt nước gọi bầy cá tung tăng...”.

Thế là ở một góc nhỏ nơi sân trường, dưới tán cây xòe rộng, có một cậu bé và một cô bé đang thả hồn theo gió để cảm nhận màu vàng của nắng, của sức sống và của sự tươi vui đang ngập tràn muôn nẻo đất trời...

Cậu bé mập mạp tự ti đó không ai khác chính là tôi. Còn cô bé là người mới từ Quảng Nam chuyển đến trường tôi, trùng hợp thay lại chuyển đến sống gần nhà tôi...

Trong giấc mơ quen thuộc, tôi mỉm cười vô cùng hạnh phúc. Em chính là tia nắng ấm áp vén rèm rọi vào căn phòng u tối của tôi, khiến nó bừng sáng, khiến nó không còn cái lạnh lẽo u buồn thường thấy nữa.

Vậy là tôi đã tìm lại được tình yêu cuộc sống, tìm lại được lý do để thôi không ưu sầu suy tư. Tôi đã nhìn thấy nắng phủ đầy một màu vàng tươi vui.

Đánh một giấc ngon lành, hôm sau ngủ dậy vệ sinh cá nhân xong, tôi lập tức sang nhà Lan. Tôi chuẩn bị tâm lý để sẵn sàng đón nhận những lời nhiếc móc của cô chú, rằng tại sao về mà không sang nhà cô chú dùng cơm trước, tại sao sẵn sàng gạt cô chú sang một bên chỉ vì muốn gặp mặt con gái? Cũng đúng thôi, cô chú thương yêu tôi nhiều như vậy mà.

Vốn từ bé tôi đã chẳng được yêu thương mấy, nên cô chú dành cho tôi một tình cảm đặc biệt. Tôi chẳng khác nào con ruột của cô chú cả.

Từ khi còn bé, tôi đã phải chứng kiến cảnh tình cảm vợ chồng của bố mẹ tôi rạn nứt mà không rõ nguyên nhân. Có thể khi đến với nhau, họ không hề có tình yêu, hoặc cũng có thể tình yêu của họ không đủ lớn để cùng nhau đi đến cuối cuộc đời. Họ thường xuyên cãi vã. Họ chẳng quan tâm đến cảm nhận của cậu con trai là tôi đây sẽ như thế nào. Tôi chỉ biết

lúc đấy mình rất sợ, sợ đủ mọi thứ trên đời. Sợ bố mẹ cãi vã, sợ bị bố mẹ hắt hủi, sợ bị bạn bè cười chê rồi không chơi cùng vì quá mập mạp. Bao nhiêu tâm sự cứ chất đầy mà không một người bạn để gửi gắm lòng mình, tôi đành dồn cả tâm tư vào vẽ tranh, cứ như vậy tôi đắm ra say mê với bộ môn nghệ thuật này. Tôi vẽ tất cả những gì mình cảm nhận được, về cuộc sống của tôi, về cảnh vật xung quanh tôi, nhưng những bức tranh ấy có một điểm chung là nó đều được tô bằng màu chì, hoặc bút màu đen và xám, vô cùng u ám... Cứ thế tôi trở thành người nhút nhát lúc nào chẳng hay. Tôi thường xuyên thu mình lại một nơi yên tĩnh, vẽ nên những bức tranh tối màu với tâm trạng buồn bã. Góc cây nơi góc sân trường chính là địa điểm quen thuộc của tôi. Còn nhớ có một lần vì bị nhốt trong nhà nhiều quá mà tôi đắm ra sợ hãi, tôi đã lấy trộm chìa khóa ở trường mẫu giáo. Tôi cứ ngỡ chìa khóa nào cũng mở được cái khóa. Thế rồi tôi bị cô giáo biết, cô trách phạt nói tôi là đứa trẻ hư, có tính ăn cắp, không được phiếu bé ngoan. Vì chuyện này mà tôi lo sợ suốt một thời gian dài, nói dối bố mẹ là phiếu bé ngoan bị rách rồi. Tôi thậm chí còn không dám gặp mặt cô giáo bên ngoài, tôi tìm mọi cách để có thể tránh mặt cô, trong lòng luôn nơm nớp lo sợ có một ngày cô giáo sẽ mách chuyện xấu tôi làm với bố mẹ tôi, bố mẹ tôi sẽ trách mắng hoặc đánh tôi cho mà xem. Giờ nghĩ lại cậu bé là tôi hồi đó thật ngây thơ và cũng thật đáng thương biết bao. Chỉ có cô chú là người thương tôi, quan tâm đến tôi và hiểu rõ tôi nhất.

Vừa nhìn thấy tôi sang, cô đã chạy ra ôm, hỏi han thằng cháu và đương nhiên là kèm theo những lời trách cứ, “Cha bố anh, về cái là đi mất hút luôn. Cô chuẩn bị cho cả một bàn ăn mà cũng chẳng buồn về. Hay là quên hai cái thân già này luôn rồi? Để chúng tôi ở nhà chờ anh đến mòn mỏi. Có giỏi thì anh đi luôn đi. Còn về đây làm gì nữa”.

Tôi cười, biết ngoài miệng thì cô mắng thế thôi chứ trong lòng cô thương tôi lắm, “Quên gì thì quên, chứ cháu làm sao quên cô chú được. Chỉ là cháu bận chút việc riêng nên không qua bên này ngay được thôi”.

Cô đắm khẽ vào người tôi, “Đéo miệng. Tôi còn không hiểu anh nữa

đấy à”.

Vừa nói cô vừa kéo tôi vào nhà, giọng chú ở trong vọng ra cùng tiếng cười trêu trêu, “Nhanh vào ăn sáng cùng cô chú đi. Con Lan nó ăn trước đi học từ sớm rồi. Nhà neo người lắm”.

“Vâng”, tôi trả lời rồi bước nhanh đến bên bàn ăn.

Bao nhiêu năm như vậy rồi nhưng cái cảm giác gia đình mỗi khi đến đây vẫn không thay đổi trong tôi. Lúc nào cũng vậy, cô cứ đon đả gấp thức ăn đầy bát cho tôi, chú thì luôn cười cười dạy tôi những lẽ phải trong cuộc sống. Tôi như trở lại thành cậu bé năm nào, luôn thích nũng nịu để được cô chú cưng chiều.

Hỏi han tình hình sức khỏe cũng như cuộc sống của tôi và bố xong, chú nhìn tôi một hồi rồi nói, “Đẹp trai đấy. Lần này tính về chơi hay về luôn hả cháu?”.

“Cháu phải xem tình hình đã chú ạ. Xem có ai giữ cháu ở lại không.”

“Hai thân già này giữ, anh có ở lại không?”, biết tổng ý tôi, cô cố tình trêu.

“Đương nhiên là cháu ở rồi. Chỉ sợ ở nhà ăn bám cô chú một thời gian, cô chú lại đuổi cháu đi ngay ấy chứ”, tôi đùa lại.

“Ai dám đuổi anh họa sĩ nổi tiếng đi chứ”, chú bảo, “Xem thế nào chứ nếu về lần này rồi thì tính chuyện vợ con an cư lập nghiệp luôn trên đất quê hương được là tốt nhất, đất này cũng đang thiếu một anh họa sĩ trẻ tài ba, nhiệt huyết, sống hết mình vì nghệ thuật đấy”.

“Cháu cũng chỉ mong có thể thôi đấy chú ạ.”

Cô nhanh nhẩu xen vào, “Gặp Linh rồi thấy thế nào? Con bé xinh đáo để, lại ngoan ngoãn. Nó vẫn thường xuyên sang nhà dọn dẹp quét tước đấy. Cũng may mà có con bé ở gần. Nhà mình với nhà nó qua lại cũng thân thiết. Cô nhờ nó trông coi nhà cháu giúp, tiện thể là nơi nó dạy thêm cho mấy đứa nhỏ trong ngõ. Hễ đứa nào có vấn đề gì khó hiểu là lại sang gọi chị Linh ngay. Được cái con bé nhiệt tình lắm”.

“Vâng ạ.”

“Cố gắng để cô chú được ăn cỗ nhé.” “Cháu còn cần nhờ cô chú giúp nhiều ạ.”

“Thế dạo này vẫn vẽ tranh đầu đầu chứ? Chú nghe nói cháu mới mở triển lãm tranh bên đây thành công lắm hả, bao nhiêu khách khứa đến tham quan, đặt mua, thậm chí còn có đơn hàng với số lượng lớn nữa. Chú tự hào về cháu lắm”, chú nói giọng điệu như đang khoe khoang cậu con trai với anh bạn hàng xóm vậy.

Tôi cười cười, đưa tay ra sau gãi đầu, “Thì ngoài vẽ tranh ra, cháu biết làm gì khác nữa đâu chú. Giờ mới là bước đầu thôi chú ạ, chưa xem là thành công lắm. Cháu còn nhiều dự định trong tương lai nữa cơ”. “Có chí hướng thế là tốt. Tuổi trẻ không lo thất bại. Một lần thất bại là một lần học thêm được kinh nghiệm. Không gì bằng được làm việc mình yêu thích. Hãy thỏa sức sáng tác đi. Dồn toàn tâm toàn ý cho nó, có ngày nó sẽ không phụ cháu đâu”, chú lại dạy tôi những triết lý trong cuộc sống, tôi rất thích lắng nghe.

Nói chuyện một hồi, cô chú chuyển sang nói chuyện bố tôi.

Tôi được biết có thời gian bố tôi rất yêu chiều mẹ. Vì là kỹ sư xây dựng, hay phải đi theo công trình nên ông không có nhiều thời gian dành cho mẹ. Ông chỉ biết thể hiện tình cảm với mẹ bằng cách chịu khó kiếm tiền lo toan cho gia đình, rồi mua những mảnh đất để mẹ đứng tên. Chợt trêu thay, mẹ tôi lại chẳng yêu bố. Bà dành tình cảm cho một chàng trai trẻ khác kém bà những năm sáu tuổi gì đó. Vào một ngày nọ, bà bỏ nhà đi cùng người đàn ông ấy, mang theo cả giấy tờ đất đai và tiền bạc của bố tôi. Bố bỗng chốc mất cả vợ lẫn của. Quá sốc và đau lòng, ông bị trầm cảm nặng, rồi cứ ngày ngày nhìn trời cầu mong một ngày bà sẽ quay về trả lại ông tiền, trả lại ông một người vợ và một mái ấm gia đình.

Cứ như vậy một thời gian dài, ông sống trong đau khổ, mất hết niềm tin vào cuộc sống, trong mắt ông chỉ còn lại sự mệt mỏi tột cùng. Thế rồi được mọi người trong nhà giúp đỡ và khuyên can, bố tôi đưa theo con trai sang Anh làm lại từ đầu, tìm lại tình yêu cho mình. Cuộc sống của ông dần lấy

lại cân bằng. Để được định cư ở đó, ông đã quyết định kết hôn cùng một cô gái người Anh. Nhưng đúng là ở đâu cũng sẽ có những điều bất ngờ xảy đến với chúng ta, hóa ra lần chọn ngẫu nhiên này lại là một lần lựa chọn đúng đắn nhất trong cuộc đời ông. Ông đã tìm được hạnh phúc thực sự cho mình. Người con gái đó không hề chê bai ông đến từ đất nước xa xôi, không hề chê ông đã có con trai, cứ một mực dành trọn tình cảm cho ông và cùng ông vun vén một mái ấm nho nhỏ.

“Bố cháu có được ngày hôm nay là mọi người trong nhà mừng lắm”, cô tôi thủ thỉ.

Thật vậy, người ta vẫn hay nói sau cơn mưa sẽ thấy cầu vồng. Ai rồi cũng sẽ như vậy, sẽ có những lúc tăm tối tưởng chừng như không muốn bước tiếp nữa, nhưng rồi đi hết con đường này, ta sẽ thấy ánh sáng đang chờ phía trước.

Do dự một lúc như đang phân vân, cuối cùng cô tôi cũng quyết định nói, “Mẹ cháu đã về rồi đó. Có lần bà ấy về tìm bố con cháu nhưng không gặp được. Trông bà ấy cũng có vẻ mệt mỏi, chán chường. Bà ấy về quê sống rồi”.

Đã có lúc tôi mong mỏi nhận được một tin của mẹ, nhưng đợi mãi cũng không thấy gì. Tôi đã rất giận bà, nhưng giờ đây nghe đến tin của bà, tôi bỗng thấy rung rung, lòng nhẹ nhàng đến lạ. Tôi không còn mong mỏi, không còn giận bà nữa. Dù sao đó cũng là mẹ tôi. Chuyện tình cảm giữa bố mẹ tôi là chuyện của riêng hai người, tôi chỉ là người thứ ba mà thôi. Có thể bà và bố tôi vốn không phải là một nửa dành cho nhau, bà cũng có quyền đi tìm hạnh phúc cho riêng mình. Tôi bình thản trả lời một câu, “Vâng ạ”.

Chú tôi lại nhẹ nhàng khuyên, “Chú nghĩ nếu lần này về lâu lâu, cháu nên bớt chút thời gian đi thăm mẹ. Dù gì bà ấy cũng là mẹ cháu, chắc bà ấy nhớ con trai lắm đó”.

Ngập ngừng giây lát tôi mới trả lời, “Vâng. Nếu rảnh cháu sẽ về quê thăm bà ấy”.

Thấy bầu không khí có vẻ trầm xuống, cô tôi liền gấp thức ăn vào bát tôi, nói vui vẻ, “Mau ăn đi cháu. Ăn rồi nghỉ ngơi một lát sau đó đi chào hỏi mọi người một câu”.

“Vâng ạ”, tôi trả lời rồi vui vẻ ăn bữa cơm cùng cô chú.

CHƯƠNG 5

Ờm nước xong, cô chú dẫn tôi đi chào hỏi bà con họ hàng thân thiết. Không biết có phải truyền thống hay không mà hầu hết mọi người trong nhà tôi đều lấy chồng lấy vợ gần nhà. Chỉ đi quanh quanh mấy con phố là đã gần như đi hết một lượt bà con rồi.

Lâu lắm mới về thăm quê nên ai cũng muốn giữ chúng tôi lại dùng bữa. Cô chú phải từ chối ba bốn lượt, bảo hôm nay còn phải đến thăm nhà họ nhà kia, họ mới đồng ý để chúng tôi ra về. Bất giác tôi lại nhớ đến ngày bé cũng thường xuyên theo chân bố đi chúc Tết mọi người như thế. Tôi bỗng thấy trong lòng ấm áp vô cùng. Dù đi đâu, tôi cũng không bao giờ quên cái tình cảm chân chất và hiếu khách của con người nơi đây.

Đi hết một vòng, chào hỏi hết một lượt thì cũng là lúc trời ngả về Tây. Cũng có chút mệt mỏi, tôi xin phép cô chú về nhà nằm nghỉ một lát.

Đi qua nhà em, tôi cố rướn người thật cao ngó qua rặng hàng rào để kiểm tìm bóng hình quen thuộc. Giờ này có lẽ em đi làm về rồi. Tôi có nên đánh liêu gọi cửa vào chào hỏi em một câu đồng thời lấy cớ chào hỏi bố mẹ em một tiếng không? Suy đi tính lại mấy lần, tôi định bấm chuông cửa nhưng rồi lại không đủ dũng khí, đành lững thững về nhà.

Định chui vào chăn đánh một giấc đến tối nhưng không hiểu sao người tôi cứ bồn chồn không yên. Tôi vùng chăn ra, dậy đi thăm thú căn nhà. Nơi đâu cũng là ký ức của tôi ngày còn nhỏ. Chỗ này tôi thường trốn bố mẹ ngỗ vẽ tranh, chỗ kia ngỗ im lặng một mình vì không muốn nghe tiếng cãi cọ của họ, và còn đây nữa, nơi góc nhà tôi thường ngỗ thu lu mỗi khi bị bố mẹ nhốt một mình, còn cả chiếc bàn học tôi ngỗ viết nhật ký - cuốn

số gắn kết hai chúng tôi.

Tôi cứ thế như chìm dần vào ký ức. Mỗi một chỗ, một nơi đâu khiến tôi nhớ lại ngày đó. Bất giác tôi bước chân ra vườn, cả người bỗng như chết lặng, đờ đẫn ngay tại chỗ. Bày ra trước mắt tôi là một góc vườn với đủ loại xương rồng khác nhau, mỗi cây là một kiểu dáng, một hình thù, một vẻ đẹp riêng. Có cây vươn dài như những khối trụ mềm mại tựa lại với nhau, có cây tròn tròn tua tủa những gai, có cây ra hoa, có cây còn đang ế ấp nụ, có bông màu vàng, có bông màu hồng nhạt, bông thì đỏ rực, thậm chí có cây còn ra cả khóm hoa đứng xúm xít lại với nhau, vô cùng bắt mắt, vô cùng choáng ngợp.

Tôi rất đổi ngạc nhiên về chúng. Vì sao chúng lại có mặt ở nhà tôi và vì sao chúng lại đông dân số đến như vậy? Chúng đang dàn trải ra trước mắt tôi theo từng hàng từng lối, như thể đang vươn mình ra tắm nắng, và chẳng thèm để ý đến sự tồn tại của một người lạ mặt như tôi đây.

Ngạc nhiên hơn cả là bên cạnh còn kê một chiếc xích đu. Có lẽ ai đó vẫn thường xuyên đến đây và chiếm dụng một góc vườn nhà tôi.

Tôi mỉm cười vui vẻ, trong đầu ngay tức khắc hiện lên hình dáng em.

Lạ thay, giữa tôi và em như có thần giao cách cảm vậy. Khi trong đầu tôi đang nhớ đến em thì bất chợt giọng nói dịu dàng của em vang lên sau lưng tôi, “Ừa, anh cũng ở đây à, anh đang làm gì đó?”.

Tôi giật mình quay lại. Em đang đứng trước mặt tôi. Tôi cười cười, và chắc chắn em không nhận ra vẻ gượng gạo trong tôi, “Em sang rồi đấy à?”. Không phải câu hỏi “Em sang đây làm gì thế?” hay “Em sang chơi à?”, mà là “Em sang rồi đấy à?”. Câu hỏi như một lời khẳng định, lại như thể hiện được tôi đang hiểu rất rõ về hành tung của em. Quả đúng là như vậy, tôi đoán chắc kiểu gì em cũng sang nhà tôi nên không mấy bất ngờ và thắc mắc về điều đó, chỉ là bản khoăn không biết khi nào em sang mà thôi.

“Vâng, em có làm phiền anh không?”, em nói rồi nhìn tôi cười cười. Thấy tôi lắc đầu, em mới giải thích thêm, “Em có thói quen mỗi lần đi làm về lại sang ngồi ngắm đám xương rồng này”, rồi đi về phía chúng.

“Hóa ra đây là xương rồng em sưu tầm à. Trông đẹp quá. Chắc em chăm sóc chúng kỹ lắm nhỉ?”

“Vâng, đầu là em trồng đó. Thực ra xương rồng nói dễ trồng thì cũng dễ, nhưng bảo khó lại rất khó. Nó mang trong mình một sức sống tiềm tàng nên rất dễ đâm chồi và sinh trưởng. Nhưng bản thân nó cũng rất khó tính, để chăm sóc được cho đến khi nó ra hoa thì phải đảm bảo đủ nước, không được quá khô nhưng cũng không được ngập úng, đất trồng phải tơi xốp, phải đặt nơi có ánh nắng mặt trời và nhiều yếu tố nữa...”, em cứ thao thao bất tuyệt giọng dương dương tự đắc khoe về độ hiểu biết của em về xương rồng.

Nghe em nói vậy, lại nhìn đám xương rồng với một vài cây đang trở bông rất đẹp, tôi có thể tưởng tượng ra em đã phải tỉ mỉ chăm chút chúng thế nào, để rồi mới có được thành quả như ngày hôm nay.

Tôi ngắt lời em, “Em thích xương rồng lắm à?”, thấy nét cười thoáng hiện trong đôi mắt em, tôi tò mò, “Sao em lại thích xương rồng vậy?”.

Em đi đến ngồi xuống chiếc ghế cạnh tôi chẳng chút ngại ngùng như thể đã quá quen với việc ấy, “Cũng không biết vì sao và không biết từ khi nào em đã yêu loài cây với sức sống tiềm tàng này”.

Em nhìn về chăm chú lắng nghe của tôi, có lẽ đã cảm thấy tôi đáng tin cậy và thân thiết, rồi lại nhìn đám xương rồng trầu mền, “Nói ra thì cũng phải cảm ơn Lan đã đưa em đến với sở thích kỳ quặc này”.

Tôi lập tức nhìn em bằng ánh mắt “Sao em lại nói như thế”, rồi kiên nhẫn nghe em tâm sự.

“Ngày đó mối tình đầu của em đổ vỡ, em đã rất buồn”, bất chợt như sợ tôi hiểu lầm, em liếc ngược nhìn tôi giải thích, điệu bộ cuống cuống trông rất đáng yêu, “Đương nhiên là bây giờ hết buồn rồi. Nghĩ lại ngày đó mình thật ngu ngốc. Có mỗi chuyện thất tình thôi mà em không còn thiết đi đâu gì nữa, chỉ biết khóc lóc yếu ớt như bông hoa mỏng manh bị vùi dập sau trận mưa lớn. Thế rồi vào một ngày, Lan tặng em một chậu hoa xương rồng. Con bé nói với em, chị hãy học cách kiên cường như loài cây này. Dù

trải qua bao căn cỗi, dù sống trên sa mạc khô khan, nó vẫn luôn tràn đầy sức sống và trở ra những bông hoa đẹp nhất, tinh tế nhất, độc đáo nhất. Em nghe lời con bé, đặt chậu xương rồng bên bàn làm việc của mình để nhắc nhở bản thân phải luôn vững bước không được gục ngã trong bất cứ hoàn cảnh nào. Dần dần em trở nên nghiện cái cảm giác ngắm nhìn nó. Mỗi lần thấy lòng trống trải hay buồn phiền, em lại sang đây ngồi hàng giờ liền chỉ để ngắm nhìn đám xương rồng. Mỗi khi như vậy em thấy mình như thể được tiếp thêm sức mạnh, nhiều lắm. Rồi cứ thế, em trở nên yêu loài cây này, học cách sống mạnh mẽ như nó và đi sưu tầm các loại khác nhau, tỉ mỉ chăm sóc cho đến khi nó lớn, trở ra những bông hoa xinh đẹp, mỗi loại lại sở hữu một vẻ đẹp riêng. Cảm giác lúc đó thật hạnh phúc, mãn nguyện như thể mình đạt được thành tựu gì lớn lao lắm vậy. Em để chúng ở bên này để chúng được mặc sức đón ánh nắng ấm áp trong ngày đông giá lạnh, cứ chiều đi làm về là em lại sang ngồi ngắm chúng, bắt rệp cho từng chậu một, thậm chí em có thể ngồi như vậy hàng giờ liền mà không biết chán, anh ạ”.

Nghe em nói, tôi cố kìm lại nỗi xúc động cứ trào dâng trong lòng, bởi em không hề biết rằng tôi chính là người đặt nền móng cho sở thích quái gở này của em.

Năm đó biết tin thế giới của em sụp đổ, em không còn sở thích hay tha thiết với bất cứ điều gì, lễ Giáng sinh tới, tôi bèn nhờ Lan đến rủ em đi chơi cho thoải mái, nhưng em chẳng buồn đi. Em sợ cái cảm giác cô đơn một mình ngay chốn đông người, thà rằng cứ lặng lẽ để nỗi buồn một mình em giữ trong căn phòng thì hơn. Tôi không sao chịu được khi thấy em như vậy. Tôi chỉ mong có thể ở bên em ngay lập tức, để được ôm em vào lòng, để được lặng lẽ cùng em chia sẻ nỗi buồn ấy. Thế rồi từ phương xa, tôi nhờ Lan tặng em chậu xương rồng nhỏ với mong muốn em sẽ kiên cường giống như loài cây ấy. Khi đó tôi cũng chỉ nghĩ được đến thế, không ngờ hôm nay, xương rồng lại trở thành loài cây mà em yêu thích nhất.

Tôi nhìn em cười nói, “Đúng vậy, em hãy làm một cây xương rồng

mạnh mẽ. Em nhìn xem, thân cây tuy mỏng manh và dễ bị tổn thương, nhưng nó lại có hàng gai nhọn bảo vệ xung quanh. Em hãy tự tạo cho mình những chiếc gai, để chống lại mọi sự đe dọa có thể ập tới”.

Em nhìn tôi đồng ý rồi hỏi, “Liệu anh có thể cho em xin một góc riêng nhỏ bé này để thỉnh thoảng khi đi làm về em được sang ngắm nhìn chúng không?”.

Nghe em nói vậy tôi mừng còn chưa kịp nữa là, tôi lập tức vui vẻ trả lời, “Đương nhiên là được rồi. Em cứ sang đây tùy thích. Bất cứ lúc nào em cũng có thể sang. Anh và cả nơi này luôn chào đón em”.

“Cảm ơn vì anh đã nhận lời em nhé”, nói rồi em chìa tay ra đưa cho tôi chiếc chìa khóa, “Anh cầm lấy này. Bây giờ em không giữ nữa. Hôm qua quên không đưa cho anh”.

“Không không”, tôi xua tay, “Em cứ cầm lấy đi. Nhà anh cũng chẳng có gì đáng giá cả nên không vào tận ngắm của phường trộm cướp đâu”.

“Ai bảo anh vậy. Thứ quý giá nhất đang đứng trước mặt em đây này. Anh mà không cẩn thận là bị khiêng đi bất cứ lúc nào đó”, em cười đùa, cứ nhét chiếc chìa khóa vào tay tôi.

Tôi miễn cưỡng phải nhận. Nhưng rồi lại nghĩ ngộ nhỡ em lấy có trả chìa khóa để không sang nữa thì sao, hoặc em sang mà tôi lại đi đâu mất khóa cửa, tôi bèn bảo, “Thế thì anh cầm trước rồi khi nào đánh ra thêm một cái nữa sẽ đưa cho em sau. Em đưa điện thoại của em đây”.

“Điện thoại của em? Làm gì hả anh?”, em ngạc nhiên hỏi.

“Tất nhiên là để lưu số điện thoại của anh rồi. Nếu không khi em sang mà anh không có nhà thì em làm thế nào.”

Nghe thấy tôi nói vậy, em thở phào một hơi, cười nói, “Vâng, thế anh cho em số của anh đi. Khi nào cần em gọi cho anh nhé”.

“Em có thể gọi cho anh bất cứ khi nào. Anh không bao giờ tắt máy đâu”, tôi thậm nghĩ một câu trong đầu, “Không bao giờ anh tắt máy đâu... chỉ để được chờ em gọi đến”.

Lưu xong số điện thoại và nháy sang máy mình, tôi trả lại điện thoại cho

em, rồi nhìn em nheo mày hỏi tôi, “Năng?”.

Tôi cười khẽ bảo, “Ừ anh là năng đấy. Năng đến sưởi ấm thế giới của em, tô thêm màu tươi sáng cho cuộc sống của em”, lắm lúc tôi cũng thấy lạ là tại sao tôi vốn là người ít nói lời văn hoa, vậy mà cứ đứng trước mặt em là tôi lại như một nhà văn hoa mỹ. Có lẽ em chính là nguồn cảm hứng để tôi tiếp cận được với nghệ thuật chăng?

“Em phát hiện ra anh Tuấn rất thích nói đùa đấy”, em trả lời lại lời nói chân thành của tôi như thế. Em không biết rằng tôi thật sự muốn được trở thành năng, năng của riêng em, chỉ phủ lên vườn xương rồng nhỏ bé là em thôi.

Tôi cười không nói thêm nữa mà chuyển sang chuyện khác, “Em cũng hay sang đây nhỉ. Lúc anh đến, thấy nhà cửa gọn gàng ấm cúng như có người thường xuyên dọn dẹp quét tước vậy, chứ không giống như cô chú nói là chủ nhân ngôi nhà này đã rời đi từ lâu không còn ai ở nữa”.

“Vâng anh ạ. Bố mẹ Lan chơi thân với bố mẹ em. Họ nói có người bà con sang nước ngoài sinh sống và định cư luôn ở đó nên nhờ họ trông coi căn nhà này. Bình thường họ cũng bận tối mắt tối mũi, không có thời gian thường xuyên qua trông nom quét tước, nhà em lại ở gần ngay đây, mà thời gian rảnh rỗi của em cũng không phải hiếm, chính vì thế họ mới nhờ em qua trông giúp. Tiện thể thỉnh thoảng em cũng dạy thêm cho lũ trẻ trong khu phố này”, em nói.

Tôi lại nhanh nhẩu tạo cơ hội để thường xuyên được thấy em, “Sau này em cứ sang như bình thường nhé. Đừng để anh làm ảnh hưởng gì. Em đừng ngại.

Anh làm về nghệ thuật mà, nên sẽ tìm cảm hứng ở khắp mọi nơi. Biết đâu cuộc sống bình dị của em lại là nguồn cảm hứng sáng tác cho anh”.

“Em cảm ơn anh nhé. Biết đâu em lại thành nhân vật chính trong tác phẩm của anh”, Linh nhìn tôi cười trêu đùa.

“Đối với anh, em đừng quá khách sáo như vậy. Cứ coi anh là người bạn thân thiết của em, như thế là anh thấy vui lắm rồi.”

Em mỉm cười, nụ cười đẹp như đóa hoa xương rồng. Em ngẩng xuống, khẽ khàng nâng một chậu cây nhỏ bé lên, ngó trước ngó sau rồi tỉ mỉ bắt từng con rệp nhỏ xíu trên thân nó. Nói thật là người không dè dặt tâm sức cho nó như tôi đây chẳng thể phát hiện ra một con rệp nào, vậy mà em có thể phát hiện ra chúng dù chỉ là những chấm nhỏ li ti, nhỏ như thể không gì có thể nhỏ hơn được nữa. Ngừng một lúc, em lại tâm sự với tôi, “Anh có biết vì sao em nhận lời trông giúp cô chú không?”.

Mắt tôi lập tức sáng lên, một cơ hội hiếm có để tôi được tìm hiểu về con người em, tôi cũng có chút tò mò, vì sao em dễ dàng nhận lời người ta đến vậy, liệu có phải chỉ vì lòng tốt hay không, “Vì sao thế?”.

Mắt em nhìn xa xăm như đang nhớ lại điều gì, rồi lại cúi xuống nâng một chậu xương rồng khác lên, vừa bắt rệp vừa nói, “Bởi vì từ rất lâu rồi em đã muốn được sang đây, thậm chí là muốn được thường xuyên sang đây chơi cơ”.

Tôi nhìn em không hiểu, em lại nói tiếp, “Ngày đó mới theo bố mẹ chuyển đến đây sống, em chưa quen ai hết, em cũng không có bạn, chỉ lủi thủi một mình rất buồn. Thế rồi em nhìn thấy một anh mập”, em quay lên nhìn tôi cười vô cùng đáng yêu, phút chốc ở em toát lên vẻ thơ ngây mà không phải ai ở lứa tuổi em cũng còn giữ được, “Anh ấy trông đáng yêu lắm. Hình như anh ấy cũng không có bạn vì em thấy hôm nào anh ấy cũng lủi thủi một mình. Em biết nhà anh ấy ở gần nhà em. Chính là ngôi nhà này. Tan học về em thường theo sau anh ấy nhưng anh ấy không nhìn thấy em”.

Giọng em nhẹ nhàng, mang theo chút thẹn thùng ban sơ của thiếu nữ lần đầu tiên biết rung động. Tôi bỗng như người mất hồn, tim đập thành thịch liên hồi. Tôi cố gắng bảo bản thân phải bình tĩnh lại, thần thở dài hít sâu, cố gắng để không cho em nhận ra tâm trạng phức tạp của mình khi ấy.

“Thậm chí có thể nói em thường xuyên theo dõi anh ấy”, em cười nhớ lại, giọng có vẻ rất vui khi nhắc tới chuyện cũ, em đùa, “Nếu như đây được tính là tình yêu thì có lẽ anh ấy chính là cái rung động đầu đời của em đó.”

Anh đừng cười khi em nói là đã biết yêu ngay từ hồi còn là học sinh cấp một nhé, nhưng mà đúng như thế thật đấy. Khi đó em luôn theo sát anh ấy, chỉ mong nhìn thấy anh ấy cười”.

“Ồ, vậy sao?”, trái tim tôi như nghẹn lại, giọng nói bất chợt cao vút mà ngay đến chính bản thân mình còn không nhận ra. Tôi chỉ mong khi ấy có cái gương để soi vào xem mặt mình đỏ đến thế nào và xem niền vui sướng hiện rõ trên mặt ra sao. Tôi nói vào để bắt nhịp cùng câu chuyện của em, “Trông anh chàng đó thế nào? Mập mập thì chắc xí giai lắm nhỉ”.

“Đâu có. Anh ấy rất dễ thương. Nhìn dễ gần và có thiện cảm lắm, dễ khiến người ta có cảm giác an toàn”, em lại ngược lên nhìn tôi, lúm đũng tiền ẩn hiện, “Ý, mà hình như cũng có nét giống anh đó. Trông anh cũng rất thân thiện. Chỉ có đi đâu, hình như anh ấy không muốn quen với ai cả. Anh ấy tự tạo cho mình một thế giới riêng và trốn trong đó”. Rồi em lại như chợt nhớ ra đi đâu gì, “Đúng rồi. Anh mập ấy cũng thích vẽ tranh giống anh. Em rất thích ngắm nhìn mỗi khi anh ấy vẽ, vô cùng say sưa, như thể trời có sập ngay xuống anh ấy cũng không biết vậy. Bởi anh ấy đặt toàn bộ tâm tư vào bức tranh, không còn biết đến bất cứ thứ gì xung quanh, khiến em có cảm giác anh ấy ở ngay đó mà ngỡ như đang ở rất xa”, nhớ ra đi đâu gì, ánh mắt em chợt toát lên nét buồn man mác, nhưng ngay sau đó liền biến mất. Ngừng một lúc, em bất chợt hỏi tôi, “Mà anh thích dùng gam màu gì để vẽ tranh?”.

Tôi hiểu ý em đang định nói gì, có khi nào em nhận ra tôi có chút điểm chung gì với anh chàng mập kia chăng? Sợ em nhận ra, tôi liền trả lời, “Anh thích dùng màu sáng, đặc biệt là màu vàng”.

Em ngần ngừ giây lát, có chút hoài nghi, nhưng lại không nắm bắt được cái cảm giác lạ lẫm thoáng đến trong lòng mình, nói tiếp, “Em nhớ là anh mập ấy chỉ thích dùng màu tối thôi. Hình như thích dùng màu chì, cùng lắm là thêm màu đen và màu xám. Hồi đó biết anh ấy hay ngồi bên gốc cây xà cừ một góc sân trường, em đã lảng lảng đến gần quan sát, đứng rất lâu nhìn anh ấy, mà anh ấy không hề nhận ra. Tranh anh ấy vẽ đẹp lắm

nhưng em cứ thấy buồn buồn sao ấy, giống như một bức tranh đen trắng, đẹp nhưng vô hồn”.

“Vậ à”, trong lòng khẽ thở phào, vì có lẽ em không nhận ra manh mối gì, giọng tôi vô cùng nhỏ, “Thế r ấ em có làm quen với anh ấy không?”.

Em nói đầy tiếc nuối, “Tiếc là em chưa kịp làm quen với anh ấy. Một thời gian sau, anh ấy cùng gia đình chuyển đi nơi khác sống. Căn nhà bỗng dưng cứ khóa trái cửa. Em cũng không còn thấy anh mập ấy đi học nữa, không còn thấy anh ấy ng ấ bên gốc cây vẽ tranh nữa”.

Giọng em buồn buồn và đầy tiếc nuối. Tôi thì không kìm nổi nỗi xúc động trong lòng. Tôi thật không ngờ cô bé mà tôi để ý cũng để ý đến tôi. Khi ấy tôi rất béo và tôi luôn tự ti về đi ầu đó. Cộng thêm hoàn cảnh gia đình nên tôi luôn thấy chán nản mọi thứ, thấy cuộc đời thật tăm tối. Nhưng tôi nào hay chính cái tăm tối ấy lại tạo nên tia sáng để em chú ý đến mình. Giờ tôi mới thấm thía thì ra ông Trời rất đổi công bằng. Ông lấy đi của tôi nhiều thứ nhưng lại trả lại cho tôi một thứ còn quý giá hơn.

Thì ra cái lần đầu gặp mặt bên gốc cây không phải là tình cờ mà phía trước có cả một quãng thời gian dài em theo dõi tôi. Tôi tự hỏi sao lúc ấy em không gọi tôi một tiếng hoặc giá như khi xưa tôi dừng cảm hơn một chút thì bây giờ đâu cần tiếc nuối đến như vậy. Tôi thật muốn hét lên với em rằng tôi đây, tôi chính là anh chàng mập mà em nói tới. Nhưng r ấ tôi chẳng dám mở miệng. Bởi chỉ cần tôi mở miệng thú nhận ngay lúc này đây thì có thể cục diện sẽ đi theo một hướng khác. Có thể sẽ theo chiều hướng tốt, nhưng cũng có ít phần trăm là em sẽ trở thành bạn tốt của tôi, còn tôi mãi mãi không chinh phục được trái tim em. Sự xuất hiện của tôi là quá bất ngờ và đường đột. Tôi đành làm ngơ coi như em vừa kể về một chàng mập nào đó không liên quan đến mình.

Trời dần tối, màn sương bao phủ, gió thổi từng cơn. Càng về tối, thời tiết càng lạnh hơn. Tôi cởi áo khoác ra khoác lên đôi vai gầy mỏng manh của em. Em cười ngược lên nhìn tôi. Tôi khẽ bảo, “Trời lạnh dần r ấ. Không nên ng ấ ngoài trời lâu như vậy. Ng ấ thêm một lát nữa r ấ chúng

ta vào nhà thôi”.

Thế là ở một góc vườn nhỏ với những chậu xương rồng xinh, em ngồi ngắm và bắt rệp cho từng chậu một, còn tôi ngồi lặng lẽ mà say sưa ngắm nhìn em. Mái tóc em mượt mà buông xõa xuống lưng tựa như dòng suối mát chảy vào trái tim tôi, làm hồn tôi say đắm. Tôi mong sao thời gian hãy dừng lại ở giây phút này để tôi cứ mãi được nhìn ngắm em như thế, gần gũi như thế. Đối với một chàng trai si tình như tôi thì như vậy đã là quá đủ rồi.

Đã từ rất lâu rồi tôi không còn bị tỉnh giấc bởi những tiếng ồn ào xung quanh. Nhớ khi xưa tôi rất sợ mỗi khi nghe thấy tiếng động lớn dù là người ta có cãi nhau hay không. Cũng bởi khi đó đang ngủ ngon giấc, mỗi khi tỉnh là y như rằng tôi lại được chứng kiến cảnh cãi cọ của bố mẹ. Kể cũng lạ, rõ ràng mẹ tôi yêu bố tôi và đồng ý theo ông về sống chung một nhà, vậy mà khi về ở với nhau rồi bà lại luôn bất mãn với cuộc sống ấy, lúc nào cũng mong ước có một cuộc sống sung túc giàu sang hơn, thoải mái hơn và được tự do hơn. Thiết nghĩ, đồng tiền vốn quý giá nhưng đôi khi nó lại là nhân tố quan trọng để phá hủy hạnh phúc con người ta. Sau này hai người ly hôn, không còn sống chung nữa, không còn cãi vã nữa, nhưng nỗi sợ hãi và cơn giạt mình vẫn ám ảnh tôi suốt cả thời thơ ấu. Có những đêm gặp ác mộng, tôi lại choàng tỉnh, mồ hôi nhễ nhại rồi không sao ngủ tiếp được nữa. Mỗi lần như vậy, tôi lại nhớ tới nụ cười thân thiện để mến với chiếc răng khểnh duyên cùng má lúm đồng tiền xinh của em. Tôi mong sao em có thể ngủ ở ngay bên cạnh mình lúc này, an ủi tôi, khẽ khàng ôm tôi vào lòng, trao cho tôi hơi ấm của em để xua đi nỗi hoang mang lo lắng trong lòng. Có lẽ nếu thực sự được như vậy, tôi sẵn sàng ăn chay cả tháng liền để cảm tạ trời đất.

Dạo gần đây, hầu như sáng nào tôi cũng thức dậy trong những tiếng ồn ào, tiếng chim hót líu lo, tiếng người ta rao hàng ngoài phố, cả tiếng chuyện trò râm ran, tiếng sáo thổi êm tai, giọng hát trầm ấm đầy sức sống...

Thoạt đầu khi nghe thấy tiếng sáo và giọng hát, tôi đã rất tò mò ngó ra

nhìn, bởi tiếng sáo nghe sao mà da diết thế, giọng hát già nua nhưng lại mang sức mạnh tiềm tàng thế. Cách nhà tôi một đoạn không xa, bên bà cụ dọn quán bán xôi và nước chè buổi sớm, một ông cụ râu tóc bạc phơ đang đắm mình cùng cây sáo trúc. Tôi ngỡ ông cụ ngỡ thôi sáo xin tiềm, nhưng hỏi ra mới biết nhà ông cụ ở gần đây. Ông cụ có hai người con, một gái một trai, nhưng đều sang nước ngoài du học rồi định cư ở đó. Bên ngoài ông luôn tự hào về các con nhưng trong lòng ông cũng không sao giấu nổi nỗi cô đơn và nhớ con khôn nguôi. Một mình lui thủi cũng chán, nên sáng sớm ông thường ra đây, khi thì thôi sáo khi thì hát, đem tài nghệ của mình phục vụ cho những người công nhân hay những cô cậu học sinh ngỡ ăn sáng ở đó, đem tiếng hát của mình làm cho khu phố thêm vui, thêm nhộn nhịp. Ông cụ chỉ cần có thế, không mưu cầu danh vọng, không tiềm bạc xa hoa, không tìm lòng thương xót, chỉ cần góp một phần nhỏ cho cuộc sống này, chỉ cần người ta biết đến hằng ngày có một ông cụ ngỡ đây thôi sáo hát ca, và chỉ cần bản thân mình cảm thấy thích, thế là đủ rồi.

Tôi rất cảm phục ông cụ về một nghị lực sống phi thường. Dần dần tôi cũng thành ra quen với tiếng sáo của ông, rồi dần dần quen với ông, cùng ông ngắm nhìn nhịp sống hối hả trôi qua khi mặt trời ló dạng.

Một lý do khác khiến tôi qua đó ngỡ nữa, chính là tôi muốn đợi một người.

Người ta vẫn hay nói nhàn cư vi bất thiện. Quả là như vậy! Tôi ngày ngày nhàn nhã không có việc gì làm nên đâm ra có sở thích kỳ lạ. Sáng sớm tôi sẽ ngỡ đây, núp trong đám người ngỡ uống nước để đợi em đi làm, sau đó lại lén lút đi sau em đến công ty, chờ đợi lại căn giờ em về rồi lui thủi đi theo em trên chiếc xe đạp điện của Lan. Khi nào thấy em về đến nhà an toàn, tôi mới an tâm vui vẻ về nhà mình.

Nói đến xe đạp điện, vì tôi dự định ở đây một thời gian, để tiện cho việc đi lại, cô chú đã đưa cho tôi chiếc xe SH của chú. Nhưng thấy bản thân không mấy thành thạo giao thông nơi đây, cũng chẳng đi đâu xa nên tôi đã mạnh mẽ đổi chiếc xe SH của chú sang chiếc xe đạp điện của Lan. Điều đó

cũng khiến con bé cười chê tôi suốt một thời gian dài. Nó nói, “Nhìn anh ng ẩ lên xe của em, sao mà chiếc xe của em tội nghiệp quá, hu hu...”, thế nhưng dù nó có nói thế nào thì cũng chẳng đả động được vào tư tưởng của tôi, tôi vẫn cứ quyết phải hành hạ chiếc xe đạp điện yếu ớt nhỏ bé của Lan.

Từ khi có được số điện thoại của em, tôi lại thành ra tín đồ thích nhắn tin. Tôi rất thích nhắn tin cho em, những lúc không biết nói gì tôi lại hỏi, em đang làm gì đấy. Rồi nóng lòng ng ẩ đợi tin nhắn trả lời của em. Nhìn bộ dạng như kiến bò chảo lửa, mắt không rời điện thoại của tôi, cô chú tôi cũng phải bật cười.

Tôi tìm đủ mọi cách để có thể nhắn tin cho em, lúc thì cho tôi mượn cái ấm siêu tốc, khi thì tôi đang đi siêu thị em có muốn mua gì không vân vân.

Hôm nay đi theo em, rồi chẳng hiểu sao lúc ấy tôi không tìm được mà gọi tên em, em nghe thấy liền quay đầu lại, tôi vô cùng hoảng hốt vội vàng tránh đi. Vừa là tò mò không biết em có nhận ra mình không, vừa là nhân cơ hội được nhắn tin cho em, tôi hỏi, “Hôm nay đi đường anh gặp một người giống em lắm. Anh gọi, em đoán là cô ấy có quay lại không?”.

Một lúc sau tôi mới thấy em trả lời, “Em nghĩ là có anh ạ”.

Đọc tin nhắn mà tôi không nhận được nụ cười. Vậy là em đã biết tôi gọi em rồi. Có lẽ ở đâu bên kia em cũng đang cười. Chợt nhận ra, đã lâu rồi tôi không được chính thức gặp em, mà chỉ lén lút nhìn từ phía xa thôi. Đã bao lần tôi ng ẩ ý muốn rủ em đi chơi mà luôn bị em từ chối với lý do công việc bù đầu. Nhưng tôi nào có dễ nhụt chí đến vậy.

Tôi hỏi han, “Dạo này em thế nào?”.

Tin nhắn đến, “Em vẫn bình thường anh ạ. Còn anh thì sao?”.

Tôi lập tức, “Đương nhiên là không tốt tẹo nào rồi. Anh nhớ là có người hứa giúp đỡ anh mà bỏ bê anh lắm. Anh chả biết làm gì cả”.

“Hi hi. Vì dạo này em bận việc quá nên không sang hỏi han tình hình của anh được.”

Tôi như đứa trẻ bị bỏ bê bỗng được quan tâm, xúc động nghẹn ngào. Cả ngày công việc của tôi chỉ là sáng đi theo em, chiều về theo em, thời gian

còn lại là ng ẩ ngẩ góc nhỏ xương r ồng của em và vẽ tranh. Tôi bày giá cùng dụng cụ vẽ ra đó, tôi nghĩ chỉ một thời gian nữa thôi có khi tôi sẽ có một bộ sưu tập tranh xương r ồng với những hình thù khác nhau, góc độ ngẩ khác nhau, màu sắc và ánh sáng cũng khác nhau, thậm chí là từng cánh hoa rung rinh lá cũng mang theo nét đặc sắc riêng của mình. Tôi tỉ mỉ vẽ từng bức tranh, chăm chút cho từng nét bút của mình, tựa như đang vuốt ve từng làn tóc, bờ vai và làn môi đỏ không cần tô son của người con gái tôi thương. Thật vậy, góc xương r ồng này chẳng khác gì người con gái trong lòng tôi, xinh đẹp, kiên cường, có sức sống dẻo dai trong mọi hoàn cảnh khó khăn. Đám gai nhọn bao quanh bảo vệ em trước mọi khó khăn ập tới, thế nhưng ngược lại, nó cũng khiến em thu mình bên trong và chẳng để ai chạm vào mình.

Vừa nghe ra chút áy náy trong giọng nói của em, tôi nhanh chóng nắm bắt thời cơ, “Thế cuối tuần có bớt chút thời gian giúp đỡ anh không?”.

“Sao em cứ thấy như mình hơi vô tình, không giữ lời hứa ấy nhỉ. Cuối tuần em sẽ giúp anh, nhưng mà biết giúp như thế nào đây?”

“Cuối tuần này đi chơi với anh nhé.”

Một lúc lâu sau mới thấy em nhẩn lại, có lẽ đang phân vân xem câu nói của tôi là lời nhờ giúp đỡ hay lời mời hẹn hò kín đáo của một chàng trai, “Anh đang rủ em đi chơi hay đang nhờ em giúp đây?”.

Quả đúng như những gì tôi nghĩ, tôi cười cười trong lòng, tay không ngừng bấm phím điện thoại, “Cả hai. Hi hi. Anh đã nói với em rồi mà, với anh, đi chơi cũng là đi tìm cảm hứng. Với lại anh muốn đưa em đến một số nơi”.

“Đến một số nơi ư? Anh định đưa em đi những đâu thế? Em có quyền được biết trước không?”

“Đi đến tất cả những nơi mà em và Khang đã từng đặt chân đến.”

Câu nói tưởng chừng như rất nhẹ nhàng, nhưng để nói ra được tôi đã phải suy nghĩ và tập rượt biết bao nhiêu lần. Câu nói có vẻ vô cùng tàn nhẫn, nhưng nó không phải là lời đường đột tôi nhất thời nói ra. Người ta

chẳng vẫn hay bảo ngã ở đâu thì đứng dậy ở đó đấy sao? Cũng giống như con hươu khi vừa mới sinh ra đã bị hươu mẹ đá không biết bao nhiêu lần, không phải hươu mẹ tàn nhẫn, mà là nó muốn tạo cho hươu con tính tự lập, tập cho hươu con khả năng sẵn sàng đối mặt với tất cả những khó khăn trong cuộc sống có thể ập tới bất cứ lúc nào, như thế hươu con mới thoát được vòng vây của vô số kẻ săn mồi ngoài kia. Và tôi cũng vậy, tôi muốn em học cách đối mặt, học cách tự mình đứng lên ở chính nơi vấp ngã, không giống như con đà điểu chỉ biết vùi đầu trong cát, nhút nhát trốn tránh mọi thứ mà không dám đối mặt.

Tin nhắn đã được gửi đi hồi lâu mà chẳng thấy em trả lời. Tôi băn khoăn không biết em đang nghĩ gì? Liệu em có thấy tôi vô duyên vô có xen vào đời tư của em? Liệu tôi có không biết đi đâu thích cào xé vết sẹo trong em? Thực ra tôi biết nhắc đến chuyện này sẽ khiến em đau bởi em luôn muốn trốn tránh nó, muốn nó mãi được vùi sâu ở một nơi trong góc khuất tâm hồn em. Nhưng tôi không muốn như vậy, có thể nói là tôi độc đoán, không biết để ý đến cảm nhận của người khác. Thế nào cũng được, bởi tôi cho rằng, vết sẹo dù có lành thì cũng sẽ không bao giờ biến mất. Nó sẽ luôn còn ở đó nhắc ta nhớ đến chuyện xưa. Và tôi trộm nghĩ, nếu như vết sẹo đã khó mất như thế thì tại sao ta cứ phải phí công vô ích đi tìm cách xóa mờ mà không nghĩ cách thay đổi nó, để mỗi khi nhìn đến ta sẽ nhớ về lúc ta thay đổi nó chứ không nhớ lại lúc nó hình thành nữa?

Tôi lại nhắn cho em, “Anh muốn đưa em đến những nơi mà em không muốn đến nhất bởi vì anh không muốn em trốn chạy nỗi đau mà phải học cách đối mặt với nó. Ngã ở đâu thì đứng dậy tại đó, chắc em biết chứ? Anh sẽ ghi lại ký ức trong em ở những nơi cũ. Để mỗi lần đi qua, em sẽ chỉ nhớ đến thời gian anh cùng em đến đó, chứ không nhất thiết phải nhớ về đoạn ký ức xưa”.

Lại một hồi lâu sau em không nhắn tin trả lời tôi. Tôi đứng ngẩn ngơ không yên, lòng nóng như kiến bò chảo lửa. Đang băn khoăn không biết em nghĩ gì về tôi thì tôi nhận được tin nhắn của em, “Hẹn gặp anh sáng Chủ nhật

tuần này”.

Đọc tin nhắn mà mắt tôi rung rung, giọt lệ tựa hồ chực trào ra ngoài. Niềm xúc động và vui sướng vỡ òa trong lòng. Vậy là tôi đã hẹn được em. Em đã đồng ý đến những nơi mà em luôn né tránh. Em đã dám đối mặt với nỗi đau trong lòng. Và hơn hết, em đã đồng ý để tôi giúp em bước qua đoạn đường chông gai đó.

Sáng hôm ấy trời hửng nắng. Một ngày ấm áp hiếm hoi của mùa đông Hà Nội. Giá như giờ đang ở bên Anh, tôi sẽ lái chiếc Lamborghini màu nắng sớm của mình đưa em đi khắp nơi, để em được tận hưởng cái cảm giác gió mơn man thổi bay làn tóc khi chiếc xe lướt êm ru trên những cung đường bằng phẳng sạch sẽ không bụi bặm, nhất là khi thời tiết lại rất ủng hộ cho việc đi chơi như lúc này. Chắc em sẽ thích lắm, như vậy thật lãng mạn biết bao.

Thế nhưng đi đâu đó chỉ tồn tại trong suy nghĩ của tôi mà thôi, bởi lúc này đây, không còn cách nào khác, tôi đang phải ngồi trên chiếc xe Zip tròn tròn beo béo của em, luồn lách trên những con đường chật chội, ngoằn ngoèo và đông người qua lại nơi phố thị Hà thành. Em nhìn tôi cười bảo, “Dáng người cao lớn phải đến một mét tám của anh mà ngồi lên chiếc xe nhỏ bé của em nhìn mới tội nghiệp làm sao. Anh đã cao lớn trông lại càng cao lớn hơn, còn chiếc xe của em lại càng nhỏ bé, yếu ớt đến tội nghiệp ấy”. Tôi không biết em đang chê hay là khen mình nữa, nhưng cũng biết làm sao được, chiếc xe Zip này vốn đâu phải dành cho tôi, mà chỉ phù hợp với cô gái có vóc dáng nhỏ bé như em thôi. Nếu như nói dáng hình tôi ngồi trên chiếc xe là vẻ buồn cười, không thích hợp, thì dáng hình em trên chiếc xe ấy càng thót tha hơn, thậm chí mang vẻ hiện đại, lạnh lùng đến cao ngạo.

Ngoài những lần đi chiếc xe đạp điện mà Lan không dùng nữa để theo sát em, thì trước đó tôi đã từng tập đi xe máy ở đường phố Việt Nam đôi ba lần, nhưng tay lái của tôi vẫn không chắc chắn lắm. Tôi cũng có chút căng thẳng, nhất là những lúc đường tắc, người người chen chúc nhau.

Cuối tuần nên mọi người đổ về thủ đô càng đông. Tôi cố rướn lên nhìn về phía trước, vô cùng choáng ngợp trước hình ảnh dòng người ùn ùn như thác chảy, khoảng cách giữa những chiếc xe chỉ còn tính bằng centimet, con đường dường như cũng đang oằn mình xuống để gánh một lượng người tham gia giao thông đông đúc như vậy.

Biết tôi không quen đi xe máy, lại không thuộc đường nên Linh có gợi ý rằng để em cầm lái, nhưng tôi đâu có chịu, mất tiền không đau bằng ng ỡ sau con gái mà. Ng ỡ sau xe, em không ôm eo tôi. Tôi chắc rằng ng ỡ sau xe Khang, tay em sẽ chủ động luồn qua eo Khang và đan vào nhau. Nghĩ như vậy tôi có chút chạnh lòng, tủi thân cho số kiếp làm người đến sau của mình. Tôi trêu em, “Anh không quen đi xe máy đâu nhé. Em bám chắc vào kéo ngã đó”, nhưng em chỉ cười mà không làm. Đôi khi tôi cố tình đi vào chỗ ổ gà hay phanh gấp để buộc em phải va người vào tôi hoặc bám tay vào tôi. Tôi biết đi đâu đó chẳng hề gì so với việc được em ôm eo nhưng trong lòng cũng có một niềm vui nho nhỏ.

Chúng tôi rong ruổi trên con đường quá đổi thân thuộc với em, nơi đã từng in bóng em cùng người cũ. Không biết lúc này em cảm thấy thế nào, có tức cảnh sinh tình hay không, nhưng tâm can tôi thì nóng như lửa đốt. Tôi không muốn nghĩ đến việc em và Khang đã cùng nhau thắm thiết tại chính nơi này, nhưng tôi không sao ngăn được tâm trí mình cứ nghĩ đến nó. Một nỗi buồn man mác, một nỗi đau thầm kín và một nỗi ghen tuông không biết bày tỏ cùng ai cứ thế thành hình trong tôi.

Chúng tôi đi dạo quanh Hồ Gươm, ngắm mặt nước lặn dần bởi cơn gió nhẹ thổi tới. Giờ này không còn ai đi tập thể dục sáng, cũng chẳng có người đi du lịch, chỉ lác đác một vài vị khách nước ngoài đến tham quan. Dưới lòng đường, xe cộ tấp nập. Tiếng còi xe, tiếng người ồn ào minh chứng cho một ngày hối hả.

Bên cạnh cầu Thê Húc cong cong yêu kiều, một nhóm sinh viên trường Mỹ Thuật đang vui đùa vào tác phẩm của mình. Chúng ng ỡ đó vừa để tập vẽ vừa để bán những bức tranh ấy kiếm chút tiền tiêu vặt, nhưng trên hết là

chúng ng ấ vẽ để kiểm tìm ni ền vui cùng sự say mê trong hội họa.

Tôi kéo em ra đó nhập hội. Đứng một lát, tôi bèn mua một bức tranh vẽ chì hình chiếc c ầu, xa xa là Tháp Rùa nổi tiếng. Bức tranh rất tinh tế. Sau đó tôi mượn một cậu sinh viên chiếc bút chì r ấ ng ấ xuống vẽ.

Ngày nay là thời đại của công nghệ, nhiều người sử dụng Wacom hay những phần mềm vẽ tranh một cách vô cùng thành thạo, nhưng cũng có một số người lại thích vẽ bằng tay, và tôi là một trong số đó. Mỗi bức tranh của tôi đều là sự tỉ mỉ, sự sáng tạo nghệ thuật của chính đôi tay mình. Từng cái nhấn bút, cái đưa nhẹ, cái hất tay hay cách tô màu đậm nhạt lại thể hiện một h ền tranh khác nhau, thể hiện một cảm xúc và cảm thụ khác nhau. Mỗi lần được cầm bút vẽ, tôi như thể đang rơi vào một thế giới khác, thế giới mà tôi không còn là thực thể nhất định, tôi không thể quyết định từng nét bút, mà chỉ còn cách mặc cho cảm xúc lôi kéo dẫn dắt và đưa mình đến đâu. Chính vì vậy, tôi rất thích vẽ tay, và có lẽ đó cũng là thói quen của tôi.

Đưa vài đường bút, đánh bóng mấy nét, ngay tức khắc bức tranh được thêm vào hình ảnh một cô gái đứng bên c ầu, khuôn mặt nghiêng rõ nét, mắt nhìn xa xăm với muôn vàn tâm sự. Thấy tôi trở tài, đám sinh viên tr ầ tr ồ khen không hết lời, mắt tròn mắt dẹt nhìn bức tranh vẽ ngưỡng mộ. Tôi cười quay sang hỏi em, “Đẹp không?”.

Ánh mắt em nhìn tôi cũng không giấu nổi sự ngưỡng mộ thêm phần cảm kích và thẹn thùng, “Đẹp lắm. Anh đúng là không hổ danh họa sĩ nổi tiếng. Thế này chắc chắn anh sẽ được giải trong cuộc thi sắp tới”.

Tôi nhìn em cười, không muốn nhắc tới cuộc thi mà cứ nói sang chuyện khác, “Em có nhận ra ai không?”.

Đương nhiên là em nhận ra r ấ. Cho dù tôi vẽ có không giống em thì em vẫn dễ dàng nhận ra đó chính là mình, bởi vì còn ai có sở thích đứng lạng hàng giờ trên c ầu Thê Húc thả h ền đi tận đâu đâu giống em cơ chứ?

Một lúc sau em mới trả lời, “Em có biết ai đẹp như thế này đâu”.

Tôi không trả lời cho em biết, lại cặm cụi vào vẽ nhân vật tiếp theo. Đó là một anh chàng cao lớn lạng lẽ đứng bên cạnh cô gái, không lên tiếng,

không thể hiện bất cứ hành động nào, chỉ lặng lẽ đứng đó, nhưng như thể anh ấy đang san sẻ cùng cô nỗi ưu phiền, để chờ đợi nụ cười vui vẻ thoải mái nở trên môi cô. Tôi vừa dừng bút, đám sinh viên liền ò lên khen, “Ồi anh vẽ giỏi quá. Chỉ vài đường cơ bản mà anh đã phác họa được hai anh chị đứng ngắm cảnh nơi đây rồi. Ngưỡng mộ quá!”.

Em cười ngại ngùng rồi quay mặt đi chỗ khác. Có đứa trong đó thốt lên, “Anh chị thật lãng mạn, thật hạnh phúc. Ước gì em cũng được như vậy”. Có lẽ trong mắt chúng, tôi và em là một cặp tình nhân đang say đắm niềm vui trong giai đoạn yêu đương hẹn hò. Tôi rất vui vì điều đó.

Có thể thấy tất cả mọi người chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết người con gái thướt tha đứng đó với mái tóc dài bay bay chính là em, và anh chàng bảnh trai bên cạnh đương nhiên phải là tôi rồi. Nhưng chẳng ai biết rằng hình ảnh hai người đã trở thành quá quen thuộc với tôi, thậm chí nhắm mắt tôi cũng có thể vẽ nên được. Bởi vì hình ảnh ấy tôi đã vẽ biết bao nhiêu lần. Tôi vẽ trên giấy, vẽ trên nền đất và thường xuyên vẽ trong tiềm thức mình. Tôi mong ước ngày này từ lâu lắm rồi, và hôm nay trong lúc ngẫu hứng tôi muốn mượn cây bút cùng tờ giấy để thổ lộ niềm mong mỏi trong tôi.

Em có vẻ rất đối ngạc nhiên. Có lẽ không tin rằng lại tồn tại một người mới quen mà biết rõ về bản thân mình đến thế. Em nghĩ đó chỉ là trùng hợp, chứ anh đâu biết việc mình hay đứng nơi đây. Bị hiểu lầm là bạn gái của tôi, em cũng có phần lúng túng, muốn giải thích lắm nhưng lại không biết phải mở lời ra sao.

Tôi đưa bức vẽ cho em, “Tặng em này”.

Tôi không nói nhưng có lẽ em cũng nhận ra ẩn ý của tôi. Nó rõ ràng thế kia mà. Tôi muốn nói với em rằng, dù em có mang tâm sự ngổn ngang không biết bầu vút vào đâu thì vẫn không hề cô đơn, bởi vì tôi luôn ở bên em, lặng lẽ mà ân cần.

Em nhận bức tranh, gấp lại cẩn thận rồi cất vào trong túi xách. Em nhìn tôi một lúc lâu rồi ngại ngùng kéo tôi rời khỏi đó với bao ánh mắt ngưỡng

mộ của đám sinh viên vây quanh, “Mình đi tiếp thôi anh”.

Rồi em cứ thế kéo tôi đi một mạch đến tiệm kem Tràng Tiền. Có lẽ đã đến Hồ Gươm rồi, ai cũng sẽ đi thưởng thức kem nơi đây, món kem nổi tiếng thơm ngon. Em nói vì là mùa đông nên người đến đây vắng hơn, nếu vào mùa hè thì nơi này dường như lúc nào cũng chật cứng người, có khi muốn mua cây kem cũng phải xếp hàng dài mãi mới đến lượt.

Còn nhớ ngày bé, mẹ cũng từng đưa tôi đến đây. Bà mua cho tôi cây kem rồi chọn một vị trí thích hợp bảo tôi ngồi đợi bà, bà đi có việc rồi sẽ quay lại ngay. Nhưng có khi là ngồi từ lúc trời còn sáng đến khi phố lên đèn rồi vẫn chưa thấy bà quay lại. Tôi vô cùng hoang mang, sợ hãi nhìn dòng người cứ đến rồi lại đi, thừa thốt dần, mãi đến khi tôi sắp khóc đến nơi mới thấy bà quay lại. Tôi thành ra ghét ăn thứ kem này, ghét ngồi ở đây. Vậy mà bao nhiêu năm trôi qua rồi, giờ tôi quay trở lại, bên cạnh là cô gái tôi thầm thương yêu.

Kể cũng lạ thật, tôi đưa em đi ghi lại ký ức, nhưng lúc này đây em vô tình đã ghi lại ký ức trong tôi. Có lẽ từ đây tôi sẽ không bao giờ ghét bỏ thứ kem này cũng như nơi này nữa.

Điểm đến tiếp theo của chúng tôi là Phủ Tây Hồ. Vừa nghe tới Phủ Tây Hồ, tôi bỗng ngạc nhiên quay sang hỏi em, “Hai người thường đến đây sao?”.

Ngập ngừng giây lát, em trả lời, “Cũng có đến nhưng không phải thường xuyên, chỉ là hôm nay bỗng nhiên em muốn đến đây cầu nguyện nên tiện thể chúng ta đi luôn ấy mà”, em nhìn tôi cười đến là ngây thơ.

Tôi chẳng nghe được vế sau, mà bắt chộp luôn câu thừa nhận rằng hai người có đến đây, liền lẩm bẩm trong miệng “Thảo nào, hóa ra là như vậy”.

Tôi nhớ có lần một người bạn nói với tôi, nếu hai người yêu nhau mà cùng đi chùa thì tương lai sẽ không đến được với nhau. Cũng không rõ bạn tôi lấy ở đâu ra cái khái niệm kỳ lạ ấy, nhưng lúc này đây bỗng nhiên tôi lại nhớ đến nó, lòng thầm nghĩ biết đâu lại là thật. Có lẽ vì thế mà mối tình của Linh và Khang đổ vỡ chẳng?

Không nghe rõ tôi nói gì, Linh hỏi lại, “Sao hả anh?”.

“À không, không có gì đâu”, tôi có ngốc đâu mà nói cho em nghe suy nghĩ của mình. Có thể chuyện cùng nhau đi chùa và chuyện hai người chia tay chỉ là trùng hợp, chẳng có chút liên quan gì đến nhau, nhưng trong lòng tôi cứ luôn lo lắng. Có phải tôi suy nghĩ quá nhiều rồi không, nhưng dù sao thì tránh đi vẫn hơn. Và thế là, tôi chẳng ngốc để đi cùng em vào đó, để rồi lại phải đi theo vết xe đổ của Khang. Ngay lập tức, tôi từ chối đi cùng em và quyết định sẽ đứng ngoài sân chờ em vào lễ bái, bèn lấy cớ, “Thôi em vào đi, anh ở đây đợi em được rồi, con trai vào những nơi thế này kỳ lắm”.

Thấy điệu bộ gãi đầu gãi tai cười ngượng ngùng của tôi, Linh cũng phải bật cười, không nài nỉ nữa, rồi một mình đi vào trong.

Ở ngoài sân đợi em, không có việc gì làm, tôi ngồi ngắm lũ chim đang sà xuống mổ thóc bên cạnh con sông dài. Nơi đây thật yên bình, cách biệt hoàn toàn với những bon chen nơi phố thị đông đúc kia. Quả thật đây chính là nơi tốt nhất để giải tỏa tâm tư trong lòng.

Ngồi một lúc, tôi lững thững đi ra bên ngoài.

Hàng loạt những ông đồ, những thầy xem quẻ xem tướng bày mực tàu bút lông viết chữ nho hai bên đường. Tôi đến bên quầy hàng của một ông cụ đang chăm chú đọc cuốn sách gì đó rất cũ, như thể cuốn sách được truyền từ đời này sang đời khác vậy.

Ông cụ ngẩng lên nhìn tôi cười hỏi, “Chàng trai trẻ muốn ông giải đáp gì đây?”.

Có thể dễ dàng nhận ra đây là một thầy bói. Vốn không tin vào bói toán nhưng chẳng hiểu sao lúc này tôi lại thấy tò mò muốn biết về đường tình duyên của mình. Phải chăng khi có men tình trong người, người ta sẽ trở thành con người khác mà đến chính bản thân mình cũng không nhận ra?

Ngập ngừng một lúc, ngó nghiêng một hồi, xác định không có ai nhìn thấy, tôi bèn lén lút như kẻ trộm, ngồi xuống nhờ ông cụ xem giúp đường tình duyên. Ông cụ dáng vẻ chuyên nghiệp, hết nhìn tay nhìn người rồi lại đến nhìn khuôn mặt tôi. Ngắm nghía một hồi, cuối cùng ông đưa ra lời

phán, “Sắp tới đường tình duyên của cậu rất thuận lợi. Được người mình yêu đáp lại tình cảm”.

Vừa nghe thấy thế tôi liền như người trên mây, không còn nghe thấy những lời tiếp theo nữa, trong đầu lúc này chỉ còn niềm vui và thần mong ngày đó nhanh đến. Tôi bỗng vô cùng tin vào việc mình đang làm, tin rằng một ngày không xa em sẽ là của tôi, người con gái của tôi, yêu thương tôi. Trong lòng tôi hết lời khen, “Ông thầy bói xem hay quá, đúng quá, thỉnh thoảng mình phải đến đây xem mới được”.

Đang đắm chìm trong niềm hạnh phúc thì em đi ra, nhìn tôi cười cười như muốn nói “Anh đàn ông con trai mà cũng xem bói hả”. Tôi bỗng thấy lúng túng chưa khéo đã xưng, “Em xong rồi à? Ngồi đợi em không biết làm gì nên anh ra đây chơi”. Nghĩ lại, tôi thật ngốc nghếch. Em có hỏi gì đâu mà tôi phải giải thích với em. Lập tức tôi thấy em đáng vẻ nín cười trả lời tôi, “Vâng, em có nói gì anh đâu”.

Tôi vội vàng chào ông cụ rồi ra lấy xe về. Đi cùng em, tôi đánh mất khái niệm về thời gian. Mới đó mà đã đến trưa rồi. Chúng tôi đi ăn bánh tôm Hồ Tây rồi em nói muốn đưa tôi đến một nơi.

Theo sự chỉ dẫn của em, chúng tôi đi đến một hồ sen, nhưng... lúc này hồ sen đã chẳng còn lá, cũng chưa ra bông, chỉ còn trơ lại cành và đài sen, trông tiêu điều xơ xác.

Tôi dừng xe bên đường, quay lại nhìn em, thấy em đang vô cùng lúng túng, ngượng ngùng, đưa tay vuốt vuốt tóc, nhìn tôi áy náy, “Hả, sao lại thành ra thế này? Ừm... Em quên mất bây giờ không phải là mùa hoa sen... Em...”.

Biết em muốn đưa tôi đến đây để ngắm nhìn một đầm sen xanh mướt một màu, như tấm thảm trải mãi đến chân trời, đây đó những bông sen hồng sen trắng lấp ló như những thiếu nữ e thẹn tuổi mới lớn. Thế nhưng, tiếc là đã rất lâu rồi em không ra ngoài chơi, cũng không để ý gì đến khái niệm về thời gian và không gian nên đầm sen trong trí nhớ của em vẫn là đầm sen nên thơ lãng mạn đang độ vào mùa.

Tôi nhìn em cười trêu, “Ồi, sen đẹp quá. Em nhìn kia, chỗ kia có hai bông hoa sen đang e ấp chụm đầu vào nhau kìa, trông thật hạnh phúc biết bao”.

Nghe tôi nói, em mắt tròn mắt dẹt ngạc nhiên nhìn theo hướng tôi chỉ, một lúc sau mới biết tôi đang trêu em, liền cười nói, “Ồi đẹp nhỉ! Vốn em định đưa anh đến ngắm cảnh đẹp hơn cơ, nhưng không nghĩ ra mùa này sen tàn hết rồi”.

“Ai nói với em sen tàn thì không đẹp? Nó cũng có cái hồn riêng đó, em cứ ngắm kỹ lại mà xem”, tôi nói như để an ủi em và để đáp lại lòng tốt của em dành cho tôi.

“Nếu anh về Việt Nam vào đợt hè, nơi này sẽ bạt ngàn hoa sen. Đẹp lắm! Anh tha hồ mà tìm cảm hứng vẽ tranh.”

Tôi nhận ra sự tự hào trong giọng nói của em. Có lẽ em thấy tự hào khi được giới thiệu về đẹp quê hương mình tới một Việt kiều như tôi. Liệu em có muốn anh chàng Việt kiều ở lại quê luôn không nhỉ, một ý nghĩ buồn cười thoáng qua đầu tôi.

Một lúc sau em lại nói tiếp, “Khi ấy rất nhiều người đến đây chụp ảnh, đặc biệt là các cô gái. Cô nào cũng xinh, cũng chân dài nhé, mặc áo yếm ngày xưa thì miễn chê luôn, vô cùng gợi cảm”.

Có lẽ em không biết rằng đối với tôi, em là người con gái đẹp nhất và nơi nào có em thì nơi ấy là đẹp nhất.

Tôi bèn hỏi trêu em, “Có đẹp như em không? Biết đâu mùa hè tới có ai đó giữ anh lại, anh chưa đi mà vẫn ở đây thì sao?”.

Em đỏ mặt một lúc sau mới nói, “Đương nhiên là đẹp hơn em rồi”.

Thấy em có vẻ ngượng ngùng, tôi cười bảo, “Anh đùa đấy. Mặc dù không phải mùa sen, nhưng quang cảnh ở đây rất đẹp. Anh thấy ngứa tay, muốn vẽ quá rồi. Cảm ơn em nhiều nhé”.

“Thật á? Thế thì hay quá. Anh nói xem, anh sẽ vẽ gì ở đây nào?”

Giờ tôi mới biết em cũng có lúc đáng yêu như trẻ con thế này.

“Anh sẽ vẽ một đầm đầy sen, à không, đây cảnh sen, ở giữa là hai bông

sen đang chụm đầu vào nhau, xa xa là vòng đu quay lớn. Còn trung tâm của bức tranh chính là tấm lưng của một cô gái với mái tóc dài mượt buông xõa, đang tựa vào vai chàng trai to lớn bên cạnh. Họ cùng đắm chìm trong thế giới của riêng họ.”

Tôi mặc sức nêu ra ý tưởng của mình. Em cứ đứng bên cạnh nhìn ra xa không biết đang nghĩ gì, không biết có nhận ra nhân vật chính trong bức tranh chính là hai người chúng tôi hay không.

Chúng tôi cứ đứng lặng như thế, mãi vẫn không thấy em lên tiếng, tôi ướm hỏi, “Em thấy có lãng mạn không?”.

Lại một lúc lâu sau, tôi mới nghe thấy em trả lời, “Lãng mạn. Rất lãng mạn”.

ất bao nhiêu công sức tôi mới đưa được em đi chơi, đương nhiên tôi sẽ tìm cách để có thể ở bên em lâu nhất.

Đứng bên đầm sen một lúc lâu, tôi quyết định rủ em đi xem phim. Đến rạp chiếu phim, người ra kẻ vào đông đúc. Tôi bảo em đứng đợi bên ngoài để mình vào mua vé trước. Tôi đứng đọc các biển quảng cáo phim chiếu trong ngày hôm nay, từng phim từng thể loại cứ lướt trong đầu tôi, phim hài có, phim tình cảm có, phim hoạt hình có, nói chung là thể loại phim gì cũng có, nội dung được quảng cáo vô cùng cuốn hút.

Trộm nghĩ, có lẽ đưa người yêu đi xem phim, người ta thường chọn phim tình cảm lãng mạn, tôi không hỏi em nhưng chắc chắn ngày trước Khang đã đưa em đi xem những loại phim như thế.

Hôm nay, không cần hỏi ý kiến Linh, tôi đã chọn mua vé xem phim kinh dị, cho khác anh ta. Đợi mãi chưa đến giờ chiếu phim, chúng tôi ng ã bên ngoài ăn bỏng ngô. Vì đi chơi từ sáng nên cũng có phần mệt. Vào rạp, phim bắt đầu chiếu được t ăm mười phút, tôi thấy em ngáp ngắn ngáp dài ngủ gà ngủ gật. Nhân lúc em đang rất buồn ngủ, tôi bèn nhẹ nhàng kéo em tựa vào vai mình, em không hề phản kháng mà cứ thế nhẹ nhàng tựa khẽ vào vai tôi. Tôi thấy một nỗi xúc động len lỏi trong lòng mình. Sợ em tỉnh giấc, tôi ng ă im thin thít không chút động đậy. Tôi sợ chỉ cần cái rung người của tôi thôi em cũng sẽ tỉnh dậy. Chính vì thế, cánh tay bờ vai mỗi nhừ, tôi cũng không dám động, cứ ng ă im ở đó. Thế r ă tôi ngủ quên lúc nào chẳng hay. Cũng may chúng tôi mua lúc gần hết vé nên chỉ còn hàng ghế cuối. Vậy là trong rạp chiếu phim, trong tiếng rùng rợn và gay cấn, trong

cái kinh hoàng giật mình của khán giả, em dựa đầu vào vai tôi, tôi tựa vào đầu em an yên đánh một giấc ngon lành.

Khi tỉnh dậy cũng là lúc phim kết thúc. Chúng tôi đứng dậy lục tục theo đám người ra về. Em có vẻ ngượng ngùng khi đã hoài cả công tôi đi xếp hàng mua vé.

“Thật phí quá, thế là em không được xem phim anh mua rồi. Em ngủ quên mất. Sao anh không gọi em dậy?”

“Đi chơi từ sáng nên ngủ một lát cũng không sao mà. Anh cũng chớp mắt lúc nào chẳng biết. Anh thấy cũng may là hết vé hàng ghế đầu. Mà không ngờ rạp chiếu phim cũng là nơi ngủ nghỉ lý tưởng đó chứ nhỉ?”

“Hi hi. Thôi lần sau mình xem bù vậy, anh nhé.” Không biết đó là lời khách sáo hay thật lòng của em, nhưng một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu tôi, “Lần sau biết đến bao giờ? Sao không xem luôn hôm nay đi?”.

Em ngạc nhiên, “Hôm nay á? Chúng ta vừa xem xong phim thôi mà. Thế là xem hai lần à?”.

“Hai lần thì có sao? Như thế càng đặc biệt. Mỗi lần đi qua rạp chiếu phim, em lại nhớ đến có một anh chàng ngốc đi xem phim cùng em hai lần trong một ngày.”

Dứt lời tôi sợ em thay đổi ý định bèn chạy vụt đi như tên bắn, kệ em đứng ngẩn người ở đó nhìn theo. Lần này tôi muốn xem phim dành cho thiếu nhi, mà phải hàng ghế đầu. Thế nên chỉ còn bộ phim “Kẻ cắp mặt trăng” tận sáu giờ mới chiếu. Tôi vẫn quyết định đợi.

Trong khi chờ đợi bộ phim, tôi và em vào quán cà phê gần đó ngồi trò chuyện. Vừa bước vào quán, tôi thấy như thể bước vào một thế giới hoàn toàn khác.

Không gian vô cùng lãng mạn, phía trên mỗi một chiếc bàn lại treo một chiếc đèn rủ xuống với màu sắc khác nhau. Nếu như đến đây vào ban tối, có lẽ không gian sẽ tuyệt hơn rất nhiều. Những mảng hình bằng giấy màu đen dán trên tường càng tô thêm vẻ lãng mạn ảo diệu, mang đến cho người ta cảm giác thư thái và thoải mái đến lạ kỳ. Mọi tiếng ồn ào đầu bị tắt

kính trong suốt ngăn lại bên ngoài. Giờ này trong quán không đông lắm, chỉ lác đác vài vị khách, cảm giác như chỉ có hai chúng tôi ngồi đây vậy. Người thì đọc sách, người thì cắm đầu vào laptop, chẳng còn chú ý gì đến xung quanh.

Chúng tôi chọn ngồi bàn gần cửa kính. Ngồi đó có thể quan sát rõ dòng người qua lại ngoài đường.

Thấy có khách tới, em nhân viên đơn đã chạy lại hỏi chúng tôi dùng gì. Tôi nhanh chóng chọn xong thứ cà phê đen đắng ngắt nhưng giúp tôi tỉnh táo. Còn em cứ đọc đi đọc lại menu, nghĩ mãi vẫn không biết nên uống gì. Tôi biết em đang băn khoăn xem có nên uống sinh tố mãng cầu không hay là chuyển sang một thức uống khác, vì hầu như lần nào đi uống nước với bạn bè, em đều chọn thức uống ấy. Tôi bèn gợi ý, “Em uống sữa chua cà phê đi. Chua chua ngọt ngọt, lại thêm vị cà phê đắng đắng thơm thơm, em uống cho tỉnh táo rồi tối xem phim, kéo lại ngủ quên nữa thì phí công anh chọn phim lắm đấy”.

Em cười chọn theo ý kiến của tôi. Khi cô nhân viên phục vụ rời đi, em mới nói, “Thực ra mọi khi em hay uống sinh tố mãng cầu, anh ạ”.

Đúng như dự đoán của tôi, nhưng tôi cứ vờ như không biết, hỏi lại em, “Vậy à? Đồ uống đấy ngon lắm ư?”.

Im lặng một lúc em mới cười bảo, “Thực ra nó không ngon lắm, vả lại thức uống này đến bây giờ cũng được coi là cổ lỗ sĩ rồi, không mấy ai ưa chuộng nữa, thế nhưng lần đầu tiên Khang mời em đi uống nước, lúc đó luống cuống thế nào em đã chọn loại thức uống này. Từ đó về sau, em cũng chỉ uống loại nước này thôi, để nhớ cái ngày đầu tiên hai đứa gặp nhau. Và cứ thế, em thành ra ngại thay đổi khẩu vị, không có hứng thú thưởng thức những khẩu vị khác, nên cũng không uống loại khác bao giờ. Và thế là sinh tố mãng cầu đã trở thành thức uống quen thuộc của em, quen thuộc đến mức mỗi lần bước chân vào quán, em như chỉ nhìn thấy loại thức uống này mà không thấy bao nhiêu loại khác đang được ưa chuộng hiện nay”.

Nghe em nói mà tôi thấy thật ghen tỵ với người đàn ông tên Khang. Anh ta không xứng với tấm chân tình của em. Tôi bèn bảo, “Vì em chưa uống thử loại khác, nên em mặc định thứ đồ ấy ngon. Biết đâu khi thử loại khác rồi, em sẽ nhận thấy còn có thứ hợp với khẩu vị của em hơn và ngon hơn rất nhiều lần”.

Chúng tôi đang nói chuyện thì nhân viên mang đồ uống lên.

Em khẽ khàng trộn đều sữa chua và cà phê lên, thứ màu nâu nhanh chóng tan dần hòa quyện cùng màu sữa chua trắng tinh khôi, tạo thành hỗn hợp màu nâu nhạt, nhìn vô cùng đẹp mắt. Vừa khuấy đều đồ uống trong cốc, em vừa nói, “Anh nói đúng. Bao nhiêu năm qua em cứ mặc định là bản thân thích thứ đồ uống đó mà không biết còn nhiều thứ ngon hơn thế”, rồi em nâng cốc lên nói với tôi, “Ví như thứ này”, sau đó chậm rãi nhấp một ngụm thưởng thức nó.

Tôi rất vui vì em nói như vậy, nhưng tôi còn hy vọng rằng em hiểu đi đâu tôi thực sự muốn nói, đi đâu liên quan đến chuyện tình cảm của em, “Sau này anh sẽ đưa em đi thưởng thức nhiều loại khác nữa. Mỗi lần một loại. Rồi em sẽ nhận ra em thích loại nào nhất”.

Em cười, “Okie anh, anh nói là phải giữ lời đấy nhé”.

Đúng vậy, tôi sẽ đưa em đi thưởng thức thật nhiều thứ đồ uống khác nhau, nhưng tôi mong sao đến một ngày, em sẽ chỉ uống sữa chua cà phê vì luôn nhớ đến lần ngửi đây cùng tôi.

Tôi vốn có một biệt tài là kể chuyện cười rất “buồn cười”, chỉ là không phải mọi người cười vì bản thân câu chuyện hay bởi cách kể chuyện sinh động của tôi, mà “buồn cười” vì họ không hiểu tôi đang nói gì. Hầu như kết thúc mỗi câu chuyện của tôi đều là mệnh lệnh, “Cười!” hoặc nói thêm một câu “Anh A kể hay lắm!”, “Chị B kể nghe buồn cười lắm!”. Nếu không nói câu đó, mặt những người nghe sẽ ngệt ra, cứ ngỡ đoạn hội thoại và gay cấn còn ở phía sau, chờ tôi kể nốt phần cuối.

Thế nhưng hôm nay tôi nhận ra trình độ kể chuyện cười của mình đã lên một bậc, bởi nghe tôi kể, em vẫn cười khi không có mệnh lệnh “Cười”, vẫn

biết khi nào kết thúc câu chuyện mà không cần tôi nói, “Hết rồi”.

Tôi kể cho em nghe chuyện ngày bé cậu tôi lấy bùn bôi vào thân cây để người bên trên không trèo xuống được. Kể chuyện anh tôi ở quê nghịch ngợm ngỗ trên lưng trâu đốt pháo khiến trâu hoảng hốt hất cả người anh ngã nhào xuống đất. Kể chuyện anh dân tộc bắt xe ôm về nhà cũng biết mặc cả “Mười bảy cây số có được không?” khi người lái xe bảo “Từ đây về nhà anh hai mươi cây số”. Rồi kể chuyện tôi sang Thái Lan du lịch, thấy một cô nàng nhìn phía sau vô cùng xinh đẹp bèn chạy lên nắm tay, thì phát hiện bàn tay cô ta còn to hơn cả tay tôi...

Rất nhiều chuyện, tôi góp nhặt ở mỗi nơi một chút, hết chuyện anh A rồi chuyển sang chuyện cô B, tôi cứ háng hái kể mãi không thôi, như thế không có hồi kết vậy. Em cứ cười vô cùng vui vẻ. Chúng tôi làm huyên náo cả một vùng trong quán cà phê yên tĩnh, đến nỗi cô gái bàn bên cạnh còn ngừng nhìn máy tính để ngừng đầu cười cùng chúng tôi.

Đến phiên em kể chuyện ngày trước bố cho em đi nhờ rằng, xót con gái, bố dỗ dành bằng cách đưa con vào quây đồ chơi mua búp bê. Bố hỏi con thích con búp bê nào. Em chẳng chút do dự mà chỉ ngay cô ma nơ canh ở hàng quần áo bên cạnh, khiến bố dở khóc dở cười. Cuối cùng, bố mua cho em một con búp bê vô cùng xinh xắn kèm theo bộ giường bằng nhựa tinh xảo. Em rất thích nó, đến nỗi đi học cũng ôm theo. Đáng tiếc, nó đã bị mất từ lâu rồi.

Nghe em nói, mặt tôi không sao ngừng lên nổi. Hình ảnh một cậu bé lén lút vào lớp cô bé có bím tóc xinh lấy trộm con búp bê khi cô bé ra học giờ thể dục ngay lập tức hiện lên trong đầu tôi. Khi ấy, vì lúc nào cũng thấy em ôm khư khư con búp bê trên tay, nghĩ đây có lẽ là món đồ em hết sức yêu quý nên tôi đã cố tình lấy nó về nhà, để mỗi khi nhìn thấy nó tôi lại thấy như đang nhìn em vậy. Không ngờ đó lại là món quà mà bố em mua cho khi em đi nhờ rằng. Không ngờ tôi đã vô tình làm em buồn. Chắc em đã phải tiếc nuối lắm khi không nhìn thấy nó đâu nữa.

Không muốn nhắc lại chuyện này, tôi bồng rủ em, “Hay chúng ta vào

công viên gần rạp chiếu phim chơi một lát rồi đi ăn qua cái gì sau đó vào xem phim là vừa, chứ cứ ngồi đây đến tối cũng không được”.

Em vui vẻ đồng ý. Đối diện với rạp chiếu phim là một công viên không lớn lắm nhưng khuôn viên vô cùng lãng mạn với hồ nước, với cây cối hoa cỏ.

Giờ này, công viên đã bắt đầu đông người. Các ông các bà đi bộ nhiều dần lên. Đi dạo một lúc, thấy một vài cặp tình nhân đang tình tứ đạp vịt với nhau, tôi bỗng nổi hứng, bèn rủ em chơi.

Đạp vịt với người yêu thì thật lãng mạn, vừa được cùng ngồi chuyện trò bên nhau, vừa được cùng nhau làm chung một việc. Tôi biết em rất thích đạp vịt với Khang, nhưng đạp vịt với tôi có lẽ em thấy chẳng nghĩa lý gì. Có lẽ em ngại nên mấy lần tôi rủ em xuống chơi, em đều nói không thích.

Cuối cùng tôi đưa ra kế hoạch rằng mỗi người ngồi một thuyền, thi xem ai đạp nhanh hơn, em mới chịu đồng ý. Em hỏi, “Phần thưởng của trận đấu là gì?”.

“Nếu anh thắng, anh sẽ được hôn em một cái”, mắt tôi sáng lên.

Ngập ngừng giây lát, em hỏi, “Nếu như em thắng thì sao?”.

Tôi nhanh nhẩu, “Thì anh sẽ bị em hôn ba cái, hoặc nhiều hơn nữa, tùy theo sở thích của em”.

Bị bất ngờ trước phần thưởng tôi đưa ra, em không chịu, mặt xị xuống, không còn hứng hỏi thêm tôi nữa, “Sao anh khôn vậy. Em không chơi đâu”.

“Như thế chẳng phải em không bị thiệt chút nào sao?”, tôi cười, “Anh đùa đấy”, rồi sửa lại, “Bây giờ thế này nhé. Nếu ai thua, người ấy sẽ phải làm theo yêu cầu của người thắng, đồng ý không?”.

Suy nghĩ một lúc lâu em mới khẽ gật đầu đồng ý.

Trời dần tối, gió hiu hiu thổi, làn nước gợn sóng lăn tăn. Phong cảnh cũng có thể coi là hữu tình. Vậy mà hai người chúng tôi lại chẳng chút lãng mạn, chẳng chút thi vị hay ăn nhập gì cả. Chúng tôi ra sức đạp cho thuyền của mình đi thật nhanh, vượt xa đối phương. Mồ hôi lấm tấm trên mặt tôi. Người tôi nóng bừng như thể đang ở giữa mùa hè vậy. Tôi ra sức đạp, ra

sức đạp, bỏ em lại phía sau, chỉ sợ em đuổi kịp. Lúc này tôi chỉ mong có thể thắng được em nên quên hết mọi hình tượng, không cần biết em có nói tôi không ga lăng, không biết nhường con gái hay không. Tôi cứ cắm đầu cắm cổ vào đạp, quyết không nhường em nửa phân, cho đến khi nghe tiếng loa của ban tổ chức đề nghị tôi giảm tốc độ, ngừng ngay hành động phá hoại thuyền bơi và quay trở lại.

Tôi bỗng giật mình quay người nhìn. Trên hồ chỉ có một vài chiếc thuyền đang hoạt động, chúng rẽ nước lướt nhẹ thong dong trên mặt hồ. Đúng như ước nguyện của tôi, tôi đã bỏ em lại ở một khoảng cách khá xa. Nhưng gì thế kia? Thuyền của em cứ chậm rãi dạo chơi, em thì nhìn tôi không ngừng cười. Tôi chợt nhận ra căn bản là em không hề thi với tôi, nói cách khác, trong khi mọi người đang ung dung nhàn nhã thưởng thức cái lãng mạn trên hồ thì tôi, một thằng con trai to lớn cứ một mình hì hục đạp như trâu, như đang vô duyên vô cớ trút giận lên con thuyền. Chẳng trách ban tổ chức phải thông báo yêu cầu tôi ngừng ngay hành động phá hoại này đi. Tôi bỗng thấy xấu hổ. Có khi nào họ nghĩ tôi đầu óc không bình thường hay đang thất tình nên tìm chỗ phát tiết không nhỉ?

Tôi lên bờ với bộ mặt ỉu xiu. Em thấy vậy nén cười, đi đến đây đây người tôi, “Anh giận rồi à?”.

“Không”, tôi trả lời cụt lủn, “Đi xem phim thôi, kéo đến giờ chiều bây giờ”, rồi đi thẳng ra phía cổng.

Em bèn lẻo đẻo theo sau tôi với bộ mặt vô cùng ăn năn. Tôi vốn chỉ hơi giận em chút xíu thôi, nhưng thấy em như vậy, tôi lại càng muốn trêu em hơn, liền giả bộ giận dỗi, cả dọc đường không nói chuyện với em, trong bụng thì cố kìm nén nụ cười, làm mặt lạnh. Em thì cứ, “Anh giận rồi à? Em đùa anh chút thôi mà. Vẫn giận em à?” không ngớt.

“Không.”

Đôi khi rõ ràng ngoài miệng người ta trả lời là “Không”, nhưng người nghe lại dễ dàng nhận ra được ý vị sâu xa trong đó là “Có”. Tiếng Việt thật kỳ diệu, lấy cái phủ định để nhấn mạnh cái khẳng định.

Cho đến khi vào xem phim, tôi mới trở về trạng thái bình thường. Em mới yên tâm, thôi hỏi xem tôi có còn giận hay không.

Ngồi trong phòng xem phim, chỉ mỗi tôi và em là người lớn. Chúng tôi hả hê cười vui cùng một đám trẻ nhỏ. Những chú minion vàng từ giọng nói, hành động đến tư duy đều vô cùng đáng yêu, xứng đáng chiếm được cảm tình của cả khán giả nhỏ tuổi và lớn tuổi như chúng tôi. Một bộ phim thật đáng xem.

Thình thoảng tôi lại quay sang liếc nhìn em, em cười vô cùng vui vẻ như thể mọi nỗi ưu phiền trong em đều tan biến. Bỗng dưng tôi ước giá như ngồi ở đây là cô bé với bím tóc xinh cùng cậu bé mập thích vẽ tranh ngày nào. Và một bức tranh như thế nhanh chóng hình thành trong đầu tôi. Có lẽ đây sẽ là nguồn cảm hứng bất tận để tôi khai thác. Nguồn cảm hứng về em.

Lần này thì chúng tôi rất hài lòng với bộ phim, ra về mà không còn niền nuối tiếc. Em không nhắc gì đến chuyện tôi giận dỗi nữa, có lẽ em đã quên vụ đập vệt lúc chiều. Thế nhưng khi em nghĩ tôi đã không còn để ý đến kết quả nữa thì tôi lại quay sang bảo em, “Cuộc thi lúc chiều là anh thắng có phải không?”.

Ngẩn người một lát, em mới cười nói, “Tất nhiên là anh thắng rồi”.

“Vậy thì em phải làm theo yêu cầu của anh.” Vừa nghe thế, em vội lùi ra sau một chút, cảnh giác, “Anh muốn em làm gì?”.

Tôi bật cười, “Anh có làm gì đâu mà em lại sợ hãi như vậy? Anh chỉ muốn em đi cùng anh đến một nơi thôi mà”.

Em nhìn tôi thăm dò, khi không phát hiện ra điều gì đáng ngờ ở tôi, em mới gạt đầu.

Tôi vui sướng, ngay lập tức đưa em đến sân vận động gần nơi chúng tôi ở. Đó là một bãi đất rộng, xung quanh có những cột đèn nhưng ánh sáng không đủ để chiếu khắp không gian, tỏa ra ánh sáng mờ mờ hiu hắt. Trên sân lác đác một vài cặp tình nhân đang hẹn hò. Đây đúng là một nơi lý tưởng cho các cặp đôi yêu nhau.

Thấy tôi rẽ xe vào, em có chút chột dạ, cũng hơi hoang mang, có thể là cả ngỡ ngàng ngừng nữa. Tôi bèn trấn an, “Em yên tâm, anh không ăn thịt em đâu mà sợ. Chỉ cần em ở cùng anh một lát rồi về ngay”.

Tôi cẩn thận lấy từ trong cốp xe ra chiếc đèn trời làm bằng giấy. Sáng nay trong lúc em không để ý, tôi đã kịp thời cất vào đây. Vì nó, tôi đã tốn bao nhiêu thời gian lên mạng học, tiếc thay, thử đi thử lại cuối cùng vẫn không thành công. Tôi đành nhờ đến sự giúp đỡ của Lan, để rồi nghe con bé cảm râm và chê cười mãi. Nhưng mà có sao, miễn tôi thích làm là được. Nó là cả tấm lòng của tôi, và tôi hy vọng em cũng sẽ thích nó.

Em nhìn tôi vẻ vô cùng ngạc nhiên và thích thú. Tôi đưa bút cho em, bảo em viết tâm sự lên đó. Em ngập ngừng giây lát rồi trả lời, “Nhưng mà em có tâm sự gì đâu, biết viết gì lên bây giờ. Cái đèn trời đẹp như thế này, chữ em thì...”.

Chẳng buồn để tâm đến những lời em nói, tôi cứ cố chấp, “Em cứ viết đi, viết mấy dòng thôi cũng được”.

“Ừm... nhưng mà biết viết gì đây.”

Em đắn đo suy nghĩ hồi lâu. Tôi sốt ruột bèn gợi ý, “Hay là em viết tên em lên đấy cũng được”.

Nghe tôi nói vậy, em băn khoăn suy nghĩ, như thế không muốn làm phật lòng tôi, biết tôi làm tất cả chỉ để mong em được vui, em bèn vui vẻ viết tên mình lên đó. Tôi cũng há hốc viết mong ước của mình lên. Tôi cầu mong ông Trời có thể giúp tôi giữ mãi nụ cười hạnh phúc trên khóe môi em, để cuộc sống của em tràn ngập ánh nắng ấm áp tươi vui.

Sau đó chúng tôi cùng nhau thả chiếc đèn lên bầu trời đen kịt. Ánh sáng nhỏ nhoi từ đó hắt xuống như cười với chúng tôi.

Chúng tôi cứ đứng đó nhìn theo cho đến khi chiếc đèn chỉ còn là một chấm nhỏ rồi mất dạng ở nơi rất xa.

Có thể em sẽ thấy hành động của tôi là ấu trĩ, là trẻ con, nhưng tôi vẫn thích tin lời bố đã nói, rằng đưa thư lên gửi gắm cho ông Trời, chắc chắn đáng tối cao sẽ thực hiện tâm nguyện của tôi. Và một thoáng nào đó, tôi đã

bắt gặp ánh nhìn xúc động cũng như niềm vui đọng đầy trong mắt em.

Một ngày ở bên em trôi qua vô cùng nhanh chóng. Tôi sẽ không bao giờ quên ngày hôm nay, tôi sẽ tái hiện nó trên trang giấy và hơn hết, tôi sẽ khắc tạc từng khoảnh khắc được ở bên em vào sâu tận trái tim mình.

Đêm hôm đó, tôi ngủ thật ngon.

Tôi thích mùa đông, mùa đông lạnh nhưng là thời khắc thích hợp để ta thưởng thức một tách cà phê nóng, thích hợp để tìm ngu ồn cảm hứng sáng tác, và hơn hết, nó thích hợp để cảm nhận tình người ấm áp.

Ở Việt Nam một thời gian, tôi đâm ra thích cái giá lạnh nơi đây. Tôi đã quen với từng góc ngách, từng con ngõ nhỏ cũng như từng hàng quán vỉa hè nơi quê hương mình. Tôi đã quen với những tối được Lan và Linh kéo đi ng ẫ quanh bếp than đỏ thưởng thức món khoai nướng nóng hôi hổi và ngô nướng thơm nức mũi. Một cảm giác bình dị đến thân thương.

Tôi cứ ngỡ như mình chưa bao giờ rời xa nơi này vậy, thậm chí tôi còn quên mất mình có một người bố sống ở nước ngoài, cách đây cả nửa vòng trái đất đang rất nhớ nhung tôi, cho đến một buổi tối nọ ông gọi điện hỏi han con trai.

Tôi kể cho ông nghe cuộc sống bây giờ ở quê hương, sự phát triển đến chóng mặt nơi đây. Rồi tôi nói với ông về mẹ tôi.

Bà đã quay lại tìm bố con tôi sau khi chúng tôi sang nước ngoài bắt đầu cuộc sống mới, bây giờ bà đang ở Lào Cai, nơi bà sinh ra. Nghe tôi nói vậy, đầu bên kia im lặng một lúc lâu, sau mới bảo, “Con nên bớt thời gian đi thăm mẹ, dù sao bà vẫn là người sinh ra con”.

Nghe giọng bố tôi vô cùng thản nhiên, không quát tháo, không giận dữ, không ghen ngào, không oán hận, trách móc, cũng chẳng vẩn vương tha thiết. Có lẽ đối với ông, bây giờ bà chỉ như một người quen cũ, một người đã từng lướt qua cuộc đời ông rồi không bao giờ gặp lại nữa.

Khi hết yêu rồi, liệu người ta có thể trở thành bạn của nhau hay không?

Điều này có lẽ chẳng thể xảy ra. Đã hết tình cảm với nhau, có thể bình tĩnh thản nhiên khi nghe người khác nhắc tới người cũ mà không chút giận dữ như bố tôi lúc này đã là tốt lắm rồi. Mà có lẽ khi hai người thực sự không thể quay trở về giai đoạn yêu đương trước kia, khi hai người hoàn toàn không còn tình cảm với đối phương, người ta có thể trở nên thản nhiên đến thế, thoải mái đến thế. Bố tôi và mẹ tôi giống như hai đường thẳng cắt nhau, chỉ gặp nhau ở một điểm rồi mỗi người đi về một hướng, không bao giờ còn chạm nhau nữa. Biết rằng như vậy mới là tốt cho cả hai, thế nhưng chẳng hiểu sao tôi lại thấy một nỗi buồn man mác. Họ yêu nhau là thế, họ chấp nhận cùng nhau về chung một mái nhà, ấy vậy mà chỉ một thời gian trôi qua, hai người đã trở thành những kẻ xa lạ, chẳng còn dính líu đến cuộc sống của người kia.

Thời gian có khi nào quay trở lại, để tôi một lần nữa được nắm tay cả hai người mà vững tin bước về phía trước? Tôi tự hỏi, ước mơ này của mình có phải ích kỷ quá không?

Ngắt máy rồi mà tâm trạng cứ ngổn ngang, tôi bỗng thấy trống trải và hoang mang. Đã từng có lúc gia đình tôi cũng yêu thương nhau giống những gia đình khác, vì sao bây giờ lại thành ra như vậy? Liệu có khi nào họ nghĩ sẽ làm tổn thương đến tinh thần một đứa trẻ như tôi không? Có khi nào họ nghĩ tôi cũng là một đứa trẻ khao khát tình yêu thương từ bố mẹ chứ chẳng phải đứa trẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện như họ vẫn nghĩ? Tôi biết trách bố hay trách mẹ vì không giữ được hạnh phúc gia đình đây? Nhưng nếu họ cứ cố vì tôi mà sống với nhau thì tôi có hạnh phúc không?

Đã rất lâu rồi, việc bố mẹ tôi đã là chuyện mà tôi không còn day dứt trong lòng nữa, từ lâu nó đã trở thành thói quen, một thói quen có thể chấp nhận được trong cuộc sống này. Tôi cũng không hiểu vì sao bỗng dưng hôm nay lòng mình lại mang tâm trạng như thế. Bao nhiêu câu hỏi cứ quẩn quanh trong đầu, tôi bỗng nhớ đến cảnh bố mẹ to tiếng ở chính căn nhà này. Bất giác tôi không kiềm lòng được mà run rẩy. Tôi sợ chính nơi mà tôi đang sống.

Tôi cần một người ở bên, ít nhất là ngay lúc này. Rồi chợt nhớ đến tin nhắn chiều nay tôi gửi cho em, “Em đang làm gì thế?”, tôi bèn kiểm tra hộp thư đến nhưng chẳng thấy tin nào. Em vẫn chưa trả lời tôi. Chiều nay cũng không thấy em sang với góc xương rồng nhỏ của em. Tôi lại càng hoang mang, một nỗi buồn hoang hoải len lỏi trong lòng. Tôi như thể một anh chàng si tình đang mãi miết chờ đợi tin tức của người yêu, nhưng chờ mãi chờ mãi vẫn chẳng thấy hễ âm, dù là một tín hiệu nhỏ nhoi. Tôi có chút sốt ruột và thất vọng.

Tôi lững thững ra ngoài đi dạo một mình.

Trời lạnh, con phố vắng tanh vắng ngắt, ánh đèn vàng mờ ảo hắt xuống đường, càng làm nổi bật lớp sương đêm đang bao phủ khắp nơi.

Bàn chân tôi cứ bước mà không biết mình định đi đâu, cho đến khi dừng lại trước cổng nhà em. Tầng dưới nhà em đã tối đèn, nhưng tầng trên thì vẫn sáng. Có lẽ em đang thức để làm thêm.

Vốn định không mang điện thoại bên mình, bởi hầu như lần nào mang theo điện thoại tôi cũng chẳng nhận được tin của em, mà cứ hễ khi nào để ở nhà là em lại nhắn tin đến, nên đôi khi tôi cố tình để điện thoại ở nhà để nhận được một tin nhắn đến hay một cuộc gọi nhớ của ai đó. Thế nhưng, hôm nay bỗng thấy thấp thỏm không yên, tôi đã mang theo điện thoại bên mình.

Tôi gọi điện cho em, rồi bỗng thấy giật mình khi nghe chuông báo máy bận. Sao máy em lại bận vào lúc này? Em đang nói chuyện với ai mà quên mất nhắn tin trả lời tôi? Chiều nay em đi đâu mà quên mất đám xương rồng đang chờ em tới bắt rệp? Tôi bèn ngẩn ngơ xôm xuống bên vệ đường, cạnh cổng nhà em, mắt không thôi nhìn lên tầng hai, căn phòng thân yêu của em.

Một lúc lâu sau, tôi gọi lại cho em nhưng vẫn là tiếng chuông báo máy bận, tôi càng thấy bất an trong lòng, bèn nhắn tin cho em, “Muộn lắm rồi, em đi nghỉ đi”. Nhắn xong tin đó, tôi vẫn chưa buồn cất bước đi, cứ ở lì chỗ cũ mà chẳng với mục đích gì, như thể đó là bản năng vậy.

Một lúc lâu sau nữa, chiếc điện thoại iPhone của tôi vang lên chuông báo có người gọi đến, tôi vội vàng cúi xuống nhìn, là em gọi tới. Tôi ngập ngừng giây lát rồi chẳng hiểu sao lại quyết định không nghe máy. Tôi đang giận dữ em sao? Tôi chẳng biết phải nói gì với em khi tâm trạng mình đang bất ổn như thế. Em gọi hết cuộc này đến cuộc khác không thấy tôi bắt máy, em cũng không nhắn tin cho tôi nữa.

Bất chợt tôi thấy khoảng sân bên dưới phòng em bừng sáng, em bật điện và mở cửa ban công chạy ra ngoài, ngó ngang ngó dọc như đang tìm kiếm bóng hình của một anh chàng vô duyên vô cớ giận dữ với em. Thấy vậy tôi bèn đứng sát vào bên đường để em không nhìn thấy mình, tôi như một kẻ cắp đang trốn tránh sự truy đuổi của người ta.

Không thấy tôi đâu, em có vẻ thất vọng, thở dài một hơi rồi cúi xuống nhắn tin. Ngay sau đó tôi liền nhận được tin nhắn, “Anh đang ở dưới nhà em à? Em không nhìn thấy anh”. Nhưng tôi vẫn không trả lời em, tôi cứ kệ cho em băn khoăn với câu hỏi của mình.

Em đứng đó hồi lâu, ánh đèn trên ban công chiếu tỏa càng làm hiện rõ quầng sương đêm đang bao trọn lấy em. Trời lác đác mưa bay, không khí càng lạnh thêm. Vì ngược sáng nên tôi không nhìn thấy rõ khuôn mặt em khi ấy.

Đứng ngó xuống một lúc lâu, cuối cùng không thấy tôi phản ứng gì, em đành đóng cửa đi vào nhà. Một mình tôi vẫn đứng lặng bên dưới như kẻ thất tình mất phương hướng. Tôi cứ nhìn lên phòng em cho đến khi ánh đèn tắt phụt, cả căn phòng chuyển thành màu đen mới thôi. Tôi lại lững thững cất bước ra về trong màn mưa lất phất và trong cái rét căm căm.

Nằm trên giường trần trọc, tôi hỏi đi hỏi lại bản thân sao thế này, nhưng cũng chẳng hiểu nổi mình nữa, liệu đây có phải là mười lăm phút không bình thường trong ngày của tôi? Thế nhưng đâu chỉ có mười lăm phút, mà tôi đã không bình thường được mấy cái mười lăm phút rồi ấy chứ. Mãi một lúc lâu, cuối cùng tôi cũng chìm vào giấc ngủ, nhưng đêm đó tôi lại gặp ác mộng.

Tôi nhìn thấy một cậu bé mập mạp đang ngồi vẽ tranh dưới ánh nắng mặt trời ấm áp. Bức tranh của cậu bé muôn phần rực rỡ, nhiều màu sắc. Khung cảnh vô cùng thơ mộng, rồi một cô bé với bím tóc xinh bước về phía cậu bé, mỉm cười, sau đó chìa tay ra trước mặt cậu. Cậu bé ấy không ai khác chính là tôi. Tôi vô cùng hạnh phúc đưa tay nắm lấy tay em, để mặc em dắt mình đi đón ánh mặt trời. Nhưng bất chợt bàn tay ấy thả lỏng, em buông tay tôi ra rồi quay người bước đi. Tôi hoảng hốt vội vàng đuổi theo em, em liền chạy thật nhanh như thể đang trốn tránh. Tôi hoang mang cứ đuổi mãi mà không đuổi kịp em, cho đến khi không còn thấy bóng dáng em đâu nữa. Mọi thứ trước mắt tôi bỗng biến đổi và trở nên xa lạ. Chẳng hiểu vì sao, tôi lại thành ra đứng trên một mỏm đá, xung quanh là đại dương xanh với muôn vàn con sóng vỗ, chúng đang cố xô vào tôi để ra sức kéo tôi xuống đáy biển, để dùng hết sức lực nuốt trọn lấy tôi. Mỏm đá ấy chênh vênh như chính tâm trạng tôi lúc này.

“Linh...”, tôi vô cùng sợ hãi gọi tên em, nhưng lại chẳng thấy em trả lời. Tôi càng hốt hoảng hơn, cố hết sức gào thét tên em như đang cầu cứu để tìm con đường sống trong cô đơn tuyệt vọng. Thế nhưng, tôi càng gọi, thì không gian quanh tôi càng trở nên yên ắng, không có em, thậm chí là không có một bóng người, không ai có thể nghe thấy tiếng gào thét của tôi. Thế rồi, tôi choàng tỉnh trong cơn ú ớ. Lúc này mới biết mình vừa nằm mơ, một giấc mơ kinh khủng và đáng sợ. Mồ hôi ướt đầm trên gối, tôi hoang mang nhìn xung quanh, hơi thở hỗn hển, tim đập thình thịch, mãi mới lấy lại được bình tĩnh.

Tôi xuống giường rót cho mình cốc nước lạnh để tỉnh táo. Thứ nước lạnh buốt vừa vào cơ thể đã khiến tôi rùng mình, rồi cảm nhận rõ ràng nước đang từ từ chảy xuống cổ rồi vào dạ dày. Nhưng thứ nước ấy quả thật đã làm tôi tỉnh táo hơn rất nhiều, tôi đã bớt hoang mang, và không còn căng thẳng như ban nãy nữa.

Tôi quay đầu nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường. Đã gần năm giờ sáng, nhưng vì là mùa đông nên ngoài trời vẫn tối đen như mực.

Tôi thật sự thấy sợ hãi và trống trải. Sao tôi lại mơ một giấc mơ kỳ lạ như vậy? Phải chăng đi đâu gì chẳng lành sắp đến với tôi hay tại tôi suy nghĩ quá nhiều thành ra đêm gặp ác mộng? Tôi cố dặn lòng mình, dù sao đó cũng chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ không có thật, tất cả đã qua rồi.

Không sao ngủ tiếp được nữa, tôi bèn đi đến bên giá vẽ, đứng ngẩn ngơ ở đó hồi lâu. Bất chợt tôi lại thấy như thể mình đang trở về là cậu bé mập ngày nào, mỗi khi thấy buồn hay sợ hãi, tôi lại không biết làm gì ngoài vẽ tranh. Tôi cứ điên cuồng vẽ như vậy, như thể tranh là người bạn duy nhất của mình, là người bạn tri kỷ có thể lắng nghe và thấu hiểu mọi nỗi niềm của tôi. Và lúc này cũng vậy, bàn tay tôi vô thức với lấy chiếc bút chì, rồi bắt đầu đưa từng nét, từng nét trên trang giấy.

Tôi cứ vẽ trong vô thức, dần dần bức tranh cũng thành hình, một lát sau hiện lên trang giấy là hình ảnh một cô bé xinh xắn với bím tóc xinh đang nhìn tôi. Chỉ có đi đâu, ẩn sâu trong đôi mắt cô bé là nỗi buồn man mác. Cô bé nhìn tôi hoàn toàn xa lạ, như thể chưa bao giờ nhìn thấy. Cái nhìn xa xăm vô định, hoang mang mà xa cách.

Vẽ xong, tôi cũng không còn dám nhìn lại bức tranh một lần nữa. Không hiểu tại sao tôi lại vẽ ra một hình hài như vậy? Tôi thấy sợ bức tranh này, tôi sợ em như thế, sợ em sẽ nhìn tôi với ánh mắt hoàn toàn xa lạ. Trong thâm tâm, tôi muốn vứt bỏ bức tranh ấy ngay lập tức, tôi muốn hủy hoại nó, nhưng hình hài trong đó là em kia mà. Sao tôi nỡ lòng vứt bỏ? Suy nghĩ một lát, tôi bèn cắt nó thật kỹ vào trong ngăn kéo bàn, để nó không còn xuất hiện trước mắt tôi nữa.

Lấy lại tinh thần, tôi sẵn sàng đón một ngày mới sang.

Vẫn như mọi khi, đúng giờ, tôi dắt xe ra ngoài, ngồi nấp trong đám người ăn sáng, nghe ông cụ đầu ngõ thổi sáo, kể chuyện để chờ em đi qua.

Lạ thay, hôm nay tôi ngồi đây mà cứ thấp thỏm không yên, chốc chốc lại nhìn lên như sợ em đi vụt qua mà tôi không nhận ra vậy.

Đúng lúc nhìn lên thì tôi thấy em đi qua, nhưng...

Em đang ngồi sau xe một người đàn ông khác...

 hiếc xe của em vừa vượt qua, trái tim tôi bỗng như thất lại, có thứ gì đó vỡ vụn trong lòng.

Bầu trời hôm nay có vẻ ảm đạm, cơn mưa phùn tối qua đã tạnh nhưng trời vẫn không thể hửng nắng lên. Ngược lại, đằng xa như có cơn mưa đen đang sắp sửa kéo đến.

Ngay lập tức, cơn tức tối cùng tò mò trong lòng cứ thôi thúc, tôi nhanh chóng định phi xe đuổi theo để theo dõi hành tung của em, nhưng rồi chẳng hiểu sao tôi lại về nhà rồi nằm ra giường buồn thủ buồn thiêu.

Đôi khi tôi thấy bản thân thật hèn nhát, bao nhiêu lần muốn làm gì đó nhưng cuối cùng lại cứ đắn đo mãi để rồi cuối cùng kết quả vẫn cứ lựa chọn là không. Tôi hết sức tò mò về tình hình hôm nay, bao nhiêu câu hỏi cứ quẩn quanh trong đầu. Người đàn ông kia là ai? Sao tôi chưa bao giờ nghe em nhắc đến? Anh ta có phải là người yêu của em hay không, sao em lại ngang nhiên ngồi sau xe anh ta như thế? Rồi tôi bỗng thấy run rẩy khi một ý nghĩ khác lóe lên trong đầu. Liệu anh ta có phải là Khang? Khang đã quay lại tìm em nói lời xin lỗi rồi lấy mất em của tôi đi? Tình cũ của em đã quay lại thật rồi sao?

Vừa nghĩ đến thế, tôi quên cả buồn phiền, vội vội vàng vàng gọi điện cho Lan tra hỏi tin tức. Đầu bên kia vừa bắt máy tôi đã hỏi dồn, “Người yêu chị Linh quay lại rồi à? Có phải hai người đã nối lại tình xưa hay không?”.

Phải mất một lúc lâu Lan mới tiêu hóa được tin sét đánh mà tôi mang đến, con bé nghi ngờ, “Ai bảo anh thế, lâu rồi em có thấy chị Linh nhắc

tới anh ta nữa đâu? Sao bỗng nhiên anh ta lại xuất hiện vậy?”.

Thấy Lan cũng chẳng hay biết gì, tôi tỏ vẻ buồn chán, thất vọng, mặt xịu xuống, “Thế là em không biết rồi. Hôm nay anh đã nhìn thấy hai người đi với nhau mà”.

“Đi với nhau?”, giọng Lan cao vút ở đầu bên kia, “Anh nhìn thấy bao giờ, sao anh biết đó là tên Khang chết giẫm kia?”.

Tôi ngập ngừng, vì sao tôi lại biết đi đâu đó, thực ra tôi chẳng biết gì cả, chỉ là cảm giác có cái gì đó khó chịu trong người mà thôi, nên tôi đâm ra sinh lòng nghi ngờ, và tôi cũng có quyền được nghi ngờ người đàn ông đi cạnh cô gái mà tôi yêu lắm chứ. Tôi bèn trả lời, “Ờ thì anh đoán thế, trông hai người có vẻ thân thiết lắm”. Đúng vậy, ngẩng sau xe anh ta, Linh còn chuyện trò cười đến là vui vẻ kia mà.

“Thế ư, trông anh ta ra sao?”

Tôi khẳng định, “Không phải tự khen đâu, nhưng chắc chắn là không đẹp trai bằng ông anh này của em. Nhìn không thuận mắt chút nào, áo thì hoa hòe hoa sói, ăn mặc chải chuốt, có vẻ thích làm đẹp. Không xứng với Linh, vừa nhìn liền biết là tay Sở Khanh rồi”, tôi hậm hực buông lời chê bai theo cảm tính, mặc dù chưa hề tiếp xúc hay biết người ta thế nào.

Bất chợt Lan hỏi tôi, như thể nhớ ra chuyện quan trọng, “Hôm nay là thứ mấy hả anh?”.

“Em hỏi thứ mấy làm gì, không liên quan”, tôi bực dọc nhưng vẫn trả lời cô em, “Hôm nay thứ Năm. Cô đi học mà còn hỏi người ở nhà à?”.

Đầu bên kia ngừng một lát rồi vang lên tiếng cười. Lan cười như thế không sao kìm lại được, tôi vô cùng tức giận, không hiểu mô tê gì hết, “Cô cười cái gì chứ? Có gì đáng cười lắm à?”.

Lan cố nén lại cơn buồn cười, “Giờ em mới nhớ ra, đó là anh Thành, bạn thân của chị Linh. Ôi, anh ấy đã về rồi à, chị Linh cũng nói là chiều thứ Tư tuần này anh Thành về, chị phải ra sân bay đón anh ấy, việc quan trọng như thế mà em lại quên bống đi mất, haizzz, trí nhớ cá vàng, trí nhớ cá vàng của em”.

Nghe Lan nhắc đến tên Thành với vẻ yêu quý chừng như thân thiết lắm, lại mang theo chút ngưỡng mộ, tôi không sao kìm được cơn giận dữ, đồng thời cũng vô cùng tò mò về người đàn ông mới xuất hiện này. Chẳng trách chỉ lâu qua không thấy em sang với góc xương rỗng nhỏ, tôi nhấn tin mà em cũng chẳng trả lời, thì ra là bận tới sân bay đón anh ta. Ác cảm của tôi dành cho anh chàng kia lại ngang nhiên tăng thêm một bậc. Tôi sẵn sàng cắt ngang lời Lan, không để cho nó làm nhảm thêm nữa, hần học hỏi, “Thành? Bạn thân? Sao anh chưa nghe nói đến tên anh ta? Em quên không kể về người này với anh à?”.

“Anh làm sao mà biết được. Đúng là em không kể về anh Thành với anh đấy, thì sao nào? Kể ra để anh đi ghen tuông với người ta à, anh chỉ cần quan tâm và biết đến tình hình của chị Linh và tay Khang kia thôi là được rồi”, giọng Lan vô cùng chanh chua, như thể đang bảo vệ thần tượng của mình khi nghe ai đó có ý xúc phạm hay chê bai gì anh ta vậy. Đợi tính khí trẻ con này qua đi, Lan mới nghiêm giọng, kể tỉ mỉ, “Anh Thành và chị Linh là bạn thân của nhau từ hồi cấp hai. Hai người học cùng lớp bồi dưỡng Văn của trường. Chị Linh thì lúc nào cũng chăm chú đọc sách, còn anh Thành thì hiền như cục đất, giờ ra chơi chỉ ngồi chống cằm nhìn các bạn chơi đùa rồi mỉm cười theo mà thôi. Mọi người thấy vậy mới ghép hai người lại với nhau. Rồi một lần, anh Thành quên không mang bút đi học bên mượn chị Linh, mọi người lại càng gắn ghép hai người thành một đôi. Thế là từ đó hai người trở thành đôi bạn thân cùng học cùng tiến lúc nào không hay. Mỗi lần đi học, anh Thành lại qua rủ chị Linh cùng đi, có thể nói là đôi thanh mai trúc mã”.

Cái gì? Thanh mai trúc mã? Tôi có đang nghe nhầm không đây? Con bé nói như thể hai người kia là đôi tình nhân thân thiết với nhau từ thời còn đi học không bằng. Trong đầu tôi bất giác hiện lên hình ảnh đôi bạn cùng tiến, ngày ngày rong ruổi trên con đường đến trường cùng một chiếc xe đạp, mà lại là xe đạp đôi, vô cùng lãng mạn nữa chứ. Không được, tôi sao có thể chấp nhận điều đó chứ? Tôi nhanh chóng loại ngay những hình ảnh ấy ra

khỏi đầu, quát lên với Lan, “Thanh mai trúc mã gì chứ? Nhóc con, chỉ toàn ăn nói linh tinh”.

Tôi đang giận sao? Mà sao tôi lại giận Lan, con bé có làm gì tôi đâu nhỉ, phải chăng là tôi quá nhạy cảm, nên mới tưởng tượng ra chuyện như thế?

Đầu bên kia ngừng một lúc như thể đang suy nghĩ vấn đề, sau đó con bé cũng gào lên với tôi, nói tiếp, “Anh đang nghĩ cái gì trong đầu thế hả? Em nói hai người là thanh mai trúc mã theo nghĩa hai người là bạn thân từ thời đi học của nhau, rất lâu cho đến tận bây giờ ấy. Chứ không phải hai người là một đôi như kiểu anh đang nghĩ đâu”.

Đây là lần đầu tiên tôi bị con bé bóc mẽ và phản đối kịch liệt đến vậy. Thường ngày con bé rất biết nghe lời và luôn ủng hộ anh trai. Thật không ngờ một anh chàng lạ mặt lại có thể khiến nó thay đổi thái độ với tôi. Tôi thật không may khi chạm vào thần tượng của con bé, và đúng như tôi suy đoán, con bé bắt đầu cao giọng khoe mẽ thần tượng của mình đầy tự hào, “Anh ấy làm hướng dẫn viên du lịch, đi sang nước ngoài liên tục, đợt này về chơi chắc qua đèo chị Linh đi làm”.

Nghe con bé có vẻ thích anh chàng, tôi bèn hỏi, “Thế thì có gì mà cô phải hào hứng thế?”.

“Không hào hứng sao được? Anh mới là buồn cười ấy. Anh Thành là niềm mơ ước của em đó. Mà người ta đẹp như diễn viên Hàn Quốc thế, anh lại chê người ta hết nước hết cái. Đúng là ghen ăn tức ở”, Lan lém lỉnh, “Hay là có ai đó đang ghen, sợ người ta cướp mất người yêu?”.

Bị nói trúng tim đen, tôi bỗng thẹn quá hóa giận, “Ai sợ chứ, anh cô mà phải sợ à? Mà anh thấy cô có vẻ thích anh ta, hay theo đuổi anh ta luôn đi”.

Lan biết tổng ý tôi, tôi bảo nó theo đuổi anh ta để tôi bớt đi một đối thủ đây mà. Chắc con bé đang cảm thấy ông anh mình sao cứ hèn hèn.

Tôi mặc kệ, không phải là tôi tự ti hay sợ thua kém người ta, mà tôi có chút ích kỷ, không muốn bất cứ ai được có tình cảm với em, chỉ cần tôi yêu em, thế là đủ.

Theo trực giác, tôi vẫn cứ thấy anh ta hình như cũng dành tình cảm cho

Linh, tôi không tin giữa hai người là tình bạn trong sáng, tôi vội hỏi, “Có phải anh ta thích Linh không? Bạn thanh mai trúc mã mà, lâu ngày bên nhau dễ nảy sinh tình cảm lắm. Em không nghe người ta hay nói là gần mực thì đen gần đèn thì sáng à?”.

“Là lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”, Lan sửa lại câu cho tôi. Con bé tỏ rõ vẻ khinh thường trước một người đã không biết dùng thành ngữ còn cứ thích dùng như tôi. Tôi có chút xấu hổ, đúng là tôi đã nói nhầm. Không phải tôi không biết dùng, mà ở nước ngoài lâu ngày nên dần dần tôi cũng quên mất cái hay cái đẹp của ngôn ngữ mẹ đẻ. Chưa đợi tôi bào chữa cho cái lỗ miệng của mình, Lan đã lại bắt đầu nhanh nhẩu ở đầu bên kia, “Cơ mà anh nói chuẩn rồi đấy. Anh Thành thích chị Linh lắm. Nhiều lần anh ấy cũng muốn thổ lộ nhưng rồi lại không dám. Ai bảo hai người là bạn thân làm chi. Anh Thành sợ nói ra tình cảm của mình thì chị Linh sẽ không đồng ý, rồi anh ấy lại mất luôn cả cô bạn thân này ấy chứ”.

Lan nói cũng có lý. Tôi mừng thầm trong bụng, không thổ lộ là tốt, không thổ lộ là tốt. Lan tiếp tục, “Hồi chị Linh bị thất tình, anh ấy cũng thường ở bên an ủi. Nhưng thời gian anh ấy ở nhà không nhiều, chỉ mấy hôm thôi, rồi anh ấy lại phải đi theo tour. Cũng may cho anh là anh ấy không có nhiều thời gian ở cạnh chị Linh đấy nhé, không thì chắc gì ông anh của em đã được có cửa như hôm nay”, Lan nói mang theo giọng miệt thị hiển nhiên, như muốn nói, “Anh làm sao mà đấu lại được với người ta”. Tôi thật không ngờ trong mắt cô em gái, một ông anh họa sĩ nổi tiếng, cao to đẹp trai như tôi mà lại không bằng anh chàng hướng dẫn viên du lịch của nó. Cái này gọi là “trọng tình khinh anh” đây mà.

Ở đầu bên kia, Lan lại bắt đầu hứng thú, như thể vớ được người bạn tri kỷ để thổ lộ nỗi lòng đã giấu kín bấy lâu, “Ôi, anh Thành về rồi à. Anh ấy đẹp trai lại giỏi giang, mà anh có biết bao giờ anh ấy đi không? Sáng nay mấy giờ anh ấy đến đón chị Linh? Trông anh ấy chắc đẹp trai lắm nhỉ, không biết có đen đi phần nào không, nhưng mà không sao, con trai phải đen một chút mới rắn rỏi và cho người khác cảm giác an toàn, như thể sẵn

sàng bảo vệ...”.

Tôi như bị chọc vào tổ kiến lửa, khiến chúng ào ra như thác nước. Lan cứ luyên thuyên một tràng dài những bản khoản trong lòng nó. Thật là một con bé hám giai, không thể tin tưởng được. Bỗng dưng một cảm giác bực dọc len lỏi trong người tôi. Giờ tôi mới nhận ra hóa ra mình cũng ích kỷ như vậy. Tôi ghét người ta khen người con trai khác trước mặt tôi, mà nhất lại là người đang có tình cảm với em. Nghe những lời Lan nói, tôi cảm thấy mình như thể đang bị hạ xuống một bậc, sao tôi bỗng thấy khả năng mình chinh phục được trái tim em mong manh đến thế. Vậy là, tôi chẳng thèm trả lời con bé, thẳng thừng tắt phụt điện thoại, kệ cho nó cứ lải nhải những vấn đề không bao giờ hết của mình.

Cơn bực dọc qua đi, tôi bắt đầu quay về với vấn đề chính. Nghe con bé nói người kia không phải là Khang, tôi thở phào một hơi, nhưng vẫn không thể thôi cảnh giác. Anh ta cũng dành tình cảm cho Linh mà, thế cũng coi như là một đối thủ đáng gờm rồi.

Ngồi nhà mà tâm tư cứ chạy tới nơi em làm việc, tôi có chút giận em, nhưng phần nhiều là ghen ghét và đố kỵ với tên Thành hơn. Sao anh ta vừa về đã có thể chở em đi làm chứ? Còn tôi chẳng được chở em đi lần nào, chỉ lén lút theo sau em thế này.

Lòng nóng như kiến bò chảo lửa, tôi chờ mãi mới đến buổi chiều. Hôm nay tôi quyết định đến công ty chờ em sớm hơn mọi ngày, vì có tình địch của tôi xuất hiện mà. Tôi sợ chỉ cần chậm một bước thôi là anh ta sẽ chở Linh của tôi đi mất. Thật không an toàn, tôi phải đi theo bảo vệ em mới được.

Tôi đứng từ xa nhìn lại. Tan làm được một lúc rồi mà chưa thấy Linh ra, tôi lo lắng, liệu gã đàn ông tên Thành kia có đến đón em đi đâu đó từ sớm rồi không?

Đang thấp thỏm thì bỗng chiếc xe Zip tròn tròn thâm thấp quen thuộc của Linh vượt qua. Tôi bất giác ngó người, một lúc lâu sau mới bình tâm trở lại để suy nghĩ và phân tích vấn đề. Lạ thay, lần này không có Thành,

em lặng lẽ một mình lướt qua tôi, sắc mặt có vẻ không được tốt. Em như người mất hồn vậy, tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Tôi bất chợt giật mình, sao chỉ trong có một buổi làm mà khuôn mặt vui tươi hớn hở của em khi sáng đã đi đâu mất rồi, thay vào đó là khuôn mặt ủ rũ, hàng mày không ngừng chau lại.

Nhìn em mà tôi thấy đau lòng, tôi thật muốn đưa tay vuốt phẳng cái nhúm mày khó coi trên mặt em. Tôi nhanh chóng lặng lẽ theo sát em. Em cứ đi mà không hề biết đến thứ gì xung quanh. Đường phố đông đúc, xe cộ qua lại tấp nập, có những lúc tôi thót tim khi cứ ngỡ có chiếc xe tông vào em. Tôi căng thẳng còn hơn cả một vận động viên tham gia giải đua xe hơi. Em như thể đang đi theo bản năng, cứ chảy theo dòng xe cộ, không còn biết đến mọi thứ xung quanh. Mọi người nhích từng phân, em cũng nhích từng phân, chẳng khác nào còng bèo lững lờ trôi, để mặc dòng nước cuốn đi, trôi dạt về đâu cũng không hề hay biết. Em làm tôi vô cùng lo lắng.

Dòng xe cộ đông như vậy, chen lấn xô bồ như vậy, bánh xe của em vẫn cứ trôi, không định trước, không mục đích. Tôi bất giác liên tưởng, có phải em đang đi giữa dòng đời ngược xuôi? Em cứ đi trong vô thức. Lúc này tôi chỉ ước được ngẩng đầu phía trước yên xe của em, để em được thoải mái ngả người vào lưng tôi, không cần suy nghĩ, không cần chen lấn, cứ thản nhiên mà nhắm mắt nghỉ ngơi, để những bon chen, những muộn phiền tôi lo.

Trời mỗi lúc một tối, lác đác vài giọt mưa bay. Dòng người trên đường hối hả trở về tổ ấm.

Cố gắng lắm tôi mới luồn lách để vượt qua đoạn đường đông đúc, tắc nghẽn, theo chân em đến đoạn đường vắng. Sợ em gặp kẻ xấu hay gặp chuyện gì không may, tôi bèn lo lắng phóng xe đến đi sát ngay phía sau xe em, nhưng em không hề hay biết. Bất chợt thấy chiếc xe của một gã thanh niên tiến sát lại gần em, tôi căng thẳng hết sức theo dõi xem anh ta định làm gì. Anh ta quay sang hỏi em, “Chị ơi, cho em hỏi Công ty A nằm ở đâu?”.

Tôi thở phào một hơi nhẹ nhõm, thì ra là anh ta đi giao hàng nhưng

không biết đường. Nghe thấy có người hỏi mình, em bỗng giật mình thoát khỏi cơn mơ màng, quay sang hỏi lại người đàn ông, “Công ty A? Công ty A ở đâu?”, rồi quay mặt nhìn xung quanh hoảng hốt, “Tôi đang ở đâu thế này?”. Em như người đi trên mây, lạc lối trên chính con đường mình hay đi nhất.

Nghe em hỏi lại như thế, tôi hiểu ý em định hỏi anh chàng kia là Công ty A nằm ở đường nào hay quận nào, thế nhưng người khác nghe thấy thì thật là thắc mắc. Chỉ vì em đang mãi suy nghĩ đến việc gì nên lời nói chưa gãy gọn mà thôi. Người đàn ông nọ nghe thế có phần sợ hãi, anh ta quay lại nhìn em với ánh mắt như muốn nói, “Cô này có phải từ sao Hỏa xuống không vậy? Đúng là thần kinh”, rồi phóng xe vụt lên, để lại cho em cái nhìn khinh thường.

Một lúc sau em mới bình tĩnh lại, nhận ra mình đang đi trên con đường ven nhà trong тиền thức. Trông em thật đáng thương, lúc này đây, em nhỏ bé hơn bất cứ đi đâu gì, bất cứ ai. Đàng xa, mây đen cuộn như con mãnh thú hung ác, đang muốn bổ nhào xuống vồ lấy em, nuốt chửng em. Thỉnh thoảng chớp lại rạch trời, chiếu sáng cả một vùng. Chẳng hiểu trời đất đang nổi giận gì mà giờ nhanh múa vướt như vậy, thật khiến người ta kinh hãi.

Tôi chỉ muốn ngay lập tức đến bên em, ôm em vào lòng, che chở cho em, để em không còn cảm thấy nặng nề như thế nữa. Phải chăng em đang gặp chuyện gì buồn lắm. Tại sao chiều nay Thành không đưa em về lại để em một mình đi với tâm trạng này? Thành đã làm gì, đã nói gì mà khiến em tổn thương đến thế?

Tôi cứ đi theo em cho tới khi em vào nhà an toàn mới thôi. Lúc đó tôi mới ngừng toát mồ hôi. Tôi không chỉ lo lắng cho sự an toàn của em mà còn vô cùng băn khoăn muốn tìm ra nguyên nhân khiến em đau buồn như thế.

Ngày hôm nay đối với tôi quá mệt mỏi, lại thêm sáng dậy quá sớm nên sớm tối là mắt tôi đã dúi hết cả lại. Tôi không định đi ngủ, chỉ định ngả

lưng xuống giường nghỉ ngơi một lát, nhưng rồi lại thiếp đi lúc nào không hay.

Không biết tiếng chuông điện thoại kêu bao lâu mới đánh thức được tôi dậy. Tôi vùng khỏi chăn chạy ra bàn định nghe máy thì không kịp, tiếng chuông đã ngưng bật.

Ngoài trời đang mưa to, tôi nghe thấy tiếng mưa rơi lộp bộp trên mái nhà, tiếng gió vẫn vũ không ngừng nghỉ.

Tôi đi rót cho mình cốc nước uống để tỉnh táo rồi mở điện thoại xem ai gọi đến. Tôi ngạc nhiên khi thấy mấy cuộc gọi nhớ của em. Bất giác tôi lại vô cùng lo lắng, một nỗi lo lắng không tên vu vơ len lỏi trong lòng. Em gọi tôi lúc này có việc gì, em vẫn chưa đi ngủ sao?

Hơn lúc nào hết tôi nhận ra một điều, vào lúc trời đang mưa to sấm chớp đùng đùng, vào lúc trời tối đen như mực, vào thời điểm màn đêm bắt đầu ghé chân xuống trần gian, mà nhận được một cú điện thoại thì thật đáng sợ. Chưa biết nội dung cuộc gọi là gì, có thể chỉ vì muốn tìm người tâm sự trong lúc cô đơn, hay báo tin gì vui lắm, nhưng hễ cứ nhận được điện thoại vào lúc này, dù là gọi hay nhắn tin, dù là bất cứ ai, người ta vẫn cứ bất giác nghĩ đến những tình huống xấu nhất có thể xảy đến.

Trái tim tôi lại không ngừng đập loạn, hô hấp khó khăn, tâm trạng chỉ có thể diễn đạt bằng một từ lo lắng, vô cùng lo lắng.

Đang định bấm số gọi lại cho em thì tôi thấy em nhắn tin đến cho mình.

“Anh à, em đang ở cổng nhà anh.”

Vừa đọc được, tôi lập tức quăng luôn chiếc điện thoại sang một bên, không nghĩ ngợi gì đến việc gọi hay nhắn tin lại cho em. Điều này đối với tôi cũng như sét đánh bên tai. Tôi vô cùng hốt hoảng, chạy vội ra ngoài mà quên mất phải mang theo ô.

Dáng hình em nhỏ bé lẫn trong màn mưa giăng khắp lối, không ô, không áo mưa. Em không ngừng run rẩy vì rét, đôi môi tím tái vì thấm nước mưa, đôi tay thon nhỏ không ngừng ôm lấy thân thể mảnh khảnh của mình. Mưa không ngừng nhảy múa trên đôi vai gầy của em. Tấm áo em mặc ướt sũng,

giờ nó đã thấm một lượng nước mưa khá lớn nên nặng trĩu xuống, dính chặt vào người em.

Nhìn em, tim tôi đau nhói.

Thiên nhiên đôi khi thật tàn nhẫn. Trong lúc tâm trạng người ta đang bộn bề ngổn ngang, trời cũng không thể hứng nắng hay ấm áp lên được sao?

Em đứng đó, không biết đã bao lâu rồi, cả người ướt như chuột lột. Những hạt mưa nghiêng nghiêng không ngừng hắt vào mặt em rất buốt. Không biết có phải do mưa hắt vào mắt em hay không mà đôi mắt em đỏ hoe, nhòe nhoẹt nước, đáng vẻ vô cùng nhếch nhác. Em không biết rằng, bộ dạng em lúc này làm tim tôi đau lắm, nó như thể bị bàn tay nào đó bóp nghẹt, mạnh đến khó thở.

Nhìn em, tôi có muôn vàn lời muốn hỏi, sao bỗng nhiên em lại trở nên tàn tạ và đau khổ đến thế? Chẳng phải sáng nay em vẫn vui vẻ ngồi sau xe người đàn ông tên Thành đó ư? Sao bỗng nhiên không thấy bóng dáng anh ta đâu nữa? Phải chăng nỗi buồn của em có liên quan đến người con trai kia?

Chưa bao giờ tôi thấy tâm trạng rối bời, chân tay luống cuống, lòng lo lắng khôn nguôi như lúc này. Một nỗi giận hờn vô cớ hiện hình trong tôi. Tôi giận em vì sao lại để bản thân khổ sở như vậy? Vì sao không biết giữ gìn sức khỏe? Tôi muốn chất vấn em rất nhiều nhưng chẳng hiểu sao câu nói bật ra khỏi miệng lại là, “Anh đây rồi. Vào nhà đi em, kéo mưa lạnh”.

Tôi nghe giọng mình dịu dàng, ấm áp như ánh lửa sưởi ấm lòng em vào đêm đông giá rét. Em nhìn tôi cảm kích với đôi mắt hoe đỏ, có lẽ em đã khóc, em mượn chính cơn mưa này để khóc cho thỏa nỗi lòng, để giọt nước mắt của mình hòa cùng giọt nước mắt của trời đất, nhưng em vẫn cố

mỉm cười đi đến nhiên nói với tôi, “Cho em vào ng ửi nhờ một lát nhé”.

Nghe em nói thế, tôi có chút chạnh lòng, đối với tôi mà em còn khách sáo như vậy sao? Em không hề coi tôi như người thân, người bạn tốt để chia sẻ nỗi niềm hay sao? Tôi không nói gì nữa, cứ thế quàng tay qua vai em, cố hết sức để che bớt những hạt mưa đang ào ạt đổ xuống người em, đưa em vào nhà. Tôi biết dù bây giờ có che chắn thế nào thì cả người em vẫn cứ dính nước mưa, nhưng tôi không tìm được muốn đưa tay bảo vệ em, muốn ôm em vào sâu trong lòng mình, muốn thay em gánh chịu tất cả, dù là nỗi đau về thể xác hay tinh thần.

Lo em bị cảm lạnh, vừa vào đến nhà, tôi vội vội vàng vàng tìm cho em chiếc áo sơ mi của mình. Tuy hơi dài so với vóc dáng em, nhưng tôi cũng đành bất đắc dĩ ngại ngần bảo, “Em thay tạm áo của anh cho đỡ lạnh đã”, rồi trong khi chờ em thay áo, tôi ước m hỏi, “Anh pha cho em cốc sữa uống cho ấm bụng nhé”.

“Anh không cần phiền phức như vậy đâu, em không sao mà, thật đấy.”

Miệng em nói không sao mà hai hàm răng cứ không ngừng va vào nhau, run lập cập, môi thâm tím lại. Tôi không buồn nghe em nói, cứ lặng lẽ đi pha cho em một cốc sữa nóng.

Dáng hình em nhỏ bé bơi trong chiếc áo sơ mi dài gần đến đầu gối, vô cùng ngộ nghĩnh nhưng cũng không thiếu vẻ quyến rũ, gợi cảm. Thân hình em yêu kiều, thướt tha mềm mại, toát lên vẻ đẹp trần trụi mà nguyên sơ, khiến tôi bất giác nghĩ đến việc nếu như được em làm người mẫu để tôi vẽ hình khỏa thân thì sẽ thế nào nhỉ? Chắc đẹp lắm đó. Vừa nghĩ đến đây tôi bỗng giật mình, không ngờ cũng có lúc đầu óc tôi đen tối đến vậy. Tôi thậm tự trách mắng bản thân vô số lần, rồi cố xua đuổi cái ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Thế nhưng, lắm lúc tôi cũng phải tự thấy bản lĩnh của mình khá cao, nếu không làm sao tôi còn làm chủ được khi đứng trước một người như em?

Mái tóc em ướt nhèm buông xõa dính bết vào nhau. Tôi đưa em cốc sữa ấm để em ôm vào lòng bàn tay cho tan giá, sau đó đi lấy cho em chiếc chăn

rồi bảo em quàng vào cho đỡ lạnh. Nhiệt độ trong phòng ấm hơn hẳn so với bên ngoài. Em trùm chăn ngủ trên sofa một lúc lấy lại tinh thần và để cho cơ thể ấm dần lên. Một lúc sau, làn môi em cũng dần dần hồng hào trở lại.

Tôi đi lấy khăn lau đầu và máy sấy tóc. Thấy tôi đi ra, em nhanh nhẹn đứng dậy đón chiếc khăn, nhưng ngay lập tức tôi yêu cầu em ngủ xuống. Giọng tôi có vẻ hơi nghiêm túc nên em cũng đành làm theo, rồi để tôi lau tóc giúp mình.

Tôi khẽ khàng lau khô từng lọn tóc em, sau đó sấy tóc cho em. Tôi không dám nhận là mình khéo tay nhưng tôi có lòng thành nên em không dám ý kiến gì. Có lúc tôi thấy em nghiêng đầu hay nhắm mắt nhưng rồi lại ngủ im. Chắc bởi bàn tay tôi lỏng ngóng nên đã làm em đau. Khi thì tay tôi vướng vào mớ tóc rối của em, lúc thì máy sấy để sát quá khiến da đầu nóng hần hập, rất khó chịu. Có lẽ tôi không theo nghiệp cắt tóc, phục vụ cho các quý bà được rồi. Tôi cố nhịn cười trước dáng vẻ chịu đựng mà không dám lên tiếng của em. Cũng bởi tôi hơi quan quýt, tôi làm em sợ nhưng nếu không làm thế liệu tôi có được cơ hội chăm sóc em thế này không?

Đối diện chiếc ghế sofa em đang ngủ trong nhà tôi có treo một chiếc gương lớn, làm không gian nhà thêm rộng rãi, thoáng đãng hơn. Đây cũng là tấm gương mẹ tôi nhất mực muốn treo lên khi thấy nhà cô bạn mình có, bố tôi cũng hết sức chiều bà. Tôi lén liếc nhìn em trong gương, em đang say đắm nhìn mình đến thất thần. Thấy tôi phát hiện ra, em then thưng tránh ánh mắt đi nơi khác, mà không nhận ra trên môi tôi đã nở nụ cười. Một cảnh tượng giản đơn nhưng thật đẹp, chúng tôi như cặp tình nhân đang yêu đương vụng trộm. chàng trai ra sức thể hiện vẻ dịu dàng và ga lăng của mình, còn cô gái thì đang đắm chìm trong tình cảm ấm áp của người yêu. Chúng tôi không nói với nhau câu gì, nhưng tôi biết trong lòng cả hai lúc này đều đang vô cùng rạo rực, rạo rực một tình cảm chân thành. Nghĩ vậy, tôi thích thú cười thầm vô số lần.

Tiếng mưa bên ngoài vẫn tiếp tục gào rít, trong phòng tiếng máy sấy tóc ù ù.

Tôi miệt mài với niềm vui sướng được chăm sóc cho em. Những lọn tóc mềm mại của em cứ khẽ khàng lướt qua từng ngón tay tôi như đang trêu đùa cùng tôi, cái mát rượi, thướt tha ấy lướt qua tay rồi thấm vào tận trái tim tôi.

Một lúc lâu, bất chợt, giọng nói của em vang lên phá tan bầu không gian yên ắng chỉ có mỗi tiếng máy sấy tóc vù vù, “Em rất thích nhìn những người tập trung vào công việc, vô cùng đẹp, vô cùng cuốn hút. Trước mắt họ dường như chỉ có công việc họ đang làm, còn mọi thứ xung quanh đã trở thành vô hình. Anh cũng chính là một trong số đó”.

Nghe em nói thế, tôi tổng kết lại được bằng hai điếu là “thích” và “anh nằm trong số đó”. Ngần người giây lát vì niềm vui đến bất chợt, tôi mới đáp lại em, “Việc gì chỉ cần anh thích, anh sẽ làm hết mình, làm đến cùng, đến khi nào thực sự hoàn thành mới thôi. Và khi chưa hoàn thành, trong đầu anh sẽ chỉ nghĩ đến nó mà thôi”.

“Ước gì em cũng được giống như anh. Không bị bất cứ thứ gì làm ảnh hưởng đến tâm trạng.”

Tôi biết hôm nay em rất buồn, em đang cần người để tâm sự, để trút đi nỗi buồn trong lòng. Tôi không nói gì, sấy nốt tóc em cho khô, sau đó tắt máy rồi nhẹ nhàng ngã xuống bên em, xoay người em lại đối diện với mình, nhìn thẳng vào mắt em, ân cần hỏi, “Nói cho anh nghe, hôm nay em đã gặp chuyện gì?”.

Vừa nghe tôi hỏi như vậy, khuôn mặt em sầm xuống, đôi môi tắt nụ cười, có lẽ em đang rất muốn khóc. Nhìn em như vậy tôi đau lòng lắm, nhưng vẫn cố kìm nén cảm xúc, nhẫn nại ngã chờ em ổn định tâm lý, cho đến khi sẵn sàng chia sẻ mọi chuyện với tôi.

Em uống một ngụm sữa như để giấu đi cái giọng gào và để lấy lại bình tĩnh.

“Hôm nay em rất buồn”, nói rồi em ngẩng đầu nhìn tôi, mắt lại bắt đầu

long lạnh, như thể cái tủ thân cứ vương vấn em mãi chẳng chịu rời, “Anh à, em buồn lắm”.

“Ừ, anh biết. Kể cho anh nghe.” “Khang kết hôn rồi.”

Khang kết hôn rồi. Một thời gian chờ đợi lắng nghe, cuối cùng đi đâu em nói với tôi lại là tin tức của một người khác.

Buồn, đúng là rất buồn! Tôi buồn không phải bởi thấy em buồn, không phải buồn vì Khang đi tìm hạnh phúc mới, mà tôi buồn cho em, một người quá ngốc nghếch, cứ lao đầu vào khổ sở như con thiêu thân lao vào ánh đèn, tôi buồn cho chính bản thân mình, một người luôn cố gắng xóa đi ký ức về mối tình cũ trong em giờ lại đang ngẩn ngơ đây để nghe em buồn vì người xưa.

Tôi quay mặt đi chỗ khác, không biết phải nói gì với em lúc này. Tôi tự hỏi tại sao Khang lại được hưởng tình yêu của em nhiều đến thế? Tại sao em cứ mãi bị ảnh hưởng bởi những tin tức về anh ta? Sao em không nghĩ chút gì cho người đang ngẩn ngơ trước mặt em? Phải, tôi đang ghen tức, đố kỵ, tôi có quyền để ghen ghét anh ta, ghen ghét mối tình của hai người.

Nhưng trên hết lúc này là nỗi thất vọng tràn trề cứ lớn dần lên trong tôi.

Nhận ra đi đâu đó, Linh bỗng thấy sợ hãi, lo lắng khôn nguôi, áy náy và không biết đi đâu mình vừa nói có làm phiền người khác không, bèn khẽ khàng cất tiếng, “Em xin lỗi”.

Tôi không nói gì, một lúc sau mới quay sang nhìn em, “Em xin lỗi? Sao em lại phải xin lỗi anh? Em có lỗi gì?”.

Em cúi mặt, “Em xin lỗi vì đã nhớ đến Khang”. Thì ra em cũng hiểu nhớ đến Khang là một việc không cần thiết. Nhưng đôi khi người ta đâu thể làm chủ được cảm xúc và hành động của mình. Hiểu đi đâu đó, tôi bốt cơn giận, dịu dàng nói với em, “Nhớ đến Khang thì sao em phải xin lỗi anh? Anh đâu có cấm em không được nghĩ tới anh ta?”, tôi nói chậm rãi, “Thực ra người em cần phải xin lỗi chính là bản thân mình, là bố mẹ mình, là những người luôn dành tình cảm cho mình, yêu thương mình kia”.

Em cứ lặng im nghe tôi nói, giọt nước mắt bắt đầu rơi quanh khóe mi,

“Em vì một người không biết trân trọng mình mà đau khổ buồn bã, mà dầm mưa đến nhếch nhác như thế này. Ngộ nhỡ em ốm, thì người chịu khổ đầu tiên sẽ là ai? Chính là em đó, em biết không? Sau r ồi sẽ đến bố mẹ em. Chẳng lẽ em bắt họ phải lo lắng cho em vì một tên Khang nào đó chỉ tồn tại trong lòng em? Em thấy như thế có đáng không? Có đáng để em hy sinh nhiều đến thế không?”.

Bờ vai g ầy rung lên, em khóc nức nghẹn ngào, “Không. Không đáng chút nào. Em cũng không muốn như thế này đâu, nhưng thực sự rất khó để quên đi quá khứ, quên đi anh ta”.

Người ta vẫn hay bảo, tình chỉ đẹp khi còn dang dở. Mỗi tình ấy càng để lại cho ta nỗi đau bao nhiêu thì càng khiến ta nhớ da diết bấy nhiêu.

“Vậy thì em đừng quên nữa”, giọng tôi kiên quyết trước ánh mắt ngạc nhiên ngân ngấn nước đang ngược lên nhìn mình, “Đôi khi bắt buộc phải quên đi đi đâu gì, nó lại rất khó phai mờ, nếu cứ k ẹp nó nằm một góc nhỏ trong trái tim thì đến một lúc nào đó tự nó sẽ biến mất, không còn chút dấu vết gì nữa”.

Quả thực hôm nay em làm tôi rất giận. Tôi biết em buồn, em muốn có người lắng nghe em nói, nhưng tôi không làm được đi ầu đó. Đau một chút r ồi thôi còn hơn cứ dai dẳng canh cánh mãi trong lòng. Tôi không sao kìm được mà buông lời nhiếc móc em. Nhưng nói xong những lời ấy, nhìn em khóc, tôi lại thấy đau hơn. Người con gái tôi yêu thương, sao em lại có thể ngốc đến cỡ này? Tôi khẽ khàng đưa tay lau đi giọt lệ trên đôi má hao g ầy của em r ồi ôm em vào lòng an ủi.

“Em à, khi chia tay người ta có thể tìm ra rất nhiều lý do, người ta có thể nói là không xứng với em, không muốn cản bước tiến của em trong tương lai, rất nhiều rất nhiều nữa, nhưng tất cả chỉ là ngụy biện mà thôi. Nguyên nhân sâu xa nhất và đơn giản nhất chỉ có một, đó là người ta hết yêu em r ồi, hoặc tình yêu của hai người chưa đủ lớn để cùng nhau tiến tới hôn nhân, để cùng nhau đi hết cuộc đời mà thôi.” Tôi đã nghe Lan kể nhiều về các lý do thoái thác của Khang mỗi khi gia đình Linh ngỏ ý muốn hỏi

tới chuyện hôn nhân của hai người. Một người đàn ông không đem lại được hạnh phúc cho người mình yêu là một người đàn ông hèn. Và một người đàn ông không dám dứt khoát đề nghị chia tay, cứ tìm đủ mọi lý do dùng dằng để người ta hy vọng rồi lại thất vọng còn hèn hơn nữa. Một người đàn ông chà đạp lên tình cảm chân thành của một cô gái, lợi dụng tình yêu của cô ấy để chơi đùa, để thỏa thói trăng hoa thì không thể nào tha thứ được.

Tôi khẽ giọng khuyên nhủ em, “Em hãy cứ coi như đó là một đoạn ký ức đẹp mà ai cũng sẽ trải qua, để đến khi nhớ lại em sẽ không buồn và ảm đạm nữa. Em hãy mỉm cười thản nhiên và nói tất cả đã qua rồi, như thế em sẽ thấy lòng nhẹ nhàng hơn, rồi đến một lúc nào đó anh tin ký ức ấy sẽ tự động ra đi mà không cần em phải xua đuổi. Thành công và hạnh phúc trong cuộc sống cũng là liều thuốc đắng để trả thù và đáp lại sự phản bội của đối phương. Cô bé ngốc nghếch, em có hiểu không?”.

Nghe tôi nói, dường như Linh đã phần nào nguôi ngoai. Em đưa tay quệt ngang mặt, ngẩng dậy khỏi lòng tôi, “Hôm nay em còn buồn vì một chuyện nữa. Em đã nổi giận với Thành khi cậu ấy thông báo với em tin này. Em trách tại sao lần nào có tin xấu cũng là Thành thông báo với em, kể cả chuyện ngày trước khi mới phát hiện ra Khang có người yêu khác. Em thấy mình thật vô lý và cảm thấy có lỗi với cậu ấy lắm. Cậu ấy cũng chỉ muốn tốt cho em, muốn em nhìn thấu bộ mặt thật của người đàn ông kia”, như chợt nhớ ra điều gì, em giải thích thêm, “Thành là bạn thân của em”.

“Em đừng lo nghĩ nhiều như vậy. Thành sẽ không giận em vì những chuyện như thế này đâu. Bạn đôi khi là để người ta trút giận vô cớ mỗi lúc có tâm trạng mà. Nếu như Thành mà chấp nhận em những chuyện như thế, thì tình bạn giữa bọn em đã sụp đổ từ lâu rồi, đâu còn kéo dài được đến tận bây giờ”, tôi nhìn em cười.

Lúc ấy tôi cứ ngỡ Linh sợ tình bạn giữa hai người rạn nứt nên lo lắng buồn bã, nhưng một lúc sau nhận được tin nhắn của Lan tôi mới rõ sự tình.

Lan bảo hôm nay sau khi thông báo tin về Khang với Linh, Thành đã mạnh dạn thổ lộ lòng mình nhưng bị Linh từ chối. Linh vô cùng giận dữ không muốn nhìn thấy Thành nữa, ít nhất là lúc đó. Thành lo lắng, nhưng vẫn chẳng dám hỏi han thêm câu nào, cũng không dám đến tìm Linh, đành lặng lẽ ra sân bay tiếp tục những tour du lịch. Trước khi đi, Thành đã gọi điện kể lại chuyện với Lan và nhờ Lan sang an ủi Linh. Dù sao Thành cũng không muốn tình bạn giữa hai người bỗng dưng có một rào cản vô hình ngăn cách.

Trong lòng Linh, Thành vốn giữ một vị trí vô cùng quan trọng, quan trọng đến mức người ta không thể chấp nhận được sự thay đổi của nó. Linh có thể tâm sự chuyện trò cùng Thành hàng giờ mà không biết chán, thế nhưng Linh sợ phải đối mặt với tình cảm của Thành. Bao lâu nay Linh luôn xây bức tường thành để né tránh đi đâu đó, vậy mà Thành nỗ lực đập tan bức tường ấy, hỏi sao Linh không buồn cho được?

Đôi lúc tôi thấy đổ vỡ với Thành vì đã chiếm được một vị trí quan trọng trong lòng Linh, nhưng cũng có lúc tôi thầm cảm ơn Thành vì đi đâu đó, bởi nó quan trọng đến mức không thể bỏ vị trí ấy mà đi sang một vị trí khác, nó cũng giúp tôi có cơ hội chinh phục trái tim em.

Thành thật ngốc khi nhắc tới chuyện của Khang với Linh. Có những chuyện chúng ta không nên nhắc lại, mà hãy cứ để nó vùi sâu trong một góc tâm hồn mình thì hơn. Cứ để nó phát triển ở một chân trời khác, một nơi không có sự tồn tại của chúng ta.

CHƯƠNG

ên ngoài mưa vẫn không dứt. Tôi sợ trời cứ mưa thế này thì đến đêm mới có khả năng ngớt đi một chút.

Nhìn đôi môi đã dần lấy lại sắc đỏ hồng hào của em, tôi cười hỏi, “Em đã đỡ lạnh hơn chưa?”.

“Em hết lạnh rồi anh ạ.”

Nhìn ra ngoài, tôi quay lại vẻ tiếc nuối nói với Linh, “Em đứng dậy đi”.

Linh nhìn tôi không hiểu, đôi mắt mở to, “Đứng dậy làm gì hả anh?”.

“Thì anh đưa em về Tình hình này anh sợ đến đêm mới ngớt mất.”

“Nhưng em có nói là em muốn về đâu. Anh đuổi em về à?”

Lần này thì đến lượt tôi mắt tròn mắt dẹt nhìn em. Bây giờ là mấy giờ rồi mà em vẫn chưa có khái niệm về nhà, em không sợ bố mẹ lo lắng hay sao?

“Anh đâu có đuổi em về là anh đang lo cho em đấy chứ.”

Linh cười nói, “Hôm nay em quyết định sẽ ở lại đây. Em không về đâu. Em sẽ gọi điện cho mẹ, bảo là sang nhà Lan nhưng trời mưa quá nên không về được, sáng mai em sẽ về sớm. Thỉnh thoảng em vẫn ngủ lại nhà Lan như thế, mẹ em chắc chắn sẽ không nghi ngờ gì đâu”.

Tôi thật sự bị bất ngờ trước quyết định của em. Em vừa nói gì? Em sẽ qua đêm ở đây sao? Qua đêm cùng một con sói gian ác? Em không biết ở gần một anh chàng còn độc thân như tôi là nguy hiểm lắm hay sao? Nhìn bên ngoài em có vẻ điên đăm như một ngọn núi, nhưng giờ tôi mới biết thì ra em là núi lửa. Ngọn núi ấy một khi phun trào thì sức mạnh vô cùng lớn, không gì địch nổi.

Đợi mãi vẫn không thấy tôi lên tiếng, em vội bảo, “Anh yên tâm, em không ăn thịt anh đâu mà sợ”.

Gì thế này? Tôi bỗng chốc biến thành cô con gái nhà lành e lệ, sợ hãi phải ở chung với một người đàn ông. Vẫn không biết nói với em thế nào, tôi chỉ có thể nở nụ cười gượng gạo.

Em nhìn tôi bật cười như vừa chơi trò gì vui lắm, “Ha ha, em đùa anh chút thôi”, rồi mới nói nghiêm túc, “Em không muốn về nhà trong bộ dạng nhếch nhác thế này. Anh nghĩ nhìn thấy em bây giờ, bố mẹ em liệu có lo lắng không?”.

Nghe em nói vậy, lại nhìn kỹ em một lượt từ trên xuống dưới lần nữa. Tôi thấy lý lẽ em đưa ra hoàn toàn chính xác. Tôi đã nhanh chóng bị em chinh phục chỉ bằng vài câu ngắn ngủi. Tôi đồng ý để em ở lại đây. Thực ra đây cũng là một niềm vui với tôi, nhưng có trời mới biết đêm nay tôi sẽ phải cố gắng đến mức nào để giữ được hình tượng trước mặt em và để đảm bảo về một nhân cách đúng đắn trong tôi. Bất giác hình ảnh đôi chân thon dài mượt mà của em ẩn hiện dưới tà áo sơ mi trắng rộng lóe lên trong đầu tôi vô cùng gợi cảm, nếu em đồng ý ngày mai làm người mẫu cho tôi thì hẳn là sẽ có kiệt tác xuất hiện. Tôi hoảng hốt, thẩn hất sâu thở đầu một hơi, lấy lại bình tĩnh, rồi vội vàng gạt ý nghĩ đó sang một bên, hỏi em để bầu không khí bớt gượng gạo hơn, “Em có đói không, hay anh đi làm món gì cho em ăn nhé!”.

Đôi mắt em sáng lên, nhìn tôi như muốn nói, “Anh cũng biết nấu ăn cơ á, được đấy”. Một lúc sau em cười hỏi, “Thế anh biết làm món gì?”.

“Mỳ xào”, tôi nhanh nhẹn. Tôi có một thói quen là mỗi khi vẽ tranh thì rất nhập tâm vào tác phẩm của mình. Từng nét đưa bút, từng nét chấm nét phẩy cũng làm tôi say đắm, bởi nó sẽ ảnh hưởng tới cả hồn bức tranh và đôi khi cũng tạo thành nét đặc biệt riêng cho từng bức tranh. Chính vì vậy, khi đã bắt tay vào vẽ, tôi thường không để ý đến thời gian, không gian, dù bụng có réo thế nào tôi cũng phải vẽ cho đến khi kết thúc mới thôi. Để không làm phiền đến ai, và cũng không ai làm phiền đến mình, tôi không ở

chung nhà với gia đình bố tôi. Lúc đầu, có khi tôi gọi đồ ăn nhanh bên ngoài về, hoặc cũng có khi là bố tôi, dì tôi mang đồ ăn qua cho tôi. Nhưng, lâu dần như vậy cũng phiền phức, tôi buộc phải học nấu ăn. Và mỳ chính là món duy nhất được tôi chọn, vừa nhanh gọn lại vừa dễ làm, và đặc biệt có thể chế biến thành nhiều món khác nhau, nào là mỳ úp, mỳ sống, mỳ xào, mỳ xào thì lại có thể xào với nhiều thứ khác nhau như xào thịt bò, xào thịt lợn, xào với bất cứ thứ gì tôi thích... Như vậy cũng được coi là đa dạng.

Tôi trêu em, “Em yên tâm, anh biết làm, chỉ là không biết có ăn được hay không thôi”.

Không dám tin tưởng vào tay nghề của tôi, Linh vội nói, “Thôi để em làm cho”.

“Em biết làm ư?”, tôi cũng trưng ra dáng vẻ ngạc nhiên. Giờ tôi mới nhớ ra em là phụ nữ Việt Nam, mà những người con gái quê tôi thường rất đảm đang, lo toan cơm nước nhà cửa vô cùng chu đáo.

“Đảm bảo với anh là ăn được, chỉ là không biết có ngon hay không thôi.”

Hai anh em nhìn nhau cười, đi vào bếp. Tôi lấy trong tủ lạnh ra nào rau nào thịt nào mỳ rồi chuẩn bị hết lên bệ bếp. Đang xắn tay áo định giúp em một tay thì em bảo tôi cứ ngồi đấy, để em làm, tôi làm vào còn vướng tay em thêm ấy. Lúc đầu nghe thế tôi hơi sững sờ, có chút tự ái, em nói tôi vướng víu ư? Thế nhưng lại nghĩ hiếm khi tôi được chứng kiến tay nghề bếp núc của em. Đây có thể coi là một cơ hội hiếm hoi. Tôi bèn nhanh chóng nghe theo em. Thế là tôi chống tay ngồi bên bàn ngắm nhìn em. Em thật đảm đang và khéo léo. Bàn tay em cứ thoăn thoắt úp mỳ, thái rau rồi thái thịt... Dõi theo em được một lúc thì đầu óc tôi không còn được tỉnh táo nữa. Tôi bỗng tưởng tượng ra cảnh sau này hai đứa về sống chung, tôi được chuẩn bị bữa ăn cùng em. Tôi sẽ ôm lấy vòng eo thon gọn của em khi em đang thái đồ, tôi sẽ nắm lấy bàn tay em đảo thức ăn trên bếp, sẽ ăn vụng đồ ăn em mới làm còn đang nóng hổi, rồi khi em nấu nướng tôi sẽ tất tả đi dọn mâm bát...

Một cảnh tượng vô cùng lãng mạn, ngọt ngào và hạnh phúc. Tôi cứ ngẩn ngơ cười ngốc nghếch ở đó, cho đến khi nghe thấy tiếng gọi mới tỉnh lại. Không biết em đã bảo tôi “Anh lấy đĩa ra cho em đi” bao nhiêu lần rồi.

Nhìn chảo mỳ vô cùng hấp dẫn, tôi nảy ra một ý tưởng, ấy là quyết định không lấy đĩa mà ăn chung trong chảo luôn. Tôi lấy tương ớt vẽ hình mặt cười lên bề mặt, rồi đưa cho em cái đĩa, sau đó bảo em cùng ra sô pha phòng khách ngồi ăn. Chảo mỳ vốn đã hấp dẫn, được điểm thêm chút tương ớt của tôi lại càng đẹp mắt hơn, em còn trêu, “Nhìn đẹp thế này em chả dám ăn đâu”.

Thế nhưng nói thì nói vậy, chỉ chốc lát sau chảo mỳ đã sạch bay, cho thấy sức chiến đấu của anh em tôi mãnh liệt đến thế nào.

Đánh chén no nê xong, chúng tôi ngồi dựa vào sô pha nghỉ ngơi, như thể vừa trải qua một trận đánh quyết liệt, giờ là thời gian nghỉ dưỡng sức.

Bỗng nhiên em quay sang bảo tôi, “Mai chúng ta đi leo núi không anh?”.

Tôi ngờ ngác mãi sau mới định hình được là em đang có ý định rủ tôi đi chơi. Tôi lập tức cho phép bản thân nghĩ rằng em đang muốn hẹn hò với tôi. Mắt tôi sáng lên, muốn trả lời là có lắm, nhưng vẫn cố kìm nén cơn phấn khích, “Mai đâu phải cuối tuần, em không đi làm sao?”.

“Nghỉ cũng được mà”, em khẳng định, “Thời gian làm việc của em nhiều quá rồi, em sẽ cho phép bản thân giải lao một hôm. Người ta vẫn hay bảo không biết nghỉ ngơi thì sao biết làm việc đó thôi, hì hì. Anh có đi cùng em không? Trên đó phong cảnh đẹp lắm”.

“Có chứ”, tôi trả lời ngay tức khắc, nhưng rồi lại suy nghĩ, mới chợt nhớ ra một điều, “Nhưng mà liệu mai trời có hứng nắng lên được không đây? Mưa mãi thế này”.

Lời tôi vừa dứt, tiếng mưa bên ngoài càng to thêm như cố tình trêu ngươi. Tôi đâm ra bức mình, nếu làm được gì nó thì tôi đã ra tay từ lâu rồi.

Em lại vô cùng bình tĩnh khẳng định, “Chắc chắn mai trời sẽ hứng nắng. Mưa to thế này chỉ đến đêm là hết thôi, không còn đến tận ngày mai nữa đâu. Anh cứ tin em đi”.

Tôi biết lời em nói không thể làm thay đổi thời tiết được, nhưng chẳng hiểu sao nghe xong tôi lại thấy ấm áp và tin tưởng lạ kỳ. Điều gì khiến em thay đổi thế này? Phải chăng những điều tôi nói với em, em đã thấm dần rồi? Hay em thực sự quá mệt mỏi với mớ công việc tưởng chừng như chưa bao giờ vơi, cũng giống như khối tâm tư nặng trĩu cứ đẩy lên trong lòng em?

Trong khi em gọi điện về nhà báo cho mẹ đỡ lo thì tôi tranh đi rửa chảo. Không ngăn được tôi, em đành mặc kệ. Chưa bao giờ tôi thấy công việc rửa bát đĩa lại vui thế này. Thường thì tôi rất ghét việc ấy, tôi có thể nấu cơm dọn dẹp nhà cửa, nhưng cứ nghĩ đến rửa bát đĩa là tôi lại thấy nản. Ấy vậy mà hôm nay tôi nâng niu cọ rửa sạch sẽ bát đĩa trong tiếng huýt sáo vui tươi, vô cùng yêu đời và yêu lao động. Người ta vẫn bảo lao động là vinh quang mà. Rồi tôi chợt nghĩ, nếu như được rửa bát cho em cả đời này, tôi cũng cam tâm tình nguyện.

Xong xuôi đi ra, tôi thấy em đang cẩn thận gấp lại chăn cho tôi. Giờ mới chợt nhớ là khi em gọi, tôi vốn đang vui mình trong chăn, vội vàng vùng chăn ra mà quên mất không gấp lại cẩn thận, thậm chí một nửa chiếc chăn còn rơi ra ngoài, nằm vắt vẻo ở thành giường. Bất giác nhìn đến một góc khác, cả đồng giấy cuộn tròn nằm ngổn ngang dưới đất cùng bút vẽ lộn xộn, giá vẽ thì siêu vẹo chẳng chút ngay ngắn, trông đến là luộm thuộm. Tôi có chút xấu hổ, chạy vội đến dọn dẹp qua bãi chiến trường ấy, miệng bảo, “Em cứ để đấy cho anh, không cần gấp đâu”.

Đến trước giá vẽ tôi mới nhớ ra, lúc trước sau khi thấy em vào nhà an toàn, tôi trở về nhà, bất giác lại lôi bức ảnh cô bé với bím tóc đuôi sam ra treo lên giá ngắm nhìn. Vẻ hoảng hốt, xa lạ giống hệt dáng hình em hôm nay làm tôi đau đớn. Thế rồi tôi quên chưa cất đi đã lên giường ngủ thiếp lúc nào chẳng hay. Có lẽ là do tôi mệt quá. Lúc này tôi vô cùng hết hoảng, chỉ sợ em nhìn thấy bức tranh, bèn vội vội vàng vàng treo đề bức khác lên.

“Em gấp lại cho gọn gàng một chút.” Em cười, bổ sung thêm một câu, “Nhìn anh gọn gàng như vậy, người ta không nghĩ là nhà anh lại bừa bộn

thế này đâu”.

Tôi cười, “Anh thế này đã là gọn gàng chán so với đám bạn của anh rồi”, sợ em chú ý đến việc tôi đang làm, tôi tiếp tục trêu em, “Nhưng mà gấp rồi lại phải bỏ ra ấy mà. Nếu em có thể gấp cho anh cả đời thì hãy gấp”.

Thấy tôi nói đùa, ban đầu Linh có vẻ ngượng ngùng, nhưng sau cũng đùa lại, “Chỉ sợ đến một lúc nào đó anh không cho em gấp nữa thôi”.

Tôi trộm nghĩ, nếu được, tôi sẽ không bao giờ gấp chăn, để em gấp giúp cả đời này. Đang mãi nghĩ như vậy, bất chợt Linh đi đến chỗ tôi, may sao tôi đã kịp che giấu bức tranh kia đi rồi, thay vào đó là một bức tranh đang vẽ dở, vẫn chưa hoàn thiện, chỗ mảng màu xanh, chỗ mảng màu hồng, vô cùng rối mắt.

“Anh đang vẽ đấy à, cho em xem được không?”, chưa đợi tôi kịp lên tiếng đồng ý, Linh đã đứng trước bức tranh, trở thành khán giả thưởng thức nó, “Oa, anh đúng là họa sĩ nổi tiếng về vẽ tranh màu rồi, trông đẹp lắm, đây có phải đầm sen hôm trước em đưa anh đến không?”.

Tôi nhìn em cười thay cho lời khẳng định. Mặc dù vẫn chưa hoàn thành, mảng màu còn vương vãi nhưng người ta cũng dễ dàng nhận ra tôi đang vẽ một cô gái với chiếc yếm đào đang đắm mình say sưa trong hương sen ngan ngát, từng khóm lá yêu kiều rủ xuống, như đang trêu đùa cùng thiếu nữ.

Cô gái vô cùng xinh đẹp, mái tóc dài thướt tha để vương trên vai. Nếu ai tình ý thì cũng dễ dàng nhận ra người con gái ấy. Mặc dù tôi chưa được nhìn thấy áo yếm ngoài đời thực, cũng chưa được nhìn thấy em khoác trên mình chiếc áo cổ xưa ấy, nhưng cô gái trong trí tưởng tượng của tôi lại vô cùng gợi cảm, mang nét đẹp nguyên sơ, thướt tha khêu gợi mà bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy cũng phải nghiêng mình chiêm ngưỡng.

Nghệ danh của tôi là Miss. Có người từng tò mò vì sao tôi lại lấy nghệ danh như thế, chẳng hấp dẫn hay cao sang gì cả, tôi chỉ cười mà không nói. Thực ra, vì luôn nhớ tới em mà không biết phải làm sao nên tôi đã lấy nghệ

danh này để gửi gắm nỗi niềm, và để nhắc mình luôn nhớ về cô bé kỳ lạ gặp thời thơ ấu nhưng đã làm thay đổi cả cuộc đời tôi.

Đúng vậy, mỗi khi nhắc tới họa sĩ Miss, người ta thường chỉ nghĩ đến một họa sĩ thích vẽ tranh phong cảnh với cách dùng màu nước tươi sáng bắt mắt, nhưng thực ra người ta không biết rằng tôi còn có một biệt tài khác. Đó chính là vẽ chân dung bằng màu chì, đặc biệt chỉ vẽ chân dung một người con gái, ấy là em.

Tôi có nguyên một bộ sưu tập về em khi còn nhỏ, em vui tươi với bím tóc xinh, em nhìn nghiêng vô cùng thanh tú và sắc nét, em phía sau lại cuốn hút say đắm lòng người. Và bây giờ, tôi đang hoàn thiện thêm trong bộ sưu tập của mình một em của hiện tại, em với những cung bậc cảm xúc khác nhau, những góc độ khác nhau.

Nghe em khen, tôi bật cười, “Anh đã vẽ xong đâu mà em khen đẹp. Em đang động viên anh đấy à?”.

“Em đâu có động viên anh, là em đang khen thật lòng mà. Tuy anh chưa vẽ xong, nhưng em cũng nhìn ra được bố cục hình thù của bức tranh. Đặc biệt anh dùng gam màu rất sáng, rất bắt mắt, đem đến cho người xem một cảm giác vui vẻ, ngọt ngào, ấm áp, như đang tái hiện trước mắt mọi người một cuộc sống tràn đầy sức sống vậy.”

“Em có vẻ cũng biết thưởng thức nghệ thuật đấy nhỉ”, tôi đùa em, rồi không muốn em xem thêm về bộ sưu tập đang cuộn tròn để trong thùng giấy bên cạnh nữa, liền vội vàng đánh trống lảng, kéo em đi chỗ khác, “Thôi chúng ta ra xem ti vi đi, có dịp anh sẽ mời em sang tham quan phòng triển lãm tranh của anh ở bên Anh”.

“Anh nhớ đấy nhé, hứa là phải giữ lời.”

“Okie.” Tôi bất giác đưa tay ra, miệng chỉ kịp thốt ra một tiếng, “Ngốc...”, nhưng lại thấy em quay mặt đi, không hề để ý đến hành động của tôi. Tôi thầm cười giễu bản thân. Thời gian lâu như vậy rồi, chúng tôi cũng đã trưởng thành và thay đổi đi rất nhiều, em sao còn nhớ về trò ngốc tay trẻ con ấu trĩ một thời rất thịnh hành này nữa. Chỉ có tôi là còn nhớ

như in và đôi khi lại muốn đưa tay ra ngoắc, dù không có ai đứng đối diện mình. Tôi thoáng then thùng, cũng may em không để ý đến hành động ấu trĩ này của tôi.

Chúng tôi cười rĩ cùng nhau ra ghế sofa ngắm xem tivi. Được một lúc thì em tựa đầu vào thành ghế ngủ. Tôi quay sang nhìn em, hàng mi rủ xuống, em chìm sâu vào giấc ngủ, dường như mọi lo lắng buồn phiền của cả một ngày hôm nay đã được rũ bỏ. Tôi cũng không hiểu tại sao ở cạnh một người con trai còn độc thân như tôi mà em có thể ngủ an lành đến thế. Phải chăng em chẳng chút đề phòng với tôi? Hay tôi nên xem xét về “tính man” của mình?

Tôi nuốt nước miếng, cố gắng bắt bản thân không được suy nghĩ linh tinh. Tôi cố dán mắt vào màn hình tivi đánh lạc hướng suy nghĩ và thần nhìn của mình. Bất chợt căn phòng trở nên yên tĩnh đến lạ, tiếng tivi lại trở nên vô cùng lớn, tôi vặn bé lại âm thanh nhưng vẫn thấy không ổn, sợ làm em tỉnh giấc, cuối cùng tôi đành tắt tivi đi để căn phòng hoàn toàn chìm vào yên tĩnh, dường như chỉ còn nghe thấy tiếng thở đều đều của em cùng tiếng trái tim tôi đang đập thình thịch.

Tôi cố nhắm mắt ngủ nhưng sao có thể ngủ được khi trong hang sói của tôi đang có một con cừu đáng yêu đây? Băn khoăn một lúc, tôi lại ngẩng xuống đất, tay chống cằm ngắm nhìn em. Hàng mi dài của em rủ xuống, như trút bỏ mọi mệt mỏi, sống mũi cao thẳng càng làm khuôn mặt em thêm thanh thoát, đôi má ửng hồng vì giá lạnh. Nhìn em như một thiên thần rơi xuống, kiêu diễm và xinh đẹp. Thế nhưng, trong vô thức chẳng hiểu sao đôi mày của em cứ nhíu lại, khiến em mang một nét bi thương nhẹ nhàng khó lòng gọi tên. Tôi bỗng thấy đau lòng, cô bé đáng yêu xinh xắn như em có sao lại không vứt bỏ được cái chấu mày ấy? Tôi thầm nói với bản thân mình, nhất định phải làm em thật hạnh phúc, để cái chấu mày kia mãi mãi không bao giờ tồn tại trên gương mặt thanh tú của em nữa. Tôi khẽ khàng đưa tay vuốt nhẹ lên hai hàng lông mày của em, để vuốt thẳng cái nhíu mày khó coi ấy, rồi lại tiếp tục chăm chú ngắm nhìn em.

Một lúc sau, tôi bỗng thấy em mỉm cười như thể đang mơ một giấc mơ đẹp. Khóe môi tôi cũng bất giác cong lên. Tôi băn khoăn tự hỏi giấc mơ của em có tôi không? Em mơ thấy gì mà vui vẻ đến thế.

Lại một lúc sau nữa, thấy em tựa mình, có lẽ tư thế nằm khiến em hơi mỏi, tôi nhẹ nhàng đỡ em, để em nằm hẳn xuống ghế rồi lấy chăn đắp cho em. Cứ thế, em ngủ vô cùng ngon giấc.

Thế nhưng đổi lại giấc ngủ ngon của em là sự bối rối đứng ngẩn không yên của tôi. Tôi luống cuống không biết nên làm gì. Lên giường ngủ tôi lại sợ em phát hiện ra những tật xấu của mình khi ngủ, thậm chí tôi cũng chẳng dám ngủ vì tôi sợ khi ngủ mình lại phát ra tiếng ngáy ầm ầm, làm em tỉnh giấc. Cứ thế lúc thì tôi ngẩn bên sofa ngắm nhìn em, khi lại đi ra đi vào vô đầu bút tai để chống lại cơn buồn ngủ đang giày vò.

Cuối cùng tôi cũng ngủ lúc nào không hay. Khi tiếng rao của những cô hàng rong bên ngoài vọng vào, khi tiếng hát của ông cụ râu tóc bạc phơ cất lên, tôi mới tỉnh giấc. Tôi thấy mình đang nằm gục trên bàn, đôi tay tê mỏi vì bị gối lên đã lâu, đặc biệt trên người tôi đang đắp chiếc chăn mà tôi đã đắp cho em đêm qua.

Tôi giật mình quay sang kiểm tìm hình bóng em, nhưng em đã đi rồi, nơi em nằm giờ trống không, chỉ còn chiếc áo sơ mi của tôi được gấp gọn gàng đặt ở đó. Em đã về khi nào mà tôi không hay, có lẽ em cố tình làm thật khờ khàng để không đánh thức tôi dậy.

Tôi thấy trong lòng vô cùng ngọt ngào, mỉm cười ôm chiếc áo sơ mi vào lòng, rồi hít hà hương thơm của em còn vương trên đó, hương thơm dịu nhẹ nhưng vẫn vút mãi chẳng rời, hương thơm chỉ thuộc về riêng em.

Vươn vai một cái lấy lại tinh thần chào ngày mới, bỗng nhiên tôi thấy một mảnh giấy nhỏ rơi từ trên bàn xuống, cúi nhìn theo, thì ra là mảnh giấy em để lại cho tôi, “Em về chuẩn bị chút đồ, anh ngủ dậy thì chúng ta đi nhé!”.

Tôi cứ ngỡ em đang đứng bên cạnh mỉm cười nói với tôi câu đó. Môi không sao giấu được nụ cười, tôi khẽ bảo, “Anh dậy rồi đây, đợi anh một

chút nhé”, rồi đứng dậy đánh răng rửa mặt để chuẩn bị buổi hẹn hò do em chủ động rủ tôi đi.

Tôi vốn định mặc chiếc áo sơ mi kia nhưng lại sợ lộ liễu quá, có thể sẽ khiến em chột dạ mà cảnh giác với mình nên tôi đành thôi trong miễn cưỡng.

Tôi gấp lại chiếc áo gọn gàng rồi để nằm riêng trong một góc tủ, nơi tôi cất những đồ quan trọng của tôi, của em và của chúng tôi.

Tôi đứng hàng giờ bên tủ quần áo chọn đi chọn lại xem mặc bộ nào cho đẹp, rồi lại đứng chải chuốt, ngắm vuốt mãi không thôi. Tôi bỗng giật mình nhận ra hành động của mình có hơi kỳ lạ, trước nay tôi có thể này bao giờ đâu, tôi vẫn thường mặc bộ nào thấy tiện và thoải mái cơ mà. Sao bất chợt tôi như biến thành một cô gái hay e thẹn, háo hức khi lần đầu được đi chơi cùng người yêu thế này?

Đột nhiên tôi thấy thật ngượng với bản thân mình, không chăm chút cho ngoại hình nữa, mà đi ra cổng...

ột ngày mới.

Ánh nắng ấm áp dịu nhẹ sà xuống nhảy nhót trên rặng cây. Hôm qua em đã nói đúng, nhìn tiết trời hôm nay không ai nghĩ là đêm qua nó đã phải trải qua một trận mưa lớn, mưa như trút nước xuống thành phố. Và em cũng vậy. Nhìn em tươi tắn vui vẻ của ngày hôm nay, tôi không sao tưởng tượng nổi một em đau khổ ủ rũ mất hồn của ngày hôm qua.

Tôi lại chở em trên chiếc xe Zip quen thuộc ngày nào.

Chiếc xe chạy qua quán nước của bà cụ đầu ngõ, ông cụ râu tóc bạc phơ đã ngửi đó tự bao giờ, nhìn thấy tôi liền nháy mắt ra hiệu như chừng muốn nói, “Này cậu thanh niên, cậu hơi bị được đấy”. Tôi biết xung quanh đây, Linh được mọi người biết đến là cô bé ngoan ngoãn, dễ gần, hay giúp đỡ người khác, mọi người dường như đều thích quan tâm đến đời tư của em. Có lẽ thấy Linh mãi vẫn chưa ưng ý anh chàng nào, mà tôi mới đến lại có thể chở em đi, nên ông cụ mới thấy tôi thật đáng “ngợi khen”. Tôi bèn hất hất cằm nháy mắt với ông cụ như muốn nói, “Ông thấy cháu có lợi hại không?”.

Chiếc xe bon bon chạy về phía ngoại thành. Ngược hẳn với con đường vào trung tâm thành phố, cung đường này rộng thênh thang, vắng người qua lại, gần như chỉ có chiếc xe của chúng tôi và thỉnh thoảng một vài chiếc xe chạy ngược chiều tạt qua mà thôi. Hai hàng cây bên đường đứng cách nhau đều tăm tắp, càng khiến con đường trở nên dài hun hút, như kéo tới tận chân trời. Nhưng tôi lại thấy, chạy xe trên con đường này dễ chịu hơn nhiều đoạn đường trong trung tâm thành phố, không cần phải quá căng

thẳng để nhích từng chút một, mà thoải mái tay ga, vừa đi vừa ngắm nhìn cảnh vật xung quanh.

Mặc dù trời đã hửng nắng nhưng cái nắng dịu nhẹ không thể đánh tan được cái giá lạnh ngày đông. Từng cơn gió khẽ tạt qua mặt tôi ran rát, gió thổi bên tai ù ù, khiến tôi khẽ run lên.

Bất chợt một bàn tay nhỏ nhắn ôm lấy eo tôi khiến tôi giật mình, cả người bất giác cứng đờ, thiếu chút nữa thì không làm chủ được tay lái. Hít sâu thở ra một hơi, tôi lấy lại bình tĩnh hỏi em, “Sao hôm nay em khác thế?”.

Nghe tôi hỏi, em không trả lời, lặng lẽ thu tay lại. Tôi bỗng thấy hối hận vì lời mình vừa nói. Nhưng biết là em xấu hổ, tôi bỗng thấy buồn cười, có lẽ khuôn mặt em giờ đã đỏ đến tận mang tai rồi. Và cũng chẳng biết em lấy đâu ra dũng khí mà ôm tôi như thế, có phải trời rét quá không, hay em thấy thương tôi phải đối mặt với những cơn gió buốt, còn em thì đang được che chắn cẩn thận phía sau? Nói là che chắn cẩn thận cũng không ngoa chút nào, tôi vốn cao lớn là thế, thân hình em lại mảnh khảnh, đương nhiên nhìn từ phía trước, người ta sẽ chỉ nhìn thấy mình tôi rồi. Tôi trêu em, “Anh cho em mượn túi áo đây, cho tay vào cho đỡ lạnh”.

Vẫn không thấy em trả lời, có lẽ em đang giận vì bị tôi bóc mẽ ban nãy. Tôi bèn khẽ khàng vòng tay ra sau, nắm lấy bàn tay mềm mại của em rồi nhét vào túi áo mình. Một lúc sau tôi mới thấy em đưa nốt tay còn lại vào túi mình. Tôi bất giác cảm thấy buồn cười và trân trọng cái e thẹn này của em. Đã rất lâu rồi tôi không còn thấy cái e thẹn ngại ngùng của một người con gái. Nhớ đám bạn nữ của tôi bên Anh, họ vô cùng thoải mái, không câu nệ, không những khoác tay khoác vai mà thậm chí là ôm vai bá cổ tôi là chuyện bình thường. Dù nói ngày nay xã hội phát triển, nhiều tập tục bị thay đổi, nhưng tôi vẫn rất thích và cảm kích trước một cô gái luôn giữ được nét văn hóa cổ truyền như em. Có lẽ em không hề nhận thấy tâm tư tôi lúc này. Tôi mỉm cười, cố gắng không để em nhận ra là tôi đang rất thích chị, và cũng rất buồn cười.

Tôi bỗng thấy mọi thứ xung quanh như chỉ thuộc về riêng mình, con đường này, cỏ cây hai bên đường và cả em nữa, tất cả đều thuộc về tôi.

Mặt trời dần lên cao, càng gần đến địa điểm du lịch, đường càng đông hơn. Một tốp nam thanh nữ tú đi phượt trên những chiếc xe min khò to hoành tráng vượt lên trên chúng tôi. Có cô gái ngẩng sau một chiếc xe quay lại nhìn tôi cười, tôi không hiểu cô ta cười cái gì nhưng cũng mỉm cười đáp lại cô ta. Một lúc sau có anh chàng đi một mình, cũng xe min khò, dáng vẻ nghệ sĩ, tóc dài buộc túm phía sau vượt lên chúng tôi, có lẽ đi tìm trải nghiệm mới, anh ta quay lại nhìn tôi hỏi, “Chú em đi leo núi mà đi xe ga như thế hả?”. Giờ tôi mới biết vì sao cô gái ban nãy cười mình. Thì ra họ cười vì tôi là dân phượt không chuyên, vì tôi đi leo núi bằng xe ga, nhưng xe ga thì có làm sao, tôi gật mạnh đầu thể hiện rằng “Đúng, chúng tôi đi xe ga đây”. Anh chàng kia bèn cười, khuyên chân thành, “Đi đường núi cẩn thận nhé. Đến khúc cua dốc có người đứt dây phanh lao vào vách núi rồi đó”. Nói xong anh ta phóng xe vượt lên trên, bỏ lại chúng tôi ở phía sau một đoạn.

Linh nghe thấy vậy có chút hoảng hốt, “Nghe anh ta nói cũng sợ, chúng ta có lên nữa không, hay là thôi đi”.

Tôi lập tức phản đối, “Thôi làm sao được, cũng gần đến nơi rồi, em không được có ý rút lui, dù trong bất cứ trường hợp nào. Yên tâm, đã có anh rồi, em không cần phải lo lắng”.

Trấn an em xong, tôi hùng hục hít thở phóng xe đến cổng mua vé rồi anh dừng phóng xe vào trong.

Phong cảnh nơi đây thật đẹp, càng lên cao không khí càng có phần lạnh hơn nhưng vô cùng trong lành. Con đường nhỏ quanh co uốn lượn, cây cối hai bên đua nhau xòe tán, đan vào nhau che đi ánh mặt trời. Tôi có cảm giác như đang lạc vào một khu rừng cổ tích, nơi có những phép nhiệm màu và những điều kỳ thú. Chốc chốc lại thấy ánh mặt trời cố sức xen qua kẽ lá chiếu xuống vẽ hình chỗ sáng chỗ tối trên mặt đất. Càng lên cao con đường càng nhỏ, càng gấp khúc, có những chỗ dốc như thẳng đứng, buộc

phải quan sát gương lồi bên cạnh để tránh người và xe đi xuống. Giờ thì tôi đã hiểu lời anh chàng qua đường khuyên là chính xác. Phải thật chắc tay, làm chủ được tay lái và thật bình tĩnh mới có thể chinh phục đoạn đường gian nan này. Tôi cố gắng nhớ thật kỹ những đoạn cua và quan sát xung quanh để khi đi xuống không bị bối ngỡ.

Mỗi lúc lên dốc, hay qua đoạn cua, tôi thấy tay em lại nắm chặt lấy áo tôi, chắc em căng thẳng lắm. Tôi càng không dám lơ là, cũng không dám thể hiện là mình run rẩy mặc dù có chút sợ hãi. Dù sao thì đây cũng là lần đi phượt đầu tiên của tôi, mà lại còn là xe ga nữa. Tôi nói với em, cũng chính là nói với bản thân mình, “Đừng sợ, thả lỏng ra, em hãy nhìn về phía trước, đừng quay đầu nhìn lại đoạn đường bên dưới, cũng đừng nhìn sang vực sâu bên cạnh, nó làm tinh thần em hoảng loạn đó”, em mới đỡ sợ hơn một chút.

Nếu nói tôi không sợ thì là nói dối nhưng trong cái sợ ấy tôi lại thấy vô cùng thích thú, một phần là cảm giác chinh phục cung đường gian nan, một phần là có em ngồi phía sau. Tôi bỗng thấy cái nam tính trong mình được bộc lộ rõ rệt. Tôi có thể làm chỗ dựa vững chắc để em tin tưởng, để em phó mặc tất cả mà đi theo.

Cuối cùng thì cũng vượt qua cung đường hiểm trở ấy để đến được chân đèo. Ở đây, người đông hơn hẳn. Tôi băn khoăn tự hỏi sao những người này đến đây sớm đến vậy? Tôi tự thấy rằng mình đi đã sớm lắm rồi. Nhưng thấy đông người, cảm giác đi du lịch của tôi cũng tăng lên. Chúng tôi gửi xe rồi tìm một bàn đá ngồi bày đồ ăn lên đó. Thì ra em cũng thật chu đáo, em đã chuẩn bị toàn bộ đồ ăn mang theo cho chuyến đi này, nào bánh mì, xúc xích, bơ, thịt hộp và cả hoa quả nữa.

Chúng tôi ngồi thưởng thức bữa sáng nơi núi rừng nguyên sơ. Ở đây có rất nhiều loài hoa dại, những loài hoa tôi không biết tên, và thậm chí là tôi chưa nhìn thấy bao giờ. Có những cây dây leo thân to bằng cổ chân, có lẽ nó đã sống ở đây rất nhiều năm rồi. Quanh đây, không lúc nào tiếng chim rừng thôi gọi nhau ríu rít.

Thật là một bữa sáng tuyệt vời, một bữa sáng có một không hai trong cuộc đời tôi. Tôi được em chăm sóc từng miếng ăn, được mặc sức ngắm nhìn thiên nhiên, không còn lo toan hay nghĩ suy gì hết. Em bảo tôi, “Anh phải ăn nhiều vào để còn lấy sức leo lên đèo. Không ăn no là không có đủ sức mà leo đâu, mệt lắm đó”.

Nhưng tôi nào có tin. Tôi vốn là người thích thể dục thể thao, sức trai khỏe khoắn của tôi chẳng lẽ không chinh phục được ngọn núi mới thấp tẹt thế kia? Tôi đi ầm nhiên phớt lờ lời khuyên của em, khí thế bừng bừng muốn ngay lập tức ra leo núi, muốn chứng minh cho em thấy đi đâu em lo lắng là vô ích.

Thế nhưng, chỉ hăng hái được có mấy bậc đầu, dần dần tôi mới nhận ra leo lên những bậc thang ở đây quả là một việc tốn sức vô cùng. Tôi thở hồng hộc, chốc chốc lại ngửa cổ tu một hơi từ chai nước cầm theo, trong lòng không ngừng oán thán, sao người ta không lắp đặt hệ thống cáp treo ở đây chứ, khiến tôi phải mệt thế này. Đi được một đoạn, chúng tôi lại phải nghỉ giải lao một lát. Toàn thân tôi cứ nóng bừng bừng, đôi chân run run tưởng chừng như không bước tiếp được nữa. Nhìn mồ hôi lấm tấm trên mặt em, tôi bèn đưa khăn lau và nước cho em. Em không hề kêu ca than vãn, chỉ nhìn tôi cười, mà hình như người kêu mệt hơn lại là tôi. Thế là bao nhiêu công rèn luyện sức khỏe thời gian qua của tôi đã đổ xuống sông xuống biển cả, tôi còn không bằng một người lười vận động như em.

Bàn chân em thoăn thoắt, vèo cái đã chạy lên phía trên, cách tôi một đoạn khá xa. Tôi ngược lên nhìn những bậc thang dốc đứng rồi lại cúi gằm xuống bước tiếp, trong đầu thầm tự nhủ, “Em ở phía trên, đừng để em chê cười” để tạo động lực cho mình. Cứ một lúc gặp người đi xuống, tôi lại kéo họ lại hỏi, “Lên trên còn lâu nữa không chị?”, người ta trả lời, “Còn mấy bậc nữa thôi, cố lên”, tôi lại đẩy khí thế bước tiếp, nhưng hình như mọi người có đánh giá sai lệch về số lượng thì phải. Vì tôi cứ leo mãi, leo mãi mà vẫn không hết “mấy bậc” người ta nói.

Có lúc tôi tự hỏi, vì sao các đèo thờ cứ phải đặt trên núi cao như vậy?

Phải chăng để thử thách ý chí và sự kiên nhẫn của con người?

Tôi đang có ý bỏ cuộc, nhìn lên gọi em thì bất chợt thấy em đứng bên trên tự bao giờ, nhìn tôi cười cổ vũ, “Sắp đến rồi, cố lên anh, chỉ còn mấy bậc cuối cùng nữa thôi”. Cả một vòm trời hiện ra trước mắt, vô cùng thoáng đãng, tôi như vừa bị lạc trong hần than, cố gắng đè nén cơn khó thở để nhích từng bước, bây giờ bỗng chốc được nhìn thấy ánh mặt trời, cả người nhẹ nhõm hơn hẳn, thở ra một hơi. Nhìn thấy những bậc cuối cùng, tôi vô cùng vui mừng, đứng nghỉ ở đó một lát và cảm nhận cái không khí thoáng đãng rồi dần sức cho mấy bậc cuối cùng này. Chẳng biết lúc này sức lực ở đâu ra nhiều thế, tôi chạy vào một đường lên đến bên cạnh em, như chạy nước rút trong cuộc thi marathon vậy. Thế là tôi đã leo lên đến đỉnh rồi, tôi đã thành công rồi. Niềm vui chiến thắng không ngừng len lỏi trong lòng tôi.

Không khí bên trên vô cùng thoải mái, ngôi chùa với thiết kế cổ kính nằm yên ở đó, xung quanh là cây cối hoa cỏ tươi tốt, chim chóc hoan ca. Tôi bắt đầu cảm nhận được không khí thiêng liêng bao trùm nơi đây. Bất giác tôi lại nhớ tới lần đến Phủ Tây Hồ cùng em ngày trước, rồi cũng thấy thắc mắc, sao tôi và em có duyên gì mà lại hay gắn với chùa chiền đến thế. Em thì cứ háng hái, phăng phăng chạy đi mua hương, chẳng chút mệt mỏi.

Đứng nghỉ dưỡng sức được một lát, em chạy về rồi kéo tôi vào đền. Tôi chợt nghĩ, “Thôi chết rồi, như thế này chả hóa ra tôi đã đi chùa cùng em rồi ư? Không biết đền trên này có được tính là chùa không nhỉ? Sao hôm qua em không nói trước với tôi là trên đây có đền thờ. Như thế tôi đỡ phải mệt mỏi leo từng ấy bậc thang”. Thăm thở dài trong lòng nhưng tôi cũng đành nói với bản thân, “Thôi thì đến cũng đã đến rồi, chỉ cần thành tâm thì việc lớn ắt thành”. Nghĩ vậy, tôi vui vẻ theo em vào lễ.

Đây cũng có thể coi là lần hiếm hoi tôi vào những chốn thiêng liêng như thế này.

Thấy em thấp nhang rồi chấp tay kính cẩn cầu khẩn gì đó, tôi cũng làm

theo. Vốn chẳng đi lễ chùa bao giờ, tôi không biết nên bày tỏ những gì và như thế nào với đấng tối cao. Tôi nhắm nhắm một lúc trong đầu rồi quay ra nhìn em. Thấy em vẫn đang chăm chú dốc bầu tâm sự với trời phật, tôi bèn đi ra ngoài với nỗi băn khoăn, không biết em khẩn những gì mà lâu đến vậy.

Đúng như người ta vẫn nói, lên núi rồi mới biết thế nào là phong cảnh. Đứng từ trên cao nhìn xuống, những mái nhà phía chân núi chỉ bé như bao diêm, các thửa ruộng vuông vắn chia thành từng ô từng ô trải dài tít tắp. Những mảng màu xanh đỏ tím vàng đan xen nhau. Mỗi góc lại hiện lên một vẻ đẹp riêng, nhưng chúng đều yên ả, thanh bình và đơn sơ mộc mạc. Ngắm nhìn các góc, các cảnh xung quanh một lúc, tôi bèn lôi chiếc điện thoại của mình ra bấm. Chỉ tách tách mấy tiếng, trong điện thoại của tôi đã tái hiện lại rõ nét khung cảnh nơi đây ở những góc khác nhau. Chúng cũng chính là tư liệu giúp tôi vẽ tranh, tôi sẽ tái hiện lại khung cảnh nơi đây, nhưng không phải bằng máy mà chính bằng ngòi bút và những mảng màu của mình. Đây cũng là ưu điểm của điện thoại đời cao, là cánh tay đắc lực của tôi.

Chụp xong một lượt, tôi hài lòng cất điện thoại đi rồi nhắm mắt, hít hà bầu không khí trong lành. Ở đây không có tiếng xe cộ ồn ào, không có khói bụi, chỉ có tiếng chim râm ran, tiếng hoa lá xào xạc khẽ đu mình trong gió. Giờ thì tôi hiểu vì sao đền chùa thường hay được đặt trên núi cao. Nơi đây gần trời, lại rất dễ khiến người ta thấy nhẹ nhõm, thấy được trải lòng, mọi lo toan mệt mỏi trong cuộc sống dường như đều tiêu tan, đúng là thích hợp để tu luyện thành tiên.

Đang thả hồn vào thiên nhiên thì em tới, vỗ nhẹ vào vai tôi, “Anh đang làm gì đó”.

Tôi giật mình quay lại nhìn em, “Em ra rồi đấy à?”.

“Vâng”, em đi đến bên chiếc ghế ở gần đó và ngồi xuống, lấy chai nước trong túi ra đưa cho tôi.

Tôi uống một hơi gần hết nửa chai, nhìn em cười hỏi, “Em cần khẩn

những gì mà lâu quá vậy?”.

“Thì em chỉ xin sức khỏe cho mọi người thôi mà”, em cười nói rồi hỏi tôi, “Còn anh thì sao?”.

“À... anh ấy à, thì anh chỉ cần cho anh được giống như mọi người cần thôi.” Nghe tôi nói, em tròn mắt kinh ngạc, tôi nói thêm, “Thì ai cũng cần, mỗi người mỗi ý làm sao Phật nhớ hết được, nên anh cần như thế cho Phật dễ nhớ”. Tôi nở nụ cười ngây thơ, em cũng cười cười không hỏi nữa. Em đưa cho tôi xem tờ giấy trên tay, “Em vừa bốc quẻ đấy anh ạ.

Nghe nói quẻ ở đây linh lắm”.

Tôi nhảy dựng lên như đĩa phải vôi, lập tức bảo, “Sao em không nói trước với anh, để anh bốc với, xem tương lai thế nào”. Nói xong tôi đang định hùng hùng hổ hổ chạy vào bốc quẻ, nhưng lại thấy em cười mình, lập tức cúp mắt xuống, đôi chân cứng lại, bị ghim chặt ở đó, xấu hổ không nói gì thêm nữa.

Một lúc sau thấy em mở tờ giấy ra đọc, tôi lại háng hót ngó qua, “Cho anh xem với nào”.

Trên trang giấy trắng hiện rõ dòng chữ:

“Người kia chớ tưởng thành đôi lứa.

Đừng để mê nhâm phải thiết tha.

Hoa rụng có dòng theo nước chảy.

Nước trôi vô ý mến yêu hoa.”

Tôi cần tờ giấy đọc đi đọc lại, nghĩ tái nghĩ hời hợt như chợt bừng tỉnh, buông một câu, “Không ngờ lại linh như vậy!”.

Nghe tôi lầm bầm không rõ thành câu, em tò mò hỏi lại, “Anh nói gì cơ?”.

“Anh bảo là không ngờ quẻ ở đây lại đúng thế?” “Sao anh lại nói vậy?”, em hết sức ngạc nhiên khi nghe tôi nhận xét, sau một hồi ngâm cứu, rồi lại có chút nghi ngờ, “Mà anh có biết đọc quẻ không đó, không được phép phán linh tinh đâu”.

“Em nhìn nhé”, tôi hứng thú giải thích cho em như một người hiểu rõ

mọi chuyện, nhưng thực ra là tôi đang chém gió, tôi chỉ đang luận từ thực tế để nó ứng với nội dung quẻ viết mà thôi, “Người kia chớ tưởng thành đôi lứa, đừng để mê nhàn phải thiết tha, nghĩa là người mà em tưởng sẽ thành đôi thực ra không phải là một nửa dành cho em, nên đừng tốn công vô ích mất thời gian cho người ta nữa. Hoa rụng có dòng theo nước chảy, nước trôi vô ý mẩn yêu hoa, ý nói em chính là bông hoa, bông hoa sẽ có dòng nước yêu thương, rồi em sẽ tìm được một người yêu thương em thực sự, một người thực sự dành riêng cho em”.

Nghe tôi nói vậy, em gật gù đồng ý rồi lại hỏi, “Nhưng người dành riêng cho em giờ đang ở đâu thế, sao mãi vẫn chưa thấy xuất hiện? Anh ta không biết là em đang chờ hay sao?”.

Biết là em đang đùa, nhưng tôi lại thấy cơ hội đúng là có một không hai, bèn nói nửa đùa nửa thật, “Anh ấy đang ở ngay đây, gần ngay bên cạnh em, anh ấy chính là dòng nước kia, chỉ là dòng nước thì mẩn yêu hoa, mà hoa kia lại vô tình không nhận ra, cứ hững hờ trôi đi mà thôi”.

Linh không cười nữa, có lẽ cũng nhận ra chút ẩn ý trong lời nói của tôi, đáng vẻ ngại ngần nhìn tôi đánh giá xem tôi đang nói thật hay nói đùa, rốt cuộc câu nói của tôi là ý gì. Tôi cũng không cười nữa, nghiêm túc nhìn em. Em gượng gạo, quay mặt đi chỗ khác nói, “Thôi anh đừng nói linh tinh trêu chọc em nữa. Em không tin đâu”.

Tôi băn khoăn suy nghĩ, không biết tỏ tình với em lúc này, ở chính địa điểm này có bị em từ chối hay không? Em có thấy tôi đường đột quá, tôi phàm tục quá hay không? Nhưng tôi vẫn quyết định thổ lộ tấm lòng mình, tôi nghĩ như vậy trời phật sẽ thấy được tấm chân tình của tôi mà phù hộ cho tôi. Và có lẽ đây cũng chính là cơ hội tốt để tôi bày tỏ tình cảm cùng em. Tôi khẽ khàng nắm lấy tay em, nói nhẹ, “Làm người yêu anh, Linh nhé!”.

Không màu mè, không vòng vo, không lãng mạn, câu tỏ tình của tôi quá ư bất ngờ và thẳng thắn, yêu cầu người nghe phải trả lời một câu dứt khoát đồng ý hay không đồng ý, khiến em ngẩn người trong giây lát. Em có ý né

tránh nhưng tôi không cho phép em trốn chạy, tôi cứ nhìn thẳng vào mắt em, chờ đợi câu trả lời.

Em im lặng, như thể đang chìm trong một miền cảm xúc nào đó, không biết em đang nghĩ gì, mãi một lúc sau em mới nói, “Anh cũng biết em là loài xương rỗng hoang dại, thân mọc đầy gai nhọn. Ai chạm vào nó, người ấy sẽ bị tổn thương”.

Chẳng cần suy nghĩ, tôi lập tức trả lời em, “Chỉ cần được yêu em, được bảo vệ cho em, thì anh nguyện ôm trọn cây xương rỗng gai ấy vào lòng bàn tay, dù cho có bị gai đâm vào đau đớn đến thế nào”.

Bỗng nhiên tôi thấy lòng mình xúc động vô cùng. Nếu nhìn sâu vào trong mắt tôi, em có thể dễ dàng nhận ra tôi đang rất thật lòng với em, tôi đang trải lòng mình ra cho em thấy. Có trời mới biết tôi đã phải dốc hết dũng khí đến nhường nào mới dám mở lời tỏ tình như vậy. Tôi như đang nín thở để chờ câu trả lời. Tôi không biết liệu em có từ chối tôi như từ chối Thành hay không, liệu cái tình bạn lúc này của chúng tôi có được phát triển lên thành tình yêu hay sẽ giảm xuống thành con số không, chúng tôi lại trở thành hai người hoàn toàn xa lạ?

Tôi vô cùng hồi hộp và lo lắng, như đang chơi một ván bài cuối cùng, mà kết quả sẽ là được ăn cả ngã về không. Mãi vẫn không thấy em lên tiếng, dường như nghe thấy cả tiếng tim mình đang đập loạn, tôi xích lại gần em thêm nữa, bàn tay nắm tay em càng chặt hơn, vã mồ hôi. Tôi cũng ngạc nhiên sao tay mình lại run rẩy và ướt đẫm mồ hôi đến thế. Bỗng nhiên tôi thấy người mình nóng như lửa đốt, như có ai đó thúc giục, tôi làm theo tiềm thức mà không biết mình đang làm gì. Tôi không kìm được bản thân ghé sát tới đôi môi đỏ mọng của em, trước mắt chỉ thấy đôi môi ấy khẽ run. Tôi chạm nhẹ vào môi em, cảm nhận cái mềm mại như kêu gọi lòng người. Điều khiến tôi ngạc nhiên hơn cả là em không hề đẩy tôi ra, cũng chẳng tránh đi chỗ khác, cứ để mặc cái động chạm khẽ khàng mà yêu thương.

Cứ như vậy một lúc lâu sau em mới đẩy nhẹ tôi ra, cúi mặt xuống. Tôi

như con diều đang bay lượn trên không trung bỗng đứt dây rơi bụp xuống đất. Không còn mơ màng nữa, tôi nhận ra hành động của mình thật to gan lớn mật và vô cùng đường đột. Không biết em có sợ hãi hay nghĩ xấu về tôi không? Tôi bèn đưa tay gãi đầu gãi tai để giấu cái ngượng ngùng vào trong, miệng ấp úng mà không biết muốn nói gì, “Anh... em...”.

Đang ngượng ngập như vậy thì em lên tiếng, cứu tôi một bàn thua trông thấy, khiến tôi không khỏi bàng hoàng, “Em sẽ suy nghĩ lời đề nghị của anh và trả lời anh sau”.

Tôi như bị đứng hình trong vài giây, một lúc sau mới nhận ra em đã dùng sai từ, là tôi đang tỏ tình với em, chứ không phải tôi đang đề nghị em. Định sửa lại câu nói ấy thì tôi phát hiện dáng em đã ở phía xa, bỏ lại tôi ng ẫ đó một mình tự bao giờ, giọng em vọng lại, “Đi xuống thôi anh, em đưa anh đến chỗ này”.

Tôi mới chợt tỉnh nhưng vẫn không sao ra khỏi giấc mộng, một giấc mộng ngọt ngào, có em và có tôi. Em không hề né tránh tình cảm của tôi, em đã nói sẽ suy nghĩ và trả lời tôi, có nghĩa là tôi vẫn có cơ hội để hy vọng. Tôi đã chờ em lâu như vậy, thì một hai ngày có là gì, tôi có thể đợi em lâu hơn thế, đến khi nào em thực sự chấp nhận tình cảm của tôi.

Ng ẫ đó trấn tĩnh một lúc, tôi mới lật đặt bước theo em với niềm hân hoan trong lòng. Đường xuống chân đ ền và xuống núi bỗng trở nên gần hơn, dễ đi hơn, tôi không còn thấy run tay như lúc leo lên nữa.

Em ng ẫ đằng sau tôi cũng không còn căng thẳng như trước, bàn tay ôm eo tôi tự nhiên thoải mái hơn. Tôi thấy hình như em đối với tôi có phần thân thiết hẳn lên.

Nơi mà em muốn đưa tôi đến là một khu ươm giống xương r ừng. Tôi hoàn toàn bị choáng ngợp trước vẻ đồ sộ của xương r ừng nơi đây, đếm sơ qua cũng phải có tới một trăm loại, đủ mọi hình thù kiểu dáng, đủ loại màu sắc, vô cùng đẹp mắt.

Em đã nghe mọi người nói đến nơi này từ lâu r ồi, và hôm nay mới có dịp đến thăm. Tôi bỗng nhận ra, vừa bước vào đây, mắt em đã sáng lên, em

như trở về với thế giới riêng của mình, mặc sức ngắm nhìn và chụp ảnh với chúng như những người bạn thân lâu ngày mới gặp. Thấy vậy, tôi cũng lôi điện thoại ra chụp, còn tỏ ý muốn chụp giúp em nhưng em không đồng ý, nói mình không ăn ảnh. Tôi chẳng biết phải làm sao, cho tới khi thấy em đang mài miết vuốt vuốt một khóm xương rồng không hề để ý đến xung quanh, tôi bèn nhanh tay bấm một cái, đúng lúc em phát hiện ra quay lại nhìn tôi tỏ ý không hài lòng. Tôi cười cười ngại ngùng rồi cất điện thoại đi. Dù sao tôi cũng đã chụp được một kiểu ảnh của em rồi.

Khi về bác bảo vệ còn tặng cho em giống của mấy loại xương rồng mới. Em nói chuyện đi này em đã có thu hoạch lớn là thêm được mấy em xương rồng về với đội của mình. Nhưng với tôi, chuyến đi này còn có thu hoạch lớn hơn, ấy là có khả năng em sẽ về với đội của tôi.

Trời đã về chiều, chúng tôi đi ăn gà đờ thơm ngậy và rắn thịt, món được coi là đặc sản nơi đây rồi trở về thành phố. Con đường giờ đã lên đèn, không còn bộ dạng của ban sáng, mà giờ đã được bao phủ bởi muôn vàn ánh đèn cao áp, mờ mờ ảo ảo vô cùng lãng mạn. Cả một ngày đi chơi, em có vẻ mệt mỏi, gần về đến thành phố, có lẽ không chịu được nữa, em bèn ngã đầu vào lưng tôi. Con đường bỗng trở nên rộng thênh thang, yên tĩnh lạ thường, thỉnh thoảng mới có tiếng xe ô tô chạy đường dài vụt qua. Mặc dù vậy nhưng tôi không hề mệt mỏi, mà luôn thấy ấm áp, một niềm vui cứ lâng lâng trong lòng, bởi vì phía sau tôi đang có một người con gái, người đó không ai khác chính là Linh, người con gái tôi yêu.

Về đến nhà thì trời cũng tối, kết thúc một ngày vui vẻ, và lại là một đêm tôi không tài nào ngủ nổi. Tôi lôi điện thoại ra xem chiến lợi phẩm hôm nay thu được. Bao nhiêu là cảnh đẹp cứ lần lượt hiện lên trước mắt tôi, đến cuối cùng là hình ảnh nhìn nghiêng của một cô gái bên khóm xương rồng. Tôi để điện thoại dừng lại ở bức ảnh hồi lâu, ngắm nhìn em rồi lại tự cười một mình. Cô gái mà tôi yêu, em hãy cứ sống là chính mình nhé, hãy mạnh mẽ lên, mạnh mẽ như chính loài cây mà em yêu thích. Sau đó tôi quyết định để bức ảnh này làm ảnh nền điện thoại, để tôi được thường xuyên

ngắm nhìn em hơn.

Bất chợt tôi thấy trong người khó chịu. Lại thật, mới đó thôi mà tôi đã thấy như mình xa em lâu lắm rồi. Tôi nhớ em da diết và nhớ tới buổi đi chơi của chúng tôi. Cả quãng đường dài em đã để bàn tay mình trong túi áo tôi, để tôi cảm nhận được rằng em đang ng ồi phía sau mình. Không thể kìm nén được niềm vui, tôi bèn đi lấy chiếc áo khoác hôm nay mặc rồi đưa tay vào túi áo để cảm nhận cái m ềm mại ấm áp của bàn tay em còn vương lại.

Thế rồi bất chợt tôi cảm nhận có thứ gì trong túi áo, liền lấy ra xem, là một mảnh giấy nhỏ gấp lại gọn gàng. Tôi mở ra đọc, dòng chữ ngay ngắn dễ nhìn của em hiện lên trước mắt, “Nếu dòng nước ấy chính là anh, thì hãy để loài hoa như em được thỏa lòng trôi trên đó”.

Tôi hết sức ngỡ ngàng, là bức thư em viết cho tôi sao? Em viết khi nào mà tôi không hề hay biết? Tôi đọc đi đọc lại, rồi phân tích tỉ mỉ từng câu từng chữ. Có phải em đang nhận lời làm người yêu tôi không? Chẳng phải em nói cho em thời gian suy nghĩ rồi sẽ trả lời ư? Nhanh như vậy mà em đã đưa ra quyết định rồi? Tim tôi không ngừng đập loạn, đầu óc rối như tơ vò nhưng trên hết là niềm vui sướng hoan hỉ tràn ngập trong lòng. Có lúc tôi tin em đã nhận lời mình nhưng có khi tôi lại không dám tin vào những gì mình nghĩ. Tôi đâm ra lo lắng, thấy lạ rằng tại sao em bỗng chốc lại chấp nhận tôi một cách dễ dàng như thế? Cái gì đã tác động đến em? Liệu có phải em đã nhận ra tấm chân tình của tôi dành cho em rồi không? Hay em chỉ nhận lời bừa như vậy cho tôi vui? Tôi cần phải xác thực điều đó một lần nữa, nếu không tôi sợ mình sẽ bị hụt hẫng.

Thế rồi nghĩ đi nghĩ lại, mọi suy đoán cũng bị tôi gạt phăng đi. Em đã thừa nhận mình là hoa, để tôi được làm dòng nước, tôi còn do dự đi đâu gì nữa. Không cần biết lý do vì sao em bỗng nhiên nhận lời, chỉ cần em đã đồng ý để tôi được bước bên cạnh em, quan tâm đến em, như thế là hạnh phúc lắm rồi, tôi nào dám mơ ước gì xa xôi.

Và lại một đêm nữa tôi mất ngủ, tôi sợ đây là giấc mơ, đến khi tỉnh giấc tất cả liền vỡ tan như bong bóng xà phòng. Mãi đến gần sáng tôi mới

chộp mắt được một lúc, trong tay vẫn nắm chặt mảnh giấy em viết.

áng sớm hôm sau tôi không còn ra quán nước ng ồi đợi em đi qua nữa mà hiên ngang đến thẳng trước cổng nhà em r ồi gọi điện cho em. Tôi nói từ nay trở đi tôi sẽ phụ trách việc đưa đón em đi làm. Em không nói đ ồng ý nhưng cũng không thể hiện gì là không vừa lòng. Nhi ều lần tôi muốn hỏi lại r ốt cuộc mảnh giấy em để trong túi áo của tôi là như thế nào, có phải đó là lời đ ồng ý hay không, nhưng cứ ngập ngừng hết lần này tới lần khác, chỉ sợ hỏi đến r ồi em lại nói không, lúc ấy tôi sẽ thất vọng và đau khổ đến nhường nào. Có những thứ cứ để nó mập mờ như vậy thì hơn, vì rõ ràng quá đôi khi lại không như mình mong muốn. Cuối cùng tôi bèn giấu tiết ý định tìm hiểu rõ ràng chuyện này đi, nhưng thấy em đ ồng ý để tôi đưa đón đi làm, tôi liền mặc định rằng em đã nhận lời, chính vì thế tôi cũng chẳng buồn quan tâm đến thắc mắc đó nữa.

Thế là cuộc sống của tôi đã trở nên phong phú và có ý nghĩa hơn nhi ều. Lạ thay, không hiểu vì sao hay trùng hợp thế nào mà mấy cây xương r ồng nơi góc vườn của em bỗng trở bông vô cùng xinh đẹp. Mỗi cây một dáng hoa, một màu sắc, một vẻ đẹp riêng. Bông màu vàng, bông màu đỏ, bông thì chúm chím như thiếu nữ đang e thẹn khi bước vào tuổi mới lớn, bông thì đã nở rộ như thể cô gái đang hạnh phúc đắm chìm trong tình yêu, thậm chí có chậu cây còn trở hai bông hoa liền một lúc. Chúng đứng chụm đầu vào nhau như đang trao nhau nụ hôn nồng thắm, tràn đầy yêu thương. Tôi bỗng nhiên lại có bộ tranh về hoa xương r ồng muôn hình muôn dạng và nhi ều màu sắc.

Thời gian ở bên em lúc nào cũng qua đi nhanh chóng. Tôi không còn chỉ

biết ở nhà tưởng tượng ra cảnh hai chúng tôi đi chơi hay nghĩ tưởng tượng ra dáng hình em ở những góc độ, những biểu cảm khác nhau rồi vẽ lên giấy, mà giờ đây tôi có thể khắc sâu trong tim về mọi nơi chúng tôi tới, về mọi cung đường chúng tôi qua, tôi gọi đó là cung đường tình yêu.

Cứ như vậy, chúng tôi nghiêm nhiên trở thành một cặp đôi không thể tách rời. Không nói lời yêu, không lời chấp nhận hay từ chối, chỉ bằng những hành động quan tâm nhau, chúng tôi đã tự khẳng định rằng chúng tôi đang bước vào thời kỳ hẹn hò.

Em đi cùng tôi đến mọi nơi có phong cảnh đẹp, kiếm tìm nguồn cảm hứng và tạo ra những bức tranh đẹp mắt. Thậm chí có lúc em còn không màng khó khăn mệt mỏi mà nghĩ làm người mẫu cho tôi vẽ. Chưa bao giờ tôi thấy mình có nhiều cảm hứng để vẽ đến như vậy, phải không ngừng bút tôi mới có thể diễn tả hết được cảm xúc trong lòng mình, mà phần lớn đều là tươi vui, mới mẻ, và tràn đầy hạnh phúc.

Được một thời gian, tôi thấy cứ đi mãi trên chiếc xe của em cũng không hay, mà chạy khắp nơi bằng chiếc xe đạp điện chậm chạp lằm lằm của Lan cũng không xong, thế là tôi bèn đổi xe mới. Dưới sự tư vấn của hai bố con Lan, tôi đã quyết định đưa về nhà mình một chiếc mô tô thể thao. Chiếc xe phân khối lớn này phù hợp để chúng tôi đi khám phá mọi nơi, lên núi hay xuống biển, đi những nơi em lên kế hoạch cho tôi.

Linh nói, vóc dáng tôi vốn cao lớn, nghĩ trên chiếc xe này trông lại càng cao lớn hơn, thậm chí có cái gì đó cao ngạo, bất kham, như thể sẽ chinh phục mọi thứ ngang đường, trông dáng vẻ ngang tàng, đẹp trai, khiến con gái phải để ý. Lan thì trêu chúng tôi, hai người hay đi thì dùng chiếc xe này đúng là rất thích hợp, trông giống như dân phượt chính cống, cảm thấy chuyên nghiệp hẳn lên.

Nghe thấy vậy, tôi đương nhiên rất vui rồi. Tôi càng thêm nhiều phần tự tin khi đưa em đi trên “con ngựa chiến” ấy. Nó cũng chính là minh chứng theo chúng tôi trên mọi cung đường tình yêu.

Trời dần bớt lạnh, có lẽ mùa xuân ấm áp sắp tới rồi.

Chúng tôi ra biển chơi vào một ngày trời đông hiu hiu gió thổi. Bờ biển vắng lặng không một bóng người, không nghe thấy tiếng cười đùa huyên náo, không có các cô gái mặc bikini nô đùa trên bãi biển, không có những anh chàng mặc sức thả mình xuống dòng nước mằn mặn, cũng chẳng có những em bé ng ẩ say sưa bên những công trình cát, mà chỉ có tiếng sóng cứ miệt mài vỗ vào bờ dào dạt, như đang say sưa kể câu chuyện tình yêu không có h ết kết thúc.

Chúng tôi đi chân trần trên cát, để cảm nhận cái lành lạnh của biển, đặc biệt là để nhắc biển nhớ v ề hai người đã đến đây và để lại dấu chân trên cát như thế.

Chốc chốc sóng biển lại chạy tới quần quanh hôn lên chân chúng tôi r ồi thẹn thùng chạy miết ra xa như đứa trẻ tinh nghịch sợ bị người lớn mắng.

Vì là mùa đông, thêm phần không có khách du lịch, nên nước biển trong veo, có thể nhìn thấy rõ cả những thứ bị sóng cuốn theo. Thỉnh thoảng chúng tôi lại ngẫu nhiên nhặt được những con ốc biển hay những mảnh san hô gãy trôi dạt vào bờ. Em vô cùng thích thú, cất chúng thật cẩn thận để mang v ề nhà làm kỷ niệm.

Thế r ồi, tôi quay lại với giá vẽ của mình dựng nơi bờ cát, bắt đầu vẽ lại cảnh em đang nô đùa cùng con sóng biển. Biển rộng mênh mông, xanh ngắt một màu, trải dài nối li ền một dải với chân trời phía xa xa. Ráng chiều màu cam từ từ bao trùm lên cơ thể em, khiến tôi không còn nhìn rõ em nữa. Em lúc này chỉ còn là cái bóng màu đen đứng ngược sáng mà thôi. Dáng hình em nhỏ bé lại càng thêm nhỏ bé yếu ớt, nhưng lại mang một vẻ đẹp kỳ lạ, vẻ đẹp hòa hợp với thiên nhiên, vẻ đẹp lãng mạn khó nói thành lời.

Chiều xuống nước dâng cao hơn, sóng vỗ mạnh hơn và gió thổi dữ dội hơn. Tôi gấp lại giá vẽ r ồi thu dọn đồ nghề cất gọn gàng trong túi để trên xe, sau đó đến bên em. Tôi khẽ khàng nắm bàn tay m ềm mại của em. Em nhìn tôi cười r ồi chia tay với những con sóng để đến một móm đá gần đó. Chúng tôi ng ẩ tựa vai nhau ngắm hoàng hôn đang dần buông.

Cả không gian được nhuộm trong màu vàng cam rực rỡ. Ng ẩ đây nhìn

ra tôi mới hiểu vì sao người ta thường ví mặt trời với lòng đỏ trứng gà, chỉ có đi đầu là lòng đỏ trứng gà khổng lồ mà thôi.

Em khẽ đưa tay ngấm mặt trời qua kẽ ngón để thu nhỏ nó trong tầm mắt. Tôi cũng bắt chước em. Chúng tôi cứ ng ỡ như thế ngấm mặt trời lặn. Cả thế giới lúc này chỉ thuộc về riêng chúng tôi. Chúng tôi có thể mặc sức làm mọi việc mình thích mà không sợ bất cứ ai, bất cứ thứ gì tác động tới, vô cùng thoải mái.

Cơn gió của đất trời cứ không ngừng ve vuốt chúng tôi, thổi mái tóc em bay phấp phật. Tôi quay sang nhìn, thấy em vẫn cứ say sưa với lòng đỏ trứng gà của mình, bèn khẽ mỉm cười, ôm em vào lòng. Một cảm giác nhẹ nhàng, bình yên và an tâm đến lạ!

Một lúc sau, bỗng nhiên giọng em vang lên dịu dàng, “Anh Tuấn này, ở đây anh có hay nhớ nhà không?”.

“Có chứ. Nhất là những lúc cô đơn hay đau ốm bệnh tật, con người ta thường thấy nhớ nhà, nhớ người thân nhất.”

“Ở bên kia trái đất, liệu có ai đó đang nhớ anh không?”

Tôi có chút giật mình trước câu hỏi của em, không biết em đang có ý gì đây, sao tôi cứ nghĩ thấy mùi “dò xét” nhỉ? Ngập ngừng giây lát, tôi trả lời đồng dục, “Bố anh”.

“Em muốn hỏi là có cô gái nào đang nhớ anh không ấy?”

Tôi biết ngay mà. Đây mới là ý em muốn hỏi tôi. Thấy em tò mò về chuyện tình cảm của mình, tôi lại cảm thấy buồn cười và thảnh thơi trong lòng. Như thế càng chứng tỏ em đang quan tâm đến mình. Tôi bèn cố tình trêu em, “Ai nhớ anh làm sao anh biết được. Họ có nói cho anh nghe đâu”, ngừng một chút, tôi nói tiếp, “Nhưng anh đoán chắc là nhiều lắm”.

“Anh đẹp trai như vậy. Ở bên kia lại là họa sĩ nổi tiếng, các cô gái thích anh chắc là nhiều lắm rồi.”

Thấy em nói câu đó giọng buồn buồn, tôi cố tình không trả lời, nhìn em cười rồi phóng tầm mắt ra xa.

Mặt biển và vùng chân trời phía xa như hòa thành một dải.

Tôi chợt nhớ tới những lần đám bạn cứ trêu rằng tôi có vấn đề về giới tính. Bởi quả thực các cô gái có tình cảm với tôi nhiều không đếm xuể, yêu thân có, trực tiếp tỏ tình cũng có. Thế nhưng họ có thể nào thì cũng chẳng chiếm được trái tim tôi. Tôi vẫn cứ giữ cho trái tim mình được vẹn nguyên. Đã từng có người hỏi thẳng rằng có phải tôi chỉ có cảm tình với đàn ông không, tôi không trả lời, cũng chẳng giải thích, cứ để họ nghĩ sao thì nghĩ, bởi chỉ mình tôi mới hiểu, trái tim tôi từ lâu đã dành cho một người, từ rất lâu rồi.

Yên lặng một chút, em lại hỏi, “Anh này, nếu như một lúc nào đó anh phát hiện ra người con gái anh yêu không còn vẹn nguyên nữa, nói đúng hơn là không ngoan như anh vẫn nghĩ, thì anh sẽ thế nào?”.

Tôi có chút bất ngờ khi nghe em hỏi câu ấy. Thật dễ dàng để nhận ra em đang muốn nói với tôi điều gì. Thực ra em không hề biết điều mà em lo lắng thì Lan đã nói với tôi từ lâu rồi. Ngày đó, em vô cùng sợ hãi khi Khang nói lời chia tay, em cứ ngỡ cả thế giới này sẽ không còn ai chấp nhận một người không còn vẹn nguyên như em nữa, em chìm trong đau khổ, ngày đêm chỉ biết khóc lóc cho số phận mình, không dám dấn thân vào chuyện yêu đương nữa. Ban đầu em có tâm sự chuyện này với mẹ, mẹ em dù sao cũng là bậc phụ huynh, tư tưởng vẫn đôi chút cổ hủ, mẹ đã khuyên em rằng không được nói chuyện này với bất cứ ai, cứ xem như nó không tồn tại, mẹ lo một khi chuyện bị lộ thì cô con gái sẽ không thể gả cho ai được. Thế nhưng em lại không nghe theo lời mẹ, em thấy làm như vậy chẳng khác nào đang lừa dối người ta, đến khi lộ chuyện sẽ chẳng hay ho gì, và thế là khi đi xem mặt, hẹn hò được đôi ba lần, cảm giác đối phương cũng khá ưa mình, em lại “tâm sự thẳng thắn” với anh ta về chuyện đó. Khi nghe xong, họ đều tỏ ra rất điềm tĩnh, nói rằng chuyện đó là bình thường, em không cần lo lắng, nhưng sau đó thì họ không còn lần hẹn hò nào với em nữa cả, thậm chí còn không một tin nhắn xã giao về việc thoái thác buổi hẹn, cứ như thế mà rời xa hẳn cuộc sống của em. Em lại rơi vào hoang mang, vô cùng băn khoăn không biết lần sau mình nên làm thế

nào, nghe theo lời khuyên của mẹ hay cứ thẳng thắn đối diện với sự thật? Cuối cùng em đã tâm sự chuyện này với Lan, để mong có được một lời khuyên hữu ích. Thế nhưng, làm sao một con bé học sinh có thể cho Linh lời khuyên hữu ích trong trường hợp này? Băn khoăn thì vẫn cứ là băn khoăn mà thôi.

Vốn Lan vẫn luôn giữ bí mật cho Linh, thế nhưng trong một lần quá bức xúc và giận dữ khi nhắc đến Khang và hành động phụ tình đáng trách của anh ta, Lan đã không kìm được mà nói ra với tôi. Có lẽ nếu biết Lan đã làm lộ bí mật này của mình, chắc Linh sẽ giận lắm, sẽ chẳng muốn nói chuyện với tôi đâu.

Thoạt đầu nghe Lan nói vậy, tôi có chút ngỡ ngàng, vô cùng giận dữ em, sao em có thể đại dốt đến thế? Song vốn sống lâu ở môi trường không mấy câu nệ về vấn đề này, giây phút ngỡ ngàng qua đi, khi bình tĩnh lại, tôi thấy thương em vô hạn. Tôi cũng biết em luôn tự ti và canh cánh trong lòng về điều đó, chỉ sợ nó như cái gai nhọn một lúc nào đó bất chợt chĩa ra đâm nát hạnh phúc hiện tại của em.

Lúc này đây, trước mặt tôi, vốn đang mang thân phận là bạn trai của em, em đã lựa chọn thẳng thắn, không dối trá, không trốn chạy, mặc dù nếu em không nhắc đến thì không phải ai cũng để ý hay phát hiện ra. Điều này càng làm tôi thấy khâm phục em. Em đúng là loài xương rồng gai, dù hoàn cảnh có khắc nghiệt thế nào, dù gai có nhọn ra sao, vẫn cố vươn mình ra trở những bông hoa thật đẹp. Đó cũng là cách em thể hiện sự tôn trọng đối với tôi. Vì tôn trọng tôi, tôn trọng tình yêu của chúng tôi nên em không muốn lừa dối tôi bất cứ điều gì, em muốn nhận được sự cảm thông và chấp nhận từ tôi.

Tôi nhìn em xót xa, làm sao tôi có thể hắt hủi hay chê bai một cô gái thật thà ngốc nghếch như em đây? Tôi băn khoăn tự hỏi giờ em đang nghĩ gì, em có sợ tôi sẽ một lần nữa rời xa em mà chẳng một lý do không? Hay em vốn tin tưởng vào tình cảm của tôi nên không còn e dè chuyện gì nữa?

Tôi thương em vô cùng. Dù em có mạnh mẽ thế nào, có kiên cường ra

sao thì em vẫn chỉ là một người con gái, một cô gái khao khát được yêu thương và sẵn sàng dâng hiến tất cả cho người mình yêu, chỉ tiếc là em chọn sai người để dâng trọn tình yêu mà thôi.

Tôi làm sao có thể trách em được. Cũng chẳng có quyền nhiệt mót em vì đi đâu đó bởi lẽ tôi là người đến sau. Đã yêu em, tôi sao có thể chê trách bất cứ điểm gì ở em, dù có là khuyết điểm đi chăng nữa. Tôi yêu em, yêu con người thật của em, yêu chính em lúc này.

Tôi nhìn em âu yếm, cái nhìn vô cùng cảm thông, rồi nắm khẽ tay em, “Em định nghĩa thế nào là ngoan? Trong tình yêu không có ngoan và hư mà chỉ có yêu hết mình hay không thôi. Anh rất tôn trọng người con gái mà em cho là hư đó, bởi cô ấy dám sống hết mình với tình yêu, cô ấy đâu biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, cô ấy chỉ biết làm tất cả để người yêu được vui. Nói một cách khác, cô ấy chính là một cô gái thẳng thắn, biết trân trọng tình yêu, và rất dũng cảm. Đáng tiếc nhất là cô ấy đã chọn sai người”.

Em nhìn tôi bằng đôi mắt long lanh lệ, vô cùng cảm kích. Tôi ôm em vào lòng, khẽ thì thầm bên tai em, “Nếu như người yêu anh là cô gái ấy, anh sẽ yêu cô ấy hơn, trân trọng cô ấy hơn, để cô ấy vứt bỏ mọi mặc cảm, mọi rào chắn mà đến bên anh, cuối cùng sẽ nhận ra mình đúng khi chọn anh”.

Tôi muốn em được hạnh phúc khi ở bên tôi. Và tôi muốn em nhận ra tôi chính là một nửa mà thượng đế chọn sẵn cho em.

“Em biết không, đã có người nói với anh rằng đừng nên cố kiểm tìm thứ gì hoàn mỹ mà hãy học cách dùng đôi mắt hoàn mỹ để nhìn và thưởng thức mọi thứ xung quanh. Em hãy nhìn mọi thứ tích cực lên nhé.”

Nghe tôi nói vậy em có phần ngạc nhiên, có lẽ cũng thấy câu nói này quen quen. Không biết em có từng nhớ chính em đã nói như vậy với tôi hay không. Nhìn em, tôi thấy em đã có phần yên tâm hơn, như thể tìm lại được chút tự tin đánh mất bấy lâu.

Em khẽ khàng tựa đầu vào vai tôi, để tôi thấy được mình là chỗ dựa

vững chắc cho em. Không nói về vấn đề này nữa, tôi nghe thấy rõ giọng em dịu dàng nhưng chan chứa niềm cảm kích, “Anh thật tốt”.

Tôi vòng tay ôm lấy em, “Chỉ cần em tin anh, anh vẫn luôn tốt như vậy”.

Chúng tôi ngả tựa vai bên nhau trong ánh hoàng hôn thơ mộng, hai trái tim đã chung nhịp đập. Thế giới giờ đã thuộc về riêng chúng tôi, thuộc về tình yêu của em và tôi.

 huyệt tình của tôi cũng giống như con tàu đang rẽ sóng lướt trên đại dương xanh, vô cùng thuận lợi. Bỗng một hôm có tảng đá chình ình ngang đường khiến nó buộc phải rẽ sang một hướng khác. Mà tảng đá ấy lại chính do tôi tự tạo nên.

Giáng Sinh sắp tới gần, ra đường không khí tươi vui nhộn nhịp tràn ngập khắp nơi. Và đương nhiên tôi cũng muốn làm một thứ gì đó thật ấn tượng cho em.

Sau một thời gian miệt mài tìm tòi học hỏi và được sự tư vấn của quân sư Lan, cuối cùng tôi cũng tìm được cái gì đó gọi là đặc biệt.

Giáng Sinh, khi người người nô nức đổ ra đường đi chơi đi ăn, hay đến nhà thờ đón bầu không khí trang trọng thiêng liêng, thì tôi lại hì hục ở nhà chuẩn bị nào bóng nào nến và cả bánh ga tô nữa. Tôi hẹn em tối sang nhà mình có việc cần nhờ, tôi muốn tạo bất ngờ cho em.

Thấy tôi chuẩn bị nhiều đồ như vậy, Lan hí hửng muốn giúp đỡ nhưng tôi không đồng ý. Tôi sợ rồi con bé lại làm lộ kế hoạch của mình và không chứng tỏ được tấm chân tình của tôi thì không hay.

Thế là cả ngày hôm ấy, tôi một mình vật lộn thổi bóng trang trí khắp nhà, thấp nển hình trái tim, rồi tôi và em sẽ nằm trọn trong trái tim tình yêu ấy.

Tôi háo hức mong đến giờ hẹn, trái tim cứ đập loạn không ngừng. Tôi như đi lạc vào thế giới cổ tích mà tôi chính là chàng hoàng tử, chàng hoàng tử đang chờ đợi nàng công chúa của mình. Đến bây giờ tôi mới biết dần tâm sức tạo một điếu gì đó cho người yêu cũng có cảm giác háo hức chờ

đợi mong mỗi giống như mua xổ số và chờ giờ báo kết quả vậy.

Xong xuôi mọi thứ, tôi thích thú ngắm nhìn lại thành quả của mình. Liệu em có bất ngờ, có thích không? Tôi vô cùng háo hức. Thế nhưng nhìn đi nhìn lại tôi vẫn thấy thiếu thiếu một thứ gì đó. Nghĩ mãi cuối cùng tôi cũng phát hiện ra là thiếu hoa.

Đúng vậy, hoa hồng là minh chứng cho tình yêu, là thứ khiến bầu không khí thêm phần lãng mạn, là công cụ giúp chinh phục trái tim em, vậy mà sao tôi lại có thể quên chứ.

Tôi liền tức tốc chạy ra ngoài.

Trời chiều đã buông. Nắng nhẹ còn vương để gió đi tìm. Tôi vội bước đến cửa hàng hoa và chẳng mấy chốc trên tay tôi đã xuất hiện thêm một bó hoa hồng to.

Tôi vui vẻ trở về nhưng vừa đi tới đầu ngõ đôi chân tôi chợt khựng lại, bỗng như có tiếng sấm nổ ầm bên tai. Từ xa tôi đã trông thấy dáng hình nhỏ nhắn quen thuộc của em, dáng hình mà ngay cả nhắm mắt tôi cũng có thể tưởng tượng ra. Nhưng quan trọng là... bên cạnh em còn có một người đàn ông khác.

Hai người đang bước vào quán cà phê mà chẳng chú ý gì đến mọi thứ xung quanh, như thể thế giới thuộc về hai người vậy, và đương nhiên họ cũng không thấy tôi đang đứng bên ngoài nhìn chằm chằm về phía họ.

Tôi lập tức bước thật nhanh lên phía trước, đôi mắt trở nên tinh ranh hơn lúc nào hết. Tôi dò xét tỉ mỉ người đàn ông bên cạnh em.

Anh ta một thân quần là áo lượt, tay cầm chiếc cặp màu đen, đeo cặp kính dày cộp, nhất là khuôn mặt đều giả chẳng chút cảm tình, ít nhất là tôi thấy thế.

Một dự cảm chẳng lành cùng với nỗi bức dọc khó chịu len lỏi trong lòng tôi. Tôi chỉ muốn chạy thẳng đến kéo em lại rồi hỏi cho rõ ràng. Nhưng tôi vẫn cố kìm bước chân, hít sâu thở dài để lấy lại bình tĩnh.

Người ta bảo con trai không biết ghen, nhưng không, ai bảo con trai không thể ghen chứ, thậm chí họ còn ghen hơn cả con gái nữa ấy, chẳng

qua là họ kìm nén không muốn thể hiện ra thôi.

Phải, giờ này chính là tôi đang ghen, tôi ghen với người đàn ông kia. Và đáng sợ hơn cả là tôi đang nghi ngờ người kia chính là người cũ của em.

Tôi lập tức gọi điện cho Lan, đầu bên kia vừa bắt máy tôi đã nói ngay, “Bằng cách nào cũng được, gửi ngay ảnh Khang cho anh” rồi dập máy mà không buồn trả lời những thắc mắc của con bé.

Một lúc sau, tôi nhận được tin nhắn của Lan. Con bé cũng làm việc với tốc độ chóng mặt, mới có mấy phút mà nó đã tìm được và gửi ảnh cho tôi. Chắc nó cũng biết lúc này tôi đang nóng lòng và sốt ruột đến mức nào.

Đúng như tôi dự liệu, người đàn ông kia quả thực là Khang. Anh ta đến tìm em làm gì? Hai người còn có chuyện gì để nói với nhau nữa? Chẳng phải anh ta đã có gia đình riêng rồi sao? Tôi vô cùng giận dữ, sao em có thể giấu giếm tôi mà đi hẹn hò với anh ta? Em có biết tôi háo hức thế nào khi chuẩn bị buổi tối đặc biệt cho em không? Nghĩ vậy tôi bỗng thấy lòng mình đau nhói, vô cùng buồn bã cùng tận thân.

Bó hoa trên tay tôi vô thức rơi xuống đất, một vài cánh hoa vương vãi trông thật thảm hại. Tôi đúng là người không biết thương hoa tiếc ngọc.

Tôi lại nhìn vào trong với nỗi tê tái, lòng không thôi tò mò, họ đang làm gì, họ trò chuyện những gì? Có phải lúc này đây tay em đang nắm gọn trong bàn tay to lớn đàn ông của anh ta? Có phải em đang vui vẻ nghe anh ta rót mật ngọt bên tai? Nghĩ như vậy, lòng tôi cứ như đang sôi lên, chưa bao giờ tôi thấy mình giận dữ đến thế. Tôi phải bước tới kéo em về, thậm chí có thể vung nắm đấm vào mặt anh ta. Anh ta đúng là không có liêm sỉ mà, tại sao đã vứt bỏ em đi tìm tình yêu mới rồi giờ này còn xuất hiện ở đây? Trong khi em và tôi đang chìm trong hạnh phúc như thế này?

Thế nhưng bước đến bóc mẽ hai người rồi, cho anh ta mấy nắm đấm rồi, tôi sẽ thế nào? Tôi sẽ lại trở mắt đứng đó nhìn họ vui vẻ trở về bên nhau và chúc phúc cho họ hay sao? Liệu như thế trái tim tôi có chịu được đả kích này hay không? Rất có thể chỉ ít chút nữa thôi, tôi sẽ nghiêm nhiên trở thành người thứ ba xen vào giữa hai người, trở thành đối tượng cho họ

cười chê. Không thể được, tôi sao có thể làm trò cười cho họ như thế được? Tôi bỗng thấy tủi thân cho phận người đến sau của mình. Có lẽ sự xuất hiện của tôi chỉ là dư thừa đối với em mà thôi.

Không muốn chứng kiến cảnh này nữa, tôi muốn rời khỏi đây, đến nơi không còn nhìn thấy em, không còn nhìn thấy họ ở bên nhau nữa. Hai bàn tay vô thức nắm lại, tôi bước thật nhanh về nhà, thậm chí là chạy như bay về nhà. Vào nhà, nhìn thấy cảnh tượng đã dày công chuẩn bị, lại nhớ đến việc em đi hẹn hò cùng người khác, người tôi bỗng nóng như lửa thiêu, trái tim đau đớn như bị thứ gì đâm vào. Sao em lại phụ tấm lòng của tôi? Tôi buồn quá. Tôi vô cùng giận dữ và muốn tìm nơi phát tiết. Thế là tôi bèn trút giận lên chính công sức mà mình đã bỏ ra.

Chỉ một loáng sau, căn nhà liền trở nên hoang tàn như thể vừa trải qua một trận đánh oanh liệt. Xác bóng vương tả tơi, nển đổ ngả nghiêng...

Biết đập phá đồ là thói quen xấu nhưng đôi khi làm như vậy lại khiến lòng tôi thấy thoải mái hơn phần nào.

Người ta bảo ngoan cả quá trình dài nhưng hư thì chỉ trong tích tắc. Thông thường tôi không phải là kẻ mê rượu, thế mà chỉ một suy nghĩ thoáng qua, tôi lập tức chạy ra quán để tìm rượu giải sầu. Hãy để tôi được đắm chìm trong men say một lần này, để tôi quên đi nỗi giận, nỗi buồn em mang đến cho tôi, để tôi không còn thấy đau nữa.

Cũng không biết đã uống hết bao nhiêu, tôi chỉ thấy đầu vầng mắt hoa cả người lâng lâng. Điện thoại bên cạnh liên tục đổ chuông, nhưng tôi không nghe, là em gọi tới. Tôi cười tự giễu, em còn gọi điện đến cho tôi làm gì chứ? Lẽ nào để nói chia tay? Tôi không muốn nghe em nói bất cứ điều gì cả.

Cho đến khi mệt quá ngủ quên trên bàn rượu, tôi mơ màng nhớ hình như cậu phục vụ của quán đã nghe máy giúp tôi, chẳng bao lâu sau thì Lan đến và dìu tôi về nhà.

Thật lạ, mới mấy hôm trước trời còn ấm, mà sao bỗng nhiên hôm nay tôi thấy trời lạnh một cách lạ thường, lạnh đến thấu xương. Đèn nhấp

nháy giăng hai bên đường vẫn sáng, vô cùng lung linh và hấp dẫn, người trên đường thưa dần. Khó khăn lắm Lan mới đưa được tôi về nhà. Tôi cũng không còn nhớ con bé đã cảm nhận những gì bên tai tôi nữa, giờ tôi chỉ nhớ con bé dìu tôi về nhà, đẩy tôi lên giường nằm, đợi tôi ngủ rồi mới khẽ khàng ra về.

Nhưng thực ra tôi đâu có ngủ. Đúng là nâng chén tiêu sầu càng sầu thêm, rượu không làm tôi quên đi nỗi đau mà càng làm tâm hồn tôi thêm trống trải hoang mang hơn. Tôi bỗng thấy tủi cho một thằng ôm mối tình si bao nhiêu năm trời như tôi đây. Thật đáng sợ khi người ta thấy cô đơn lẻ loi trong chính cái xã hội nhộn nhịp đông đúc này.

Tôi lại thấy tiếc bữa tiệc mình đã chuẩn bị cho em. Vậy là không còn lãng mạn, không còn bất ngờ nữa, chỉ còn đông hoang tàn xác xơ mà thôi. Biết trách ai đây, trách em vô tình hay trách tôi không kìm nén được cơn ghen tuông và giận dữ mà thành ra như thế?

Nằm một lúc tôi thấy người tỉnh táo hơn, nhưng miệng thì khô khốc, bụng sôi lên sùng sục. Giờ tôi mới nhớ là từ tối tới giờ chưa nhét gì vào bụng, thảo nào nó biểu tình nhiều đến thế.

Tôi mò dậy uống ngụm nước rồi ra mở tủ lạnh tìm đồ ăn. Tủ lạnh trống trơn không có gì ngoài chiếc bánh ga tô, dòng chữ “Mừng lễ Giáng Sinh của chúng ta” trên chiếc bánh như trên người tôi.

Tôi bỗng tò mò, ai đã cất nó đi giúp mình thế? Giờ tôi mới nhớ ra bên nhìn một lượt, căn nhà cũng vô cùng gọn gàng, xác bóng và những cây nến ngổn ngang lúc trước đã được dọn sạch. Tôi cười khổ nghĩ nhấm nháp chiếc bánh. Tôi không muốn suy nghĩ gì thêm nữa. Có thực mới vực được đạo. Tôi nhắc nhở bản thân cứ lấp đầy cái dạ dày trước đã.

Ăn được một lúc, cái dạ dày của tôi cũng thôi không còn réo, rượu cũng đã già đi nhiều, nhưng lúc này trái tim tôi lại bắt đầu lên tiếng thổn thức. Mọi việc xảy ra từ khi tôi nhìn thấy em đi vào quán cùng người đàn ông khác đến bây giờ một lần nữa tái hiện trong đầu tôi như thước phim quay chậm, vô cùng rõ ràng và chân thực. Tôi bỗng giật mình tự hỏi tôi đã làm gì

thế này? Sao tôi không bình tĩnh hơn một chút, cố kìm cơn giận dữ hơn một chút để gặp, để hỏi, để nghe em giải thích, biết đâu câu trả lời của em không như những gì tôi tưởng tượng? Biết đâu đó tôi đang hiểu lầm em?

Đúng thế, có khả năng này lắm chứ. Tôi bèn vớ chiếc điện thoại nhìn lại bao nhiêu cuộc gọi nhớ của em. Giờ tôi mới biết em còn nhắn tin cho tôi nữa.

Dòng tin nhắn, “Anh đang ở đâu vậy, em đang ở nhà anh này” đập vào mắt tôi. Tôi vô cùng hối hận vì đã để lỡ tin nhắn của em. Lúc đó tôi đang làm gì chứ? Sao em lại đến nhà tôi?

Thì ra em không hề quên cuộc hẹn của chúng tôi, em vẫn nhớ và đến đúng như đã hứa. Sao tôi không nhớ ra là em có chìa khóa nhà tôi nhỉ. Em chính là người đã dọn giúp tôi đồng tan hoang đổ nát tôi tạo ra trong lúc giận dữ kia sao? Khi nhìn thấy cảnh tượng ấy trong lòng em cảm thấy thế nào? Em sẽ nghĩ gì về tôi? Rằng tôi là người đàn ông cục cằn, thô lỗ, không giữ lời hứa, lại còn vô duyên vô cớ giận dữ không nghe điện thoại của em, trốn biệt ở một nơi nào đó không ai tìm thấy được? Như vậy, em cũng có quyền để giận tôi lắm chứ. Nghĩ thế, tôi có chút xấu hổ, không biết sẽ phải đối mặt với em thế nào đây.

Càng nghĩ tôi lại càng thấy hối tiếc về những gì vừa xảy ra. Tất cả đều là lỗi của tôi, đầu tại cái ghen đàn ông một khi nổi lên thì vô cùng dữ dằn của tôi. Thế rồi, tôi bỗng thấy nôn nóng, lòng nhớ em da diết, tôi muốn gặp em ngay lúc này, muốn bù đắp cho em một bữa tiệc lãng mạn khác. Giá như lúc trước tôi không hành động nông nổi thiếu suy nghĩ và trẻ con như vậy. Đúng là khi ghen, đầu óc người ta làm việc gì cũng không sáng suốt.

Tôi bèn tức tốc chạy ra ngoài, đến trước nhà em. Giàn hoa giấy trên ban công nhà em rung rinh lá.

Phòng em vẫn sáng đèn. Em vẫn chưa đi ngủ sao? Tôi gọi điện cho em nhưng không thấy em bắt máy. Có lẽ em ngủ rồi mà quên chưa tắt đèn. Giờ đã là mười một giờ tối. Tôi lại nhắn tin cho em, “Chúc em ngủ ngon” rồi quay người về nhà.

Về đến nhà cũng không sao chớp mắt nổi, tôi không hiểu tâm trạng mình lúc này là thế nào, trống trải, hối hận, giận dữ, và quan trọng hơn cả là vô cùng nhớ em.

Một nỗi tiếc nuối vô hạn cứ không ngừng giày vò trái tim tôi. Vội vàng lấy chiếc iPad rồi leo lên giường, nằm xem Facebook của em, bất giác bàn tay tôi cứ lướt, màn hình liên tục hiện lên hoạt động của em rất lâu về trước. Tôi nhận ra ngày đó tên Khang được em nhắc đến rất nhiều lần với một tình cảm sâu sắc. Tôi rất tò mò không biết bây giờ trong lòng em thì tôi có vị trí như thế nào. Tôi lại lật giở đến những trang Facebook gần đây nhất của em, xem kỹ lại một lượt, tôi có chút buồn buồn khi không tìm thấy tên mình trên đó. Nhưng tôi vẫn không hề bỏ cuộc, cứ miệt mài tìm kiếm hình bóng mình trong trái tim em.

Và rồi, gì thế này? Một dòng tâm sự của em, “Thứ cũ đã len lỏi quá sâu trong trái tim mình, đã trở thành thói quen, một thứ vốn có trong cuộc sống của mình. Làm thế nào để cái mới có thể thay thế vị trí của cái cũ? Cần bản lĩnh, cần cố gắng, cần thời gian và cần sự chân thành!”.

Sao em lại viết như vậy? Em đang nói về tôi, về chuyện tình cảm của chúng tôi hay sao? Thì ra em chỉ coi tôi như vật thế chỗ cho Khang, chứ không hề dành tình cảm cho tôi. Mà đúng là em chưa bao giờ nói yêu tôi, chỉ là tôi ngộ nhận, tôi mặc định đi đầu đó. Trước nay chỉ mình tôi vun vén cho mối tình này.

Càng nghĩ lại càng thấy tò mò, xâu chuỗi cả hành động hôm nay của em, tôi lại càng thấy nghi ngờ về suy đoán của mình. Một ý nghĩ bất chợt lóe lên trong đầu tôi, sai khiến bàn tay tôi. Tôi bắt đầu có ý định đăng nhập vào Facebook cá nhân của em để xem phần chat của em với bạn bè, có thể tôi cũng hiểu thêm phần nào về tình cảm của em với tôi chẳng?

Biết Gmail của em, tôi dễ dàng tìm được tên đăng nhập Facebook, nhưng còn mật khẩu của em thì là gì đây? Tôi gõ tên họ của em, ngày sinh của em, thậm chí còn thử ghép tên Linh với Tuấn, rồi lại Linh với Khang nhưng đều không được.

Ngồi bần thần nghĩ ngợi một hồi, có lẽ ông Trời không đồng ý với cách làm này của tôi. Tôi đang xâm nhập vào cuộc sống riêng tư của người khác, một hành động không thể chấp nhận nổi.

Tôi dần lòng hay thôi, từ bỏ ý định đó đi. Thế nhưng trái tim lại không chịu nghe lời, cứ cố chấp tiếp tục tìm kiếm. Rồi bỗng nhiên tôi nhớ ra một chuyện. Em vốn là kế toán nhưng lại rất dị ứng với những dãy số, em không sao nhớ được số điện thoại của bất cứ ai ngoài của mình và của mẹ em. Thậm chí số của Khang khi trước em cũng không nhớ. Chính vì vậy, việc chia tay rồi không liên lạc lại được đối với em không phải là chuyện khó khăn, em chỉ cần xóa số đi là xong. Nhưng em lại không nỡ, xóa rồi lại sợ bản thân có lúc muốn nhớ đến mà không tìm được lại đau lòng. Ban đầu mỗi khi cãi nhau với Khang, để không muốn là người làm lành trước, Linh thường xóa số anh ta đi rồi gửi sang Lan, nhưng rồi cuối cùng vẫn không chịu được phải xin lại số. Nhiều lần như vậy, Lan cũng có chút không thích, Linh không dám gửi con bé nữa. Khi chia tay, Linh viết số của Khang vào một mảnh giấy rồi cất cẩn thận trong chiếc hộp nhỏ để trong ngăn kéo bàn. Thỉnh thoảng Linh lại lôi ra nhìn tin cho Khang, chỉ đơn giản chỉ là hỏi han vu vơ về tình hình hiện tại, sau đó liền xóa tin nhắn đã gửi đi, chẳng mong nhận được tin hồi âm bởi đi đâu đó là rất hiếm, đến tận khi hay tin Khang đi lấy vợ, em mới quyết định vứt hộp giấy có chứa số điện thoại đó đi.

Một phần tôi không muốn lặp lại tình cảnh giống như Khang, một phần tôi lo lắng mỗi khi Linh đi đâu mà không có tôi bên cạnh, tôi đã bắt em phải nhớ số điện thoại của mình, thế là mỗi lần gọi điện thoại tôi lại đọc to số của mình bên tai em. Cái gì lặp đi lặp lại nhiều lần rồi sẽ tự trở thành thứ thân thiết với mình. Tôi nghĩ làm như vậy, em sẽ nhớ được số của tôi nhanh hơn và lâu hơn một chút.

Cứ như thế cho đến một ngày, bỗng nhiên em cười nói với tôi, “Anh không cần đọc số điện thoại nữa, em có cách nhớ của em rồi, em hứa với anh là không bao giờ em quên”.

Tôi rất tin vào điều em nói, và rồi câu nói ấy dần dần chìm vào quên lãng, cho đến tận hôm nay, đột nhiên nó lại văng vẳng bên tai tôi. Trong đầu tôi liền xẹt lên một suy nghĩ, có lẽ nào...?

Bàn tay tôi thoăn thoắt gõ trên iPad, nhanh chóng nhập số điện thoại của mình vào dòng mật khẩu Facebook của em, trống ngực cứ đánh liên hồi vì hồi hộp, và cũng bởi xấu hổ trước hành động xâm phạm quyền riêng tư của người khác mà tôi đang làm.

Quả như dự đoán, chỉ một lúc sau, tôi đã nhanh chóng đăng nhập được vào tài khoản Facebook của em. Tôi thấy trong lòng vui vui và cũng rất tự hào, hài lòng vì em đã dùng số điện thoại của tôi để làm mật khẩu cho riêng mình. Bây giờ tôi có thể dễ dàng đọc trộm tin nhắn của em với người khác. Tôi vào phần chat với bạn bè, tìm cái tên nào khả nghi nhất, có khả năng hay trò chuyện với em nhất. Ấn bừa vào nick của mấy người phía trên cùng trong khung chat, tôi chỉ thấy em nói chuyện về công việc và hỏi han cuộc sống hằng ngày bình thường với họ thôi, tuyệt đối không có điểm nào đáng nghi cả.

Tôi lại nghĩ, có khi nào những tin bí mật bị em xóa rồi không? Đang định bỏ cuộc thì bất ngờ một người bạn vào hỏi han tình hình của em. Tôi tò mò kéo lên phần lịch sử chat tìm hiểu xem đây là ai. Thì ra là bạn cùng phòng thời đại học của em, và bí mật cũng bắt đầu hé mở từ đây.

Tôi có thấy em nhắc đến mình nhưng không phải là người yêu, không phải anh Tuấn mà là với cụm từ “người mới”. Đoạn trò chuyện giữa hai người chẳng khác nào mũi kim nhọn đâm phập vào trái tim tôi.

“Linh, cậu và người mới thế nào rồi? Vẫn ổn cả chứ?”

“Ừ, cũng bình thường. Tớ nhận lời người mới rồi, đã đến lúc phải thay đổi rồi, nhưng nói thật là đôi khi tớ không nghĩ là tớ đã có người yêu khác, tớ vẫn thấy nhớ Khang.”

“Dở hơi à, đã thế sao cậu còn nhận lời người ta?”

“Tớ cũng không hiểu sao lúc đấy mình lại quyết định như vậy. Có thể là chán cảnh cô đơn rồi, muốn hoàn toàn quên Khang đi, muốn thử một tình

yêu mới, có thể là tớ chọn bừa, biết đâu đấy chọn bừa lại trúng một nửa của mình thì sao.”

...

Vừa đọc đến đây, tôi không sao đọc tiếp được nữa, những dòng chữ phía sau cứ thế trôi qua trong đầu mà chẳng để lại chút ấn tượng gì.

Tôi bỗng thấy lòng tự trọng của mình bị tổn thương, tấm chân tình của mình bị xúc phạm. Hồi đó khi em nhanh chóng nhận lời mình, tôi cũng thấy thắc mắc, quả đúng là em chỉ chọn tôi để quên đi Khang.

Tôi không chấp nhận đi đâu đó. Tôi chính là tôi chứ không thể làm cái bóng của bất cứ ai. Tôi như cảm thấy thứ tình cảm em dành cho tôi chỉ là chút bố thí, hoặc có chăng cũng chỉ là cái gạt đầu bừa khi em đang cô đơn.

Tôi vô cùng giận dữ, lập tức thoát Facebook của em mà không nói lời nào với người bạn kia. Tiếng chuông nhà thờ đâu đó vọng lại, nghe càng thê lương, hiu quạnh. Trời đã về khuya nhưng tôi nào chú ý. Đột nhiên tôi thấy nản vô cùng, tôi mệt mỏi rồi. Có lẽ tôi chỉ là người thừa khi ở bên em, có lẽ tôi nên buông tay thôi. Nghĩ sao làm vậy, tôi không kịp đắn đo nhiều, cứ kiên quyết nhắn tin cho em mà không cần suy nghĩ, “Anh nghĩ chúng ta không hợp nhau”.

Tin nhắn vừa gửi đi một lúc, tôi đã nhận được hồi đáp, “Chúc anh hạnh phúc”.

Cái gì thế này? Chúc anh hạnh phúc sao? Sao em lại nói như thế?

Muộn lắm rồi mà em vẫn còn trần trọc chưa ngủ. Tôi băn khoăn tự hỏi liệu có phải vì tôi không, hay là vì người đàn ông khác? Đọc tin nhắn mà tôi càng tức hơn, có cái gì đó cứ nhức nhối trong tim. Tại sao em không nhắn lại an ủi hay hỏi han tôi một câu, thậm chí em chỉ cần nín kéo đôi ba câu là tôi nguôi ngoai luôn mà. Nhưng em không làm gì hết, ngay lập tức chấp thuận lời tôi.

Nhất thời tôi không kìm nén được cảm xúc, cơn giận dữ như bốc lên tới tận đỉnh đầu. “Bụp” một tiếng, chiếc điện thoại iPhone đời mới trên tay tôi bay vèo xuống đất, vỡ tan.

CHƯƠNG 15

Giáng Sinh cứ thế qua đi, đây là ngày lễ tẻ nhạt nhất mà tôi từng trải qua. Không có bố bên cạnh, không có bạn bè tụ tập cùng nhâm nhi ly rượu vang hay rong ruổi trên những con phố giăng đèn lấp lánh, chỉ mình tôi ngồi đây, gặm nhấm chiếc bánh ga tô, và hơn hết là gặm nhấm nỗi đau trong lòng.

Sợ tôi ở đây một mình cô đơn, lại biết chuyện tôi giận Linh, cô chú và Lan có gọi tôi sang cùng đón ngày lễ với mọi người, nhưng tôi từ chối. Khi trong lòng có chuyện buồn, thì đi đâu cũng sẽ không sao vui nổi.

Ngồi thờ người một lát, tôi mở ngăn kéo lấy bức tranh tôi vẽ em ngày nào. Ánh mắt em mang nỗi buồn xa xăm, nhìn tôi vô cùng xa cách, nó làm tim tôi đau. Đã rất lâu rồi tôi không dám nhìn đến bức tranh này, giờ đây nó như thể đại diện cho con người em, một con người hoàn toàn mới mà tôi không hề quen biết, con người lạnh lùng đẩy tôi ra khỏi cuộc sống của mình. Tôi lại nghĩ đến đoạn chat kia rồi nghĩ đến dòng tin nhắn của em, “Chúc anh hạnh phúc”. Em có ý gì khi nói với tôi như vậy? Sao em không thử hỏi nguyên nhân vì sao tôi làm như thế? Tôi cũng thích giận dỗi em, gây sự với em, làm nũng để em nín kéo, để thấy được trong lòng em, tôi quan trọng đến thế nào.

Em làm tôi vô cùng thất vọng. Để trừng phạt em, tôi quyết định không dùng điện thoại một thời gian, không liên lạc với em nữa. Đến lúc đó em sẽ phải cuống lên đi tìm tôi, rồi ôm chầm lấy tôi. Đến lúc đó, em xem tôi sẽ cười em như thế nào, cô bé ngốc nghếch của tôi.

Hôm sau, tôi xin phép cô chú về quê ngoại thăm mẹ. Đã lâu lắm rồi tôi

không gặp bà, không biết bây giờ bà ra sao. Mặt khác, đây cũng là lúc để tôi trốn tránh em, để cơn giận trong lòng nguôi ngoai, và để em nhận ra tôi quan trọng với em thế nào.

Nhưng lạ thay, không hiểu sao tôi lại chọn mang theo bức tranh kia trong muôn vàn bức khác đẹp hơn, mặc dù vô cùng sợ hãi mỗi khi nhìn vào nó.

Tôi đi chuyển xe sớm nhất lên Lào Cai, đến chiều thì tới nơi. Mặc dù rất ít khi về, nhưng dù gì thì đây cũng là quê ngoại của tôi. Ông bà ngoại giờ cũng không còn, mẹ tôi sống cùng gia đình cậu ở đó.

Thấy tôi, phải mất mấy phút đứng chờ người ra đó, mẹ mới nhận ra con trai. Tất nhiên rồi, lần cuối cùng gặp mẹ, tôi vẫn còn là đứa bé con, chứ đâu phải chàng thanh niên cao lớn như thế này.

Phần vì xúc động, phần vì quá đổi ngạc nhiên, phần vì thấy có lỗi nên mẹ tôi không dám nhào tới ôm lấy con trai ngay, mà chỉ dám chạy lại rồi đứng cách xa một khoảng nhìn tôi. Mẹ giờ không còn vẻ thanh xuân tươi trẻ ngày nào, thời gian đã hằn lên mặt bà những nếp nhăn, trông bà có vẻ tiều tụy và xanh xao.

Dù mẹ có lỗi với tôi nhưng vừa nhìn thấy mẹ, tôi bỗng mềm lòng vô cùng, mọi trách móc oán hận phút chốc tiêu tan, thậm chí giọt lệ còn làm nhòe khóe mắt tôi. Tôi như đứa trẻ ngày nào suốt ngày đòi nằm trong vòng tay mẹ, để mẹ an ủi mỗi khi gặp chuyện buồn. Chưa đợi mẹ lên tiếng, tôi đã bước tới, ôm lấy đôi vai gầy của bà và thì thầm bên tai bà, “Mẹ, mẹ, con đã về đây”. Dáng hình tôi to lớn, ôm trọn thân hình gầy guộc nhỏ nhắn của bà.

Không nói thì thôi, lời vừa cất lên mẹ tôi liền khóc như mưa. Mẹ ghì chặt lấy tôi nghẹn ngào, “Con trai, con trai mẹ, mẹ tìm con bao nhiêu lâu...”.

Nhưng mẹ chẳng nói được nhiều, cơn nghẹn ngào và xúc động ngăn lời nói của mẹ, mẹ chỉ biết khóc cho thỏa nỗi nhớ mong. Tôi giờ thực sự đã trở lại là cậu bé Tuấn béo chỉ thích vui trong lòng mẹ mà cảm nhận cái ấm áp yêu thương.

Một lúc lâu sau mẹ mới đẩy tôi ra, rưng rưng ngắm nhìn con trai từ đầu xuống chân, từ đằng trước ra đằng sau, như thể cho thỏa thán ngày xa cách, nhớ mong, “Con trai mẹ đã lớn thế này rồi, cao quá, đẹp trai quá, mẹ không còn nhận ra nữa”.

Rồi mẹ kéo tôi vào nhà giới thiệu với mọi người, sau đó chăm sóc tôi chẳng khác gì một đứa trẻ. Tôi nói với mẹ tôi sẽ ở lại đây mấy ngày, mẹ vui lắm, lập tức lên kế hoạch sẽ đưa tôi đi thăm hỏi bà con thế nào, ở nhà cùng tôi ra sao, nấu cho tôi những món gì và đưa tôi đi chơi như thế nào...

Mấy lần ngập ngừng định hỏi về bố tôi mà không mở lời được, mãi mẹ tôi mới lấy hết can đảm hỏi tôi về tình hình của bố. Tôi kể cho bà nghe, bà có chút tiếc nuối nhưng cũng thật lòng mừng vì bố tôi đã tìm được hạnh phúc mới. Dường như tin bố tôi giờ sống vui vẻ và bình yên cũng khiến mẹ tôi thoáng buồn, nhưng nó cũng như trút được gánh nặng trong lòng bà, cảm giác tội lỗi của bà cũng vơi đi phần nào.

Tôi biết ý cũng không nhắc gì nhiều đến bố nữa, chỉ hỏi han cuộc sống của bà và kể qua về cuộc sống hiện tại của tôi cho bà nghe.

Có mẹ thật tuyệt. Nói gì đi chăng nữa thì tôi vẫn là người may mắn. Bố mẹ tôi dù không ở với nhau nhưng trong lòng họ vẫn còn tồn tại cậu con trai là tôi đây. Dù đi đâu hay ở đâu, họ cũng đều yêu thương và nhớ đến tôi.

Lúc tôi ở đây, mẹ tôi như đang lội ngược dòng thời gian, hết lòng chăm lo cho con trai từ miếng ăn đến giấc ngủ, bà như muốn làm bù cả phần mình đã bỏ lỡ. Nhìn bà cứ tất bật như vậy, tôi thấy xót xa trong lòng nhưng cũng vui vì được bàn tay mẹ chăm sóc. Đối với tôi, mẹ lúc nào cũng dịu dàng như vậy.

Những khi ở cùng mẹ hay mọi người, tôi luôn cố giấu tâm tư mình, nhưng cứ thỉnh thoảng hình bóng em lại len lỏi vào suy nghĩ của tôi. Xa em có mấy ngày thôi mà nỗi giận dữ em khi trước đã hoàn toàn tiêu tan, thay vào đó là nỗi nhớ nhung da diết. Xa cách nhau đã trở thành liều thuốc để tôi nhận rõ tâm hồn mình, nhận rõ đi đâu tôi cần là gì. Không biết em có cảm

thấy giống tôi không?

Tôi lại sợ em gọi cho tôi mà không được thì sao? Không tìm thấy tôi, liệu em có sợ không, có lo lắng không? Nghĩ vậy, quyết tâm không liên lạc với em một thời gian của tôi thất bại, tôi bèn mua điện thoại mới và lắp sim vào. Mấy lần toan gọi cho em, nhưng tôi cố dần lòng lại. Làm như vậy chẳng phải tôi tự dối r ồi lại tự làm lành hay sao? Như thế chẳng phải mất mặt lắm ư? Tôi sẽ không gọi cho em để em chủ động gọi trước, nhưng tôi sẽ vẫn mở máy để khi nào em gọi đến thì thấy tôi vẫn luôn ở đó đợi em.

Tối tối, khi màn đêm buông xuống cũng là lúc người ta cảm thấy yếu đuối nhất, tôi không sao kìm nén được cảm xúc của mình, tôi nhớ em. Không biết phải làm sao, tôi lôi tin nhắn của chúng tôi ra đọc đi đọc lại mấy lượt. Khi yêu, sao người ta có thể dùng từ ngữ ngọt ngào đến thế. Tôi mong chờ tin nhắn hay cuộc gọi đến từ em mà chẳng thấy. Tôi giận dữ, xóa hết tin nhắn của em đi, nhưng một đi ều lạ là đến tin nhắn cuối cùng tôi lại không xóa.

Những ngày này đối với tôi, thời gian trôi đi thật chậm chạp.

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Nhi ều lúc tôi chỉ muốn bỏ qua tất cả mà nhắn tin cho em, có những khi soạn được tin nhắn “Em đang làm gì đó”, hay “Anh nhớ em nhi ều”, r ồi tr ần ngâm giây lát, tôi lại xóa đi.

Tôi lôi tin nhắn của em và bức ảnh đáng sợ kia ra ngắm để nhắc nhở bản thân mình phải kìm cảm xúc xuống, nhưng làm như thế tôi lại đau khổ như một thằng thích tự ngược đãi bản thân.

Cho đến một buổi tối nọ, tôi không sao ngủ được, lòng nóng như lửa đốt, tôi bỗng thấy rối bời, không biết mình làm đúng hay sai, và tại sao em không liên lạc với tôi, tôi có nên vứt bỏ số điện mà mặt dày gọi điện cho em không.

Đang chăm chăm nhìn vào bức tranh ấy thì bỗng tiếng mẹ vang lên sau lưng, “Nhớ bạn gái hay sao mà trông con thất th ần quá vậy?”.

Tôi quay ra cười với mẹ, có chút ngại ngùng, “Mẹ, mẹ chưa ngủ à?”.

“Mẹ ngủ làm sao được khi con trai mẹ còn thức”, mẹ âu yếm nhìn tôi rồi ngã xuống bên cạnh, ân cần hỏi, “Sao? Con cãi nhau với bạn gái à? Đưa mẹ xem bạn gái con nào”. Nói rồi mẹ với tay qua lấy bức tranh tôi đang cầm.

Tôi bối rối, có chút ngại ngùng khi nói chuyện này với mẹ, “Sao mẹ biết con đang giận nhau với cô ấy”.

“Nhìn điệu bộ của con chốc chốc lại nhìn điện thoại, đứng ngẩn không yên, mặt thì cau có, đêm muộn cũng chẳng buồn ngủ, còn cần con phải nói ra mẹ mới biết hay sao?”, mẹ khẽ vỗ lưng tôi, “Nói cho mẹ nghe xem nào, biết đâu mẹ có thể giúp được con đi đâu gì”.

Tôi bỗng chốc như trở thành cậu bé mới lớn lần đầu biết yêu cần nghe mẹ tư vấn. Tôi không ngại ngần mà kể cho mẹ nghe chuyện của mình, “Con giận cô ấy lắm, con đã nhìn thấy cô ấy đi cùng người đàn ông khác sau lưng con, mà anh ta còn là người yêu cũ của cô ấy, người ta vẫn bảo tình cũ không rủ cũng đến mà”, mặt tôi ửng đỏ, buồn bã, có thể khẳng định rằng lúc này đây trông tôi thật ngốc nghếch.

Mẹ tôi khẽ cười, “Thế con đã gặp cô ấy và hỏi rõ sự việc chưa?”.

Nghe mẹ hỏi vậy, tôi bỗng thấy như vừa ngộ ra điều gì, có chút ngại ngùng, bỗng thấy người sai ở đây lại biến thành mình mất rồi, vì tôi vô duyên vô cớ cáu giận với em khi chưa biết rõ ngọn ngành, khi em gọi điện đến còn không nghe máy, còn nói cái gì mà không hợp. Tôi bắt đầu thấy hoang mang, dần nhận ra mình đã làm sai cái gì đó.

Tôi cúi mặt trả lời mẹ, “Con chưa”, ngừng một lát lại nói, “Nhìn thấy cảnh ấy, con giận quá nên lên đây tìm mẹ luôn mà không hỏi han cô ấy câu nào. Cô ấy cũng không biết là con đã đi đâu”.

Mẹ tôi cười an ủi, như thể một người đầy kinh nghiệm nhìn thấu mọi chuyện, “Đấy con thấy chưa, nếu như con cố nhẫn nại gặp cô ấy nói chuyện thẳng thắn thì đâu đến nỗi phải khổ như thế này. Mà biết đâu sự việc thực ra không như con nghĩ, họ chỉ tình cờ gặp nhau, hoặc gặp nhau để giải quyết nốt vấn đề gì cuối cùng rồi ai đi đường người nấy”.

Tôi nhìn mẹ cảm kích, sao tôi không gặp mẹ sớm hơn nhỉ. Mẹ tôi đúng là có kinh nghiệm hơn tôi trong chuyện này.

Thấy tôi có vẻ xuôi xuôi, mẹ lại nói tiếp, “Con à, trong tình yêu quan trọng nhất là phải biết bao dung và lắng nghe, không nên nóng vội, cũng đừng gò bó người yêu, bắt cô ấy làm theo ý mình quá thì sẽ có lúc cô ấy tuột khỏi tay mình đó”.

Lời mẹ nói chân thành đến vậy. Tôi như mang máng hiểu ra thứ gì, nhìn sâu trong mắt mẹ, một đoạn thời gian rất lâu, rất lâu trước đó hình như đang ẩn hiện trong ấy, mang theo chút bi thương tiếc nuối. Ngày bé, tôi chưa bao giờ hỏi mẹ về chuyện riêng của mẹ và chuyện giữa mẹ với bố tôi. Vốn tôi cũng định sẽ không nhắc đến nữa, cứ để nó chìm dần vào quên lãng, để ai cũng có thể sống cuộc sống của riêng mình, nhưng hôm nay tôi lại muốn lôi nó ra mà chất vấn, mà hỏi cho rõ.

Tôi nhẹ nhàng nắm lấy tay bà, bàn tay gầy gò xương xương vì bao vất vả cuộc đời, khẽ bảo, “Mẹ, vì sao ngày ấy mẹ lại bỏ đi? Có phải vì bố đã làm gì khiến mẹ không đồng ý, hay bởi mẹ đã đem lòng yêu người khác mà quên mất bố rồi?”. Nói đến ông ta, tôi lại không sao kìm được cơn giận dữ. Ông ta đã dụ dỗ mẹ đi khỏi bố mà không đảm bảo được cuộc sống hạnh phúc cho bà, để bà phải một mình khổ sở lúc tuổi già thế này. Ông ta đã chà đạp lên tình cảm chân thành của bà rồi lấy đi tài sản của bà, của cả gia đình tôi.

Nhắc tới chuyện cũ, mắt mẹ rung rung, nhưng bà cố kìm nén nỗi đau mà giữ bình tĩnh, trả lời tôi, “Mẹ xin lỗi, hồi đó mẹ quá ngốc nghếch, đã nghe theo lời kẻ xấu mà vứt bỏ gia đình, làm ảnh hưởng đến con”. Bà nắm chặt tay tôi, bộ dạng vô cùng hối lỗi, ánh mắt nhìn vô định như đang trông thấy mọi thứ của ngày nào, “Ngày ấy bố con yêu mẹ lắm, ông ấy dành tất cả tình cảm cho mẹ, và làm mọi thứ để mẹ được hạnh phúc. Ông ấy lao vào kiếm tiền, chỉ để mẹ không phải lo nghĩ gì về kinh tế, thậm chí giấy tờ tài sản đều đứng tên của mẹ”, ngừng một lát bà nói tiếp, “Thế nhưng ông ấy không biết đi đâu mẹ muốn là được tự do, được làm những thứ mình thích.

Bố con luôn cấm đoán mẹ giao du với bạn bè, nhất là với bạn trai. Ông ấy chỉ muốn mẹ ở trong nhà, làm một người phụ nữ của gia đình đúng nghĩa. Mà mẹ thì không làm được đi đâu đó. Từ trước mẹ đã luôn ham chơi, thích tụ tập bạn bè, thích đi đây đi đó. Nên khi ở cùng bố con, mẹ thấy bí bách như thể bị giam cầm trong bốn bức tường cứng nhắc. Dù có nhiều tiện nghi thế nào, có ăn sung mặc sướng ra sao, mẹ vẫn thấy không thoải mái. Chính vì thế khi ra ngoài, gặp người đàn ông kia, ông ta phóng khoáng khác hẳn với bố con, luôn làm theo ý mẹ và mẹ đã chọn đi theo ông ta”.

Nói đến ông ta, mẹ dừng lại, nhìn tôi, “Là do mẹ đại dốt, mẹ quá trẻ người non dạ, quá ích kỷ chỉ biết nghĩ đến cảm nhận của bản thân để đến nỗi nhà tan cửa nát như thế”.

“Con không hề trách mẹ”, tôi ôm lấy bà, “Chỉ trách mẹ gặp phải kẻ xấu bị người ta lợi dụng mà thôi”.

Mẹ tôi cố lấy lại bình tĩnh, lau đi giọt nước mắt, “Nếu như hồi đó mẹ biết nhẫn nại một chút, biết hy sinh cái tôi một chút, biết nghĩ cho người khác một chút thì mọi chuyện đã không tồi tệ như vậy”, ngừng một lát, bà ngẩng thẳng người dậy, gượng cười, “Con trai à, đừng làm gì sai lầm để sau này phải hối hận. Cơ hội cũng chỉ đến một lần thôi. Con đừng cố chấp quá, đừng chỉ mãi nghĩ đến cảm nhận của mình mà không màng đến suy nghĩ của người khác, đừng ích kỷ hẹp hòi quá mà đánh mất hạnh phúc của mình”.

Lời mẹ nói cứ thấm dần vào đầu tôi. Có lẽ tôi đã sai rồi. Em cũng có mối quan hệ của riêng em, tôi không nên quản em quá chặt, như thế sẽ làm em thấy mất tự do. Nếu có chuyện gì em sẽ tự nói với tôi, còn nếu em không muốn nói thì có nghĩa là em không muốn để tôi phải suy nghĩ rồi ảnh hưởng đến mối quan hệ vốn tốt đẹp của chúng tôi mà thôi. Tôi cũng không nên giận dữ với em như thế. Tôi như người vừa ngộ ra một chân lý, muốn lấy điện thoại gọi cho em nhưng lại nhớ ra một đi đâu, “Mẹ, nhưng cô ấy không gọi điện cho con”.

“Cô ấy không gọi thì con gọi, có sao đâu. Trong tình yêu đâu cần tính

toán so đo thiệt hơn làm gì, ai gọi trước ai gọi sau cũng vậy cả thôi. Con cứ ngày ngày thấp thỏm đứng ng ờ không yên, thì chi bằng gọi điện cho cô ấy, để cả hai cùng được vui vẻ thoải mái.” Tôi như đứa trẻ lạc lối không biết đi đâu làm gì, bỗng nhiên được mẹ dẫn dắt từng chút từng chút một, “Mẹ, sao con không nói chuyện này với mẹ sớm hơn nhĩ. Con nghe lời mẹ”.

Mẹ tôi cười vô cùng hài lòng. Có lẽ bà cũng vui và cảm thấy như mình làm được cái gì đó cho con. Bà trả lại cho tôi bức tranh của em.

“Mẹ thấy cô ấy có đẹp không?”

“Đẹp lắm, nhưng cô gái này có gì đó là lạ.”

Tôi lại ngắm nhìn bức tranh. Đúng vậy, cô ấy rất lạ, bởi ánh mắt cô ấy rất buồn và mông lung, nhìn tôi vô cùng xa lạ, như chẳng hề quen biết, như thể tôi chưa từng xuất hiện trong thế giới của cô ấy vậy.

“Con rất sợ mỗi khi đối mặt với ánh mắt này. Mỗi khi nhìn thấy nó, con thấy đau ở đây này”, tôi đặt tay lên ngực mình.

Mẹ tôi lại cười, ôn ền nói, “Thế thì con để mẹ giữ bức tranh này hộ con. Con sẽ không bao giờ phải nhìn thấy nó nữa, và con sẽ không thấy đau nữa”.

Không ngờ mẹ tôi lại đưa ra một ý kiến hay đến thế. Nghe lời mẹ, tôi giao bức tranh lại cho bà giữ, để không bao giờ phải thấy ánh mắt này nữa, và tôi cũng mong em sẽ không bao giờ nhìn tôi bằng ánh mắt đó.

Mẹ tôi đứng dậy vỗ vỗ vào vai tôi nói, “Thôi con gọi cho cô ấy đi”, rồi đi ra ngoài, còn biết ý đóng cửa phòng lại giúp tôi, trả lại cho tôi một không gian riêng tư.

Còn lại một mình tôi trong căn phòng yên tĩnh. Nói chuyện với mẹ xong, tôi thấy lòng mình nhẹ hơn hẳn, không còn giận, không còn nghĩ ngợi đến những gì nhìn thấy hay đọc được nữa, cũng thôi không còn b ối ch ẫn. Thật vậy, nếu đã yêu thì sao cứ phải tính toán thiệt hơn, cứ phải xem xem ai gọi trước ai gọi sau làm gì? Tôi đã dành tình cảm cho em nhiều như thế thì sao chỉ vì chuyện cón con này mà phải giận dữ, tôi có thể bình tĩnh

hơn để nghe em nói kia mà.

Đúng là đem tình yêu ra thử thách là một chuyện ngốc nghếch nhất trên đời.

Tôi mỉm cười thoải mái, thở phào một hơi, tay bấm số điện thoại quen thuộc, trong đầu nghĩ không biết em sẽ vui và bất ngờ thế nào khi nhận được điện thoại của tôi.

Thế nhưng điện thoại vừa kết nối, đầu bên kia liền vang lên giọng nói của cô nhân viên tổng đài, “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”.

Tôi ngẩn ngơ, như đang đi trên mây bỗng rơi bụp xuống đất. Tôi không tin vào tai mình, gọi lại một lần nữa, một lần nữa, rồi lại một lần nữa, nhưng lần nào cũng là giọng cô nhân viên tổng đài ấy vang lên trả lời tôi.

Một nỗi lo lắng cùng sợ hãi bắt đầu len lỏi trong lòng, tôi lập tức gọi điện cho Lan hỏi han tình hình. Đầu bên kia, Lan trách móc tôi không chịu nói gì với chị Linh đã vội đi rồi, còn bày đặt tắt máy chứ, rồi báo cho tôi biết đã không thấy Linh đâu nữa và điện thoại cũng không liên lạc được.

Vô cùng hoảng hốt, tôi đứng ngẩn không yên, lo em gặp chuyện chẳng lành. Biết đâu đây em lại bị bắt cóc giống như trong những bộ phim tình cảm lãng mạn thì sao? Ai bảo đi đâu đó không thể xảy ra? Truyện vốn bắt nguồn từ thực tế mà. Càng lo sợ, tôi lại càng trách bản thân ngốc nghếch, giận dữ vô cớ.

Và tối hôm đó, tôi không sao ngủ nổi, sáng sớm hôm sau, tôi lại chào mẹ, về Hà Nội trên chuyến xe sớm nhất.

CHƯƠNG 16

Quê về đến nhà, tôi chẳng buồn ăn uống hay tắm rửa gì, cứ thế chạy sang nhà em ngó ngang ngó dọc tìm kiếm bóng hình quen thuộc nhưng chẳng thấy em đâu, thậm chí không thấy cả chiếc xe máy của em.

Tôi lại tức tốc đến công ty em ngồi đợi cho đến giờ nghỉ trưa. Nhìn mãi không thấy em ra, tôi bèn hỏi một chị đồng nghiệp của em thì được biết em đã xin nghỉ phép mấy hôm nay rồi.

Vô cùng buồn bã và thất vọng. Chưa lúc nào tôi thấy giận bản thân mình như lúc này, giá như tôi bình tĩnh hơn, không giận dữ em, không tắt máy lâu như thế. Biết đâu vì không liên lạc được với tôi nên em mới thành ra như vậy. Có khi nào em đi tìm tôi?

Ý nghĩ đó vừa nhen nhóm, tôi còn chưa kịp vui vì nó thì đã ngay lập tức bị bác bỏ. Không thể nào có chuyện em đi tìm tôi được, vì chỉ cần hỏi Lan hay cô chú tôi là em có thể biết tôi đi đâu ngay. Vả lại đi tìm tôi cũng đâu nhất thiết phải tắt máy để đến nỗi mất tích như thế này?

Ai đó có thể cho tôi biết em đang ở đâu để tôi còn biết đường đi tìm không?

Mọi tia hy vọng như vụt tan trong phút chốc, tôi đành gọi điện cho Lan. Lan bảo không biết Linh đi đâu, hỏi bố mẹ Linh, hai bác cũng không nói, chỉ biết cô ấy đã đổi số điện thoại, đi chơi xa một thời gian cho khuây khỏa đầu óc, thời gian này cô ấy quá mệt mỏi. Lan còn nhắc đi nhắc lại với tôi là chắc chắn bố mẹ Linh biết cô ấy đi đâu và đồng ý để cô ấy đi như thế nhưng hỏi thế nào cũng không chịu hé lộ thông tin dù chỉ là nửa lời.

Việc gì tôi đã quyết thì dù khó khăn ra sao tôi cũng quyết làm cho bằng

được, huống hồ là đi tìm người con gái tôi yêu. Thế giới này đâu lớn đến mức tôi không thể tìm thấy em.

Tôi bèn mặt dày đến hỏi bố mẹ Linh. Ban đầu họ không muốn gặp tôi nhưng tôi vẫn quyết định bám riết không tha. Tôi cứ ng ồi lì ở cổng nhà họ cho đến khi họ gọi tôi vào nói chuyện mới thôi.

Bố em nói giọng khách sáo, “Cậu về đi. Con bé cần thời gian để bình tĩnh lại. Hãy để nó được thoải mái tư tưởng một thời gian. Rồi nó sẽ nhận ra cái gì cần cho nó nhất”.

Mẹ em thì nói giọng bênh con gái hơn, “Cậu đừng đến tìm con gái tôi nữa. Để nó được yên. Nó khổ lắm rồi, tôi không muốn nó khổ thêm vì cậu nữa”.

Càng nghe những lời đó, đầu óc tôi càng rối mù, không hiểu mô tê gì hết. Em đau khổ ư? Em bỏ đi tìm nơi yên tĩnh ư? Tất cả là vì tôi, là lỗi của tôi sao? Tôi đã làm gì khiến ai cũng oán hận thế này?

Mặc dù bị hai bác đuổi về nhưng chưa tìm hiểu được ngọn nguồn thì tôi còn chưa về. Tôi vẫn tiếp tục đóng cọc ở cổng nhà họ chỉ với một câu hỏi, “Xin hãy nói cho cháu biết chuyện gì đã xảy ra và Linh hiện giờ đang ở đâu?”.

Rồi đến hai ba ngày sau, dường như họ không còn chịu đựng được cảnh đeo bám dai như đĩa của tôi nữa, đành nói chuyện thẳng thắn với tôi.

Vô cùng ngạc nhiên khi mẹ em bước ra nói với tôi một cách chân thành rằng, “Thời gian gần đây con bé rất tiêu tụy. Chúng tôi khuyên nó về quê ở Quảng Nam sống một thời gian cho tâm tình bình ổn trở lại. Tôi không định nói với cậu đi đâu này nhưng tôi và bố con bé đã bàn bạc kỹ với nhau, chúng tôi biết cái gì cần cho con gái. Tôi biết trong lòng nó có cậu, bởi khi đi, nó còn không quên mang theo bức tranh và con gấu trúc cậu tặng”.

Vừa nghe thấy vậy, trong đầu tôi lập tức hiện lên bức tranh vẽ hai người chúng tôi bên chiếc cầu Thê Húc cong cong như con tôm cùng con gấu trúc mắt thâm quầng nhưng đáng yêu kia.

Trái tim tôi cứ đập loạn theo từng lời mẹ em nói. Tôi còn nhớ rõ lắm bác

nói trái tim em có tôi. Tôi chỉ muốn ngay lập tức đi tìm em nhưng vẫn phải nhẫn nại đứng đó nghe mẹ em nói tiếp, “Tôi nói cho cậu biết vì tôi nhìn thấy tình cảm chân thành ở cậu với con gái tôi. Cậu cũng biết đấy, con gái tôi đã từng vấp ngã một lần trong chuyện tình yêu, nên nó rất mặc cảm, nó không dám mở lòng ra với ai, vì sợ một khi mở lòng rồi, nó sẽ lại bị người ta lừa dối, sẽ lại bị tổn thương. Khó khăn lắm nó mới tìm được tình yêu mới là cậu, tôi cứ tưởng lần này nó thực sự tìm được hạnh phúc thuộc về mình rồi, ai ngờ dùng một cái cậu lại làm nó tổn thương, mà lần tổn thương này còn sâu sắc hơn cả lần trước. Rồi nó lại chui vào vỏ ốc của mình để trốn tránh tất cả cho mà xem”, ngừng một lát, mẹ Linh thở dài, “Nói thật lòng, chẳng có cha mẹ nào muốn nhìn thấy con gái mình đau khổ cả. Tôi muốn nó được vui vẻ chứ không phải suốt ngày sầu thảm như thời gian qua. Cậu có làm được không?”.

Tôi đồng dạc trả lời, “Cháu xin lỗi vì những gì cháu đã làm khiến Linh tổn thương trong thời gian qua. Cháu hứa với bác, cháu sẽ tìm lại nụ cười trên môi cô ấy”.

Nghe vậy mẹ em vô cùng hài lòng và tin tưởng tôi, sau đó cho tôi địa chỉ nhà họ ở Quảng Nam.

Thế là tôi lại ng ồi trên con tàu Thống Nhất Bắc Nam đi đến quê hương em.

Đoàn tàu lặn bánh, bỏ lại sau lưng tôi nhịp sống Hà Thành sôi động mà bon chen, đến với làng chài có vị mặn mặn đặc trưng của biển.

Con tàu chạy đường dài một ngày một đêm, tôi cũng thức trọn cả hai mươi tư tiếng đồng hồ, lòng thấp thỏm không yên.

Trước khi đi, tôi có lấy của Lan cái iPod nghe nhạc, nhưng nhạc của con bé toàn những bài về thất tình hay chia tay khiến tôi càng thấy lòng quặn thắt hơn. Tôi không sao nghe được nữa, bèn quăng nó sang một bên, ng ồi ngắm nhìn cảnh vật lướt qua bên ngoài.

Một ngày nào đó trước đây, em cũng ng ồi đúng lộ trình này của tôi, cũng ngắm phong cảnh này, và liệu em có nhớ đến tôi giống như tôi đang

nhớ tới em lúc này, nhớ da diết.

Càng gần đến quê em, tôi càng cảm nhận rõ hương vị của biển khơi, tiếng sóng vỗ rì rào khi có khi không. Đặc biệt khiến tôi phải chú ý hơn cả là màu trắng tinh khôi của cát. Giờ thì tôi đã hiểu vì sao ngày đó trong cuốn nhật ký của hai đứa, em hay kể quê hương em đẹp như thế nào, bãi cát trắng tinh mịn màng ra sao, hay những lần em vui chơi thỏa thích đắm mình trên cát mà không hề lấm lem áo quần.

Cô bé với bím tóc đuôi sam của tôi, em có biết là tôi đã đến đây, đến để cảm nhận cái đẹp của quê hương em không? Em vẫn hay bảo con người quê em rất hiếu khách, vậy thì em có chào đón tôi, vị khách đặc biệt này hay không?

Cứ mãi miết nghĩ ngợi lung tung như vậy, chẳng mấy chốc đoàn tàu đã về ga. Lần đầu đặt chân đến đây mà tim tôi cứ đập rộn ràng tựa như đứa con lâu ngày về thăm quê vậy. Tự lúc nào, tôi đã coi nơi miền Trung yêu dấu này là quê hương rất đỗi thân thương của mình? Tôi khẽ cúi đầu có chút xấu hổ, bắt xe về nhà em với niềm hân hoan lạ thường.

Nhưng khác hoàn toàn với tâm trạng háo hức xao xuyến rạo rực của tôi, nhìn thấy tôi, khi cái ngõ ngàng qua đi, còn lại trong em chỉ là tủi hờn, như đứa trẻ bị bỏ bê lâu ngày không người chăm sóc nay bỗng được mẹ vỗ về yêu thương.

Em làm ngơ tôi, toan quay mặt bước vào nhà, tôi vội vàng chạy tới nắm lấy tay em. Em khẽ khàng quay lại nhìn tôi, giọng nghẹn ngào, “Anh tới đây làm gì?”. “Anh tới tìm người con gái anh yêu”, ánh mắt tôi không ngừng dán vào mắt em, kiếm tìm niềm hân hoan trong ấy, dù chỉ là thoáng qua. Em gầy và xanh xao đi nhiều, khóe môi không còn thấy nụ cười. Tim tôi bỗng thấy nhói đau, cảm giác tội lỗi bắt đầu giày vò tôi, “Em còn giận anh à? Anh xin lỗi”.

Vừa nói có thể, nước mắt em đã rơi. Em cố ngăn lại dòng lệ, rồi sợ bà và mọi người trong nhà lo lắng, em bèn kéo tôi đến rừng phi lao gần đó để nói chuyện.

Nếu như là hai đứa hẹn hò thì khung cảnh nơi đây thật lãng mạn. Hàng phi lao thẳng tắp hai bên đường đu mình trong gió. Cùng một thời điểm, nhưng ở đây không lạnh như ở miền Bắc, cái nắng dịu nhẹ khẽ khàng chiếu xuống, cát trắng lún nhẹ theo từng bước chân chúng tôi. Thế nhưng, khi hai đứa giận hờn thì trông khung cảnh nơi đây mới tiêu đi đâu làm sao, nó mang cái buồn man mác nhưng lại len lỏi vào tận trái tim khiến người ta khó lòng vui lên được.

Chúng tôi ng ẫ trên bãi cát, những quả phi lao trông như những quả dừa con lác đác rơi, chỉ một lúc đã tích tụ lại, phủ kín cả một vùng.

Đợi mãi mà không thấy em lên tiếng, tôi bèn nắm tay em, khẽ cất giọng trước, “Anh sai r ẫ. Anh xin lỗi, đừng giận anh nữa nhé”.

Em quay sang nhìn tôi, giọng lạnh tanh, như thể đang nói chuyện với một người hoàn toàn xa lạ, “Anh làm gì mà sai. Anh có lỗi gì đâu mà xin lỗi”.

“Anh có lỗi. Lỗi của anh lớn lắm. Đó là để người con gái của anh phải buồn, phải tủi”, biết em còn giận, tôi cố ý pha trò, “Thôi xí xóa nhé. Cười lên anh xem nào, người yêu anh không thể xỉ mặt như thế này được. Xấu xí lắm”.

Nghe tôi nói vậy, em càng muốn khóc hơn, nhưng dường như em đang cố gắng lắm để ngăn lại dòng cảm xúc của mình, r ẫ giận dữ, “Em xấu xí hay không thì có liên quan gì đến anh. Chẳng phải chúng ta chia tay r ẫ hay sao?”.

“Chia tay? Chúng ta chia tay khi nào? Sao em lại nói như vậy?”, tôi vô cùng ngạc nhiên, không dám tin vào tai mình.

“Chẳng phải anh đã bảo chúng ta không hợp đó ư?”

Đúng là tôi có nói như thế, nhưng đấy là nói trong lúc giận dữ, đầu óc không được tỉnh táo, sao em lại có thể tin là thật chứ. Tôi ngại ngùng chống chế, “Đúng là anh nói không hợp, nhưng là không hợp chứ đâu phải chia tay”, tôi cười cười, “Mà nếu có không hợp, anh sẽ thay đổi để hợp với em, có sao đâu”.

Thấy em có vẻ dịu dịu, tôi bèn ôm chầm lấy em, có trời mới biết tôi nhớ em đến cỡ nào, tôi chỉ muốn được ng ửi ôm em trong cái gió nhẹ mát lành như thế này mà thôi, tôi thì th ầm bên tai em, “Bỏ qua cho anh nhé. Về với anh, anh nhớ em sắp không sống nổi nữa r ồi”.

Thấy mắt em lại long lanh, tôi bèn hôn lên đôi mắt ấy, lau đi dòng lệ làm hoen nhòe khóe mi đẹp, r ồi ôm chặt em vào lòng, hít hà hương thơm thuộc v ề riêng em. Đầu đây tiếng sóng biển vẫn vỗ miệt mài.

Em không đẩy tôi ra nhưng cũng chẳng thuận theo tôi, cứ ng ửi im để tôi tự biên tự diễn như vậy.

Một lúc lâu sau em mới lên tiếng, “Anh nói đi tìm cảm hứng vẽ tranh. Vậy tìm được r ồi, anh sẽ lại v ề nước. Mà khi mọi thứ ở đây trở nên cũ kỹ đối với anh, anh sẽ lại đi đến những nơi khác, xa xôi, mới lạ để tìm ngu ồn cảm hứng mới. Đến lúc ngu ồn cảm hứng ở Việt Nam cạn kiệt, sẽ chẳng còn gì níu giữ anh nữa, anh sẽ cất bước đi, đến bất cứ nơi nào...”.

Nhận ra em đang cảm thấy không an toàn khi ở bên tôi, không đợi em nói hết, tôi vội xen vào, “Đúng là ngu ồn cảm hứng có ở bất cứ đâu, bất cứ nơi nào, nhưng với anh, ngu ồn cảm hứng duy nhất và quan trọng nhất chỉ có thể là em”. Nhìn sâu vào đôi mắt em, tôi nói chân thành, “Chỉ cần em ở bên, anh có thể vẽ cả thế giới này”.

Tôi có thể dễ dàng nhận ra tia cảm xúc lóe lên trong mắt em, dường như em muốn m ền lòng mà tha thứ cho tôi. Thế nhưng, chỉ khoảnh khắc sau, một nỗi do dự tính suy đã thành hình và len lỏi vào sâu trong trái tim em. Dường như em sợ đi đâu gì đó, em do dự như thế đang đứng giữa ngã ba đường không biết nên đi v ề đâu.

Tôi bất giác thấy sợ hãi. Tôi không còn tin vào bản thân mình nữa. Tôi sợ tấm chân tình của mình cũng không nắm bắt nổi nhịp đập trái tim em, nó cứ đi theo một quỹ đạo riêng của nó, mà tôi không có cách nào giữ được.

Tôi hoảng hốt, như bất chợt ý thức được đi ều gì, vội vàng nắm lấy tay em, mắt xoáy sâu vào ánh mắt cứ cố né tránh tôi của em, “Về với anh, có được không?”.

Em cứ đắn đo mãi mà không trả lời, thậm chí còn không dám nhìn vào mắt tôi, một dự cảm chẳng lành len lỏi vào tâm trí tôi. Tôi nheo mắt, ước hỏi em, “Có phải Khang đã quay về? Và em quyết định nối lại tình xưa?”.

Em vẫn không trả lời tôi, cứ cúi gằm mặt như đang cố nhốt mình trong một miền tâm tư sâu kín, người khác không sao nhìn thấu được.

Tôi lại nhớ đến ánh mắt của cô gái trong bức tranh kia, buồn bã đến thế, xa lạ đến thế, vô hồn đến thế. Bất giác tôi lại mong em đừng ngẩng mặt lên nhìn tôi lúc này. Vì biết đâu lúc này em cũng sẽ dành cho tôi ánh mắt đáng sợ đó.

Tôi rất sợ. Phải, vô cùng sợ hãi. Tôi như đứa trẻ lạc lối không biết đi đường nào, không biết phải làm sao. Người bên cạnh tôi phút chốc trở nên hoàn toàn xa lạ, không còn là cô gái nói nói cười cười vui vẻ cùng tôi ngày nào nữa. Tôi thật sự không nắm được tâm tư em lúc này.

Tôi đành buông tay em ra.

Có lẽ bố mẹ em đã nói đúng, không nên cố ép buộc em, hãy để em có thời gian tĩnh tâm trở lại, rồi em sẽ nhận ra đâu mới là lối đi đúng đắn cho riêng mình. Có lẽ tôi không nên làm phiền em lúc này. Có tôi ở đây, tâm tư em sẽ càng thêm rối ren mà thôi.

Hãy cứ để thời gian cho lòng lắng lại. Tôi nhìn em khẽ nói một câu, “Anh đợi em quay về, thực lòng quay về bên anh”, rồi đứng dậy bước đi, để lại sau lưng bóng hình người con gái đang ngẩn ngơ bó gối, gục mặt lên tay, lệ ào ào tuôn rơi.

Không biết là do ng ỡ xe li ền mấy ngày hay bởi tâm trạng không được tốt, trở về nhà, tôi chỉ lao vào ngủ vùi, chẳng thiết làm bất cứ việc gì khác.

Cả người tôi uể oải, vô lực như bị ốm, lúc nào cũng mang bộ mặt thất thần, như kẻ mất hồn sống qua ngày đoạn tháng.

Sau lễ Giáng Sinh, bầu không khí Tết bắt đầu ủa về, mọi người rục rịch tính toán xem Tết năm nay nên đi buôn gì, sắm gì, tivi đã bắt đầu xuất hiện những mẫu quảng cáo cho đ ờ Tết.

Chưa lúc nào tôi thấy nhớ bố như lúc này. Cảm giác thêm một mái nhà để mặc sức trút hết nỗi bi thương trong lòng. Vậy là tôi đang trải qua nỗi đau mà một thời bố tôi đã trải qua, cũng chính trong căn nhà này. Tôi bỗng thấy thương bố vô cùng, tôi cũng học theo ông, ngày ngày ngẩng mặt lên c ầu khẩn ông Trời phù hộ để tôi nhận được tin của em sớm nhất có thể.

Qua một thời gian r ỉ, điện thoại của tôi vẫn cứ mở, thậm chí chưa sập ngu ền lần nào nhưng cũng chẳng thấy em liên lạc.

Nhi ều lúc tôi muốn bật dậy đi xin số điện thoại để gọi cho em nhưng r ỉ lại cố nén cảm xúc để không hành động nông nổi. Tôi dặn lòng mình rằng, “Em c ần thời gian để suy nghĩ, hãy để em được suy nghĩ thật kỹ r ỉ đưa ra lựa chọn của mình, một lựa chọn đúng đắn nhất”.

Biết tôi đang c ần người bên cạnh, thời gian này, mẹ tôi cũng trở về, luôn luôn ở bên động viên tôi những khi c ần thiết và tiếp thêm cho tôi sức mạnh để đợi em.

Cô chú và Lan cũng thường xuyên qua chơi thăm hỏi tôi cho tôi bớt đi

thời gian một mình, vì họ sợ tôi nghĩ ngợi lung tung.

Tôi bỗng chốc trở thành tâm điểm của cả nhà, như thể cậu học trò vừa thi xong đại học, cả nhà đang nóng lòng chờ đợi kết quả thi của tôi, và họ sẵn sàng động viên nếu tôi không nhận được giấy báo trúng tuyển, bất cứ lúc nào.

Tôi không ngờ trong mắt mọi người, tôi lại là thằng bé mập nhút nhát yếu đuối thích sống khép mình ngày nào. Tôi luôn cố mỉm cười tỏ ra mình là người mạnh mẽ. Mà đúng là tôi mạnh mẽ thật. Ngoài những lúc yếu lòng nhớ về em, ngoài những lúc thấy nhói đau trong lòng thì tôi luôn thấy rất ổn.

Cứ thế tôi sống qua ngày với tia hy vọng ở phía trước, đó là tin nhắn trả lời của em.

Nhiều khi nằm mơ thấy em khoác tay người đàn ông kia rời đi, tôi lại hốt hoảng choàng tỉnh, cả người vã mồ hôi. Phải mất một lúc lâu, tôi mới trấn tĩnh lại được.

Lắm lúc Lan cứ bảo tôi tại sao phải để mình khổ sở như vậy. Con bé đòi đi gặp Linh để nói với em rằng tôi chính là anh chàng béo năm nào, tôi thề yêu em từ rất lâu rồi, là người viết chung cuốn sổ nhật ký của em khi ấy và bây giờ quay trở về đây để tìm em. Lan nói chỉ cần nói ra tất cả thì mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản và dễ giải quyết.

Thế nhưng tôi không đồng ý. Dù sao đó cũng là cái nhìn của một người ngoài cuộc, thậm chí còn là của một cô bé học sinh cấp ba, làm sao đáng tin đây?

Nói với em rồi thì mọi thứ có trở nên đơn giản hơn không? Hay lại càng thêm phức tạp rồi ren?

Biết tôi là người quen cũ, liệu em có từ bỏ người đàn ông kia để chọn tôi không? Nếu có thì đây có phải là thứ tình cảm ban ơn mà không phải tấm chân tình của em?

Tâm tư rồi ren muôn phần, tôi nhất quyết không để Lan đi tìm Linh. Tôi đã đợi em lâu như vậy rồi, đợi thêm một thời gian nữa thì có làm sao?

Cho tới một ngày, trời có nắng nhẹ nhẹ, bỗng một thằng bé lạ mặt chạy đến nhà tìm tôi và đưa cho tôi bức thư em viết.

Trong cuộc sống gấp gáp và hiện đại như ngày nay, tìm được một người thích viết thư tay như em thật hiếm có.

Tôi từ từ mở từng nếp gấp của mảnh giấy, như đang nâng niu quả trứng sợ nó có thể bị vỡ bởi đôi tay luống cuống của mình, tim không ngừng đập loạn, lòng thấp thỏm không yên, b ấ i h ấ i lo lắng.

Nét chữ của em vô cùng ngay ngắn, sạch sẽ mà đẹp mắt, từng dòng từng dòng thẳng tắp chạy qua mắt tôi.

“Anh à,

Cho em xin lỗi vì bắt anh phải đợi lâu, hôm nay em mới viết được bức thư này cho anh.

Có lẽ trong lòng anh, em là đứa hèn nhát, luôn tìm cách trốn chạy mà không dám đối mặt với mọi thứ xảy đến trong cuộc sống.

Anh biết không, em đã từng khao khát về một mái ấm gia đình, một bờ vai vững chãi để mình có thể nương tựa. Em đã yêu hết mình, dâng hiến tất cả cho người yêu. Thế rồi thứ em nhận được là sự đổ vỡ của con tim, khiến em không cách nào vượt qua được trong một thời gian dài.

Rồi em gặp được anh, anh cho em cảm giác được yêu thương, được trân trọng. Anh đã miệt mài và lặng lẽ tìm lại từng mảnh vỡ trái tim em để ghép nó lại thành một thể hoàn chỉnh. Thế nhưng, dù nó có tròn trịa đến đâu thì nó cũng là trái tim được gắn ghép, mang đầy vết sẹo. Trái tim ấy có thể dễ dàng vỡ vụn một lần nữa, bất cứ lúc nào. Mà em lại sợ cảm giác vỡ vụn ấy.

Nói cách khác, em đã từng vấp ngã trong chuyện tình cảm nên giờ em rất sợ yêu, sợ mở lòng thêm một lần nữa. Em sợ cái cảm giác thất vọng và đón đau khi người mình yêu quay lưng lại với mình. Anh có thể nói em là đứa nhút nhát. Có lẽ cả đời này, em sẽ như con ốc kia, khóa chặt trái tim mình trong vỏ, không bao giờ chịu ra đón nhận tình cảm của bất cứ ai nữa, dù là Khang, người đã từng làm em hạnh phúc nhưng cũng làm em tổn

thương một lần, hay là anh, người luôn dành tình cảm chân thành cho em, và luôn chờ đợi em, dù là trong vô vọng.

Nếu có kiếp sau, em xin ông Trời hãy đừng cho em làm người, một người có cảm giác. Hãy để em được làm một thứ gì đó vô tri, không biết vui thì cũng sẽ không biết buồn, không cần chứng kiến bạn bè, người thân hay thậm chí cả bản thân mình phải chịu khổ cực đón đau trong cuộc sống.

Em là đứa ích kỷ, hèn nhát, đáng coi thường, luôn sống trong tâm thế chạy trốn hiện tại và không có ý chí vượt lên, phải không anh?

Em rất cảm ơn tình cảm chân thành của anh dành cho em trong thời gian qua. Anh đã làm em dám yêu thêm một lần nữa. Em sẽ không bao giờ quên điều đó, cũng như không quên quãng thời gian hai đứa mình ở bên nhau.

Em thật không xứng với anh, rồi anh sẽ tìm được người khác xứng với anh hơn em, người đó sẽ đem lại hạnh phúc cho anh. Em thật lòng mong điều đó xảy ra.

Quên em đi nhé, xin lỗi anh.

Linh.”

Bức thư từ từ trượt xuống khỏi bàn tay tôi. Tôi thật không dám tin vào những gì mình vừa đọc được. Em đang từ chối tình cảm của tôi sao? Không thể nào như vậy được. Một việc quan trọng như thế sao em không trực tiếp nói với tôi mà phải thông qua mảnh giấy này? Có phải đây chỉ là miệng em nói thế chứ thật ra trong lòng không hề nghĩ như vậy, nên mới phải viết qua mảnh giấy? Chẳng phải bố mẹ em nói em vẫn luôn giữ những thứ tôi tặng bên mình hay sao?

Tôi cúi xuống nhặt bức thư lên mà thấy bàn tay mình run run, cả người hoang mang như lạc trong cơn ác mộng. Bất chợt trong đầu là một mảng trắng, trống trải vô cùng, tôi vò nát tờ giấy rồi vứt nó vào thùng rác. Nó làm tôi đau, tôi không muốn nhìn thấy nó thêm một khắc nào nữa.

Nếu như mảnh giấy trước em gửi tôi là niềm vui tốt độ thì lần này em lại mang đến cho tôi nỗi đau đến tê dại.

Không biết em đã về hay chưa nhưng tôi muốn lập tức được nói chuyện với Linh, được nghe chính miệng em nói với tôi đi đầu đó. Nếu không, tôi sẽ vẫn cố chấp không tin, vẫn hy vọng và vẫn tiếp tục chờ đợi em.

Dù sao tôi cũng không muốn bỏ cuộc. Tôi lại đến tìm Lan, bảo con bé bằng mọi giá phải xin được số điện thoại của Linh cho tôi.

Con bé có vẻ không cam tâm nhưng nhìn ông anh ngày một tiều tụy, thương anh, nó đành ngoan ngoãn đi lần mò xin số của Linh, và đương nhiên chuyện này không thể làm khó nó được, con bé vốn luôn đầy ắp ý tưởng và chiêu trò kia mà.

Có được số của em trong tay, tôi lập tức gọi cho em, nhưng điện thoại cứ đổ chuông hết cuộc này đến cuộc khác, em nhất quyết không nghe máy.

Em không bắt máy, thì tôi không còn cách nào khác sao? Tôi nhắn nại nhắn tin cho em, “Khi trái tim rung động, người ta có thể mặc sức trao yêu thương mà không mảy may suy nghĩ đi đầu gì, thế nhưng khi yêu thương đã hết thì bất cứ thứ gì cũng có thể trở thành cái cớ để chia tay. Hãy nói cho anh biết, tất cả những thứ em nói chỉ là cái cớ, rằng em đã hết yêu anh rồi hay chỉ là tình yêu của anh chưa đủ để em có cảm giác an toàn khi ở bên cạnh. Hãy nói cho anh nghe, anh phải làm sao mới có thể khiến em mở lòng đón nhận anh một lần nữa, chỉ một lần này thôi?”.

Tin nhắn gửi đi nhưng nó giống như viên gạch bị ném xuống hồ sâu, mãi vẫn chẳng thấy hồi âm. Tôi vô cùng nóng lòng, không đứng được mà lại cần điện thoại lên bấm chữ, “Thực ra mỗi chúng ta đều có một góc khuất, một mặt yếu, quan trọng là em có chịu gạt nó sang một bên mà sống vui vẻ hay không. Vấp ngã trong chuyện tình cảm không phải là khuyết điểm, càng không phải là đi đầu gì đáng sợ để em cứ mãi chôn vùi bản thân trong đó không thoát ra được. Nếu không có vết thương ấy thì làm sao thấy được cái kiên cường, cái quyết tâm của em? Nếu như ai đó yêu em thật lòng, họ sẽ không quan tâm đến những thứ đó, họ sẽ chỉ yêu em bởi em là chính em thôi”.

Tin nhắn lại một lần nữa gửi đi rồi bật vô âm tín không thấy lời đáp.

Giờ tôi mới nhận ra, im lặng thật đáng sợ, nó là thứ vũ khí độc nhất để giày vò trái tim người ta, nhất là khi trái tim ấy lại đang đắm chìm trong yêu thương.

Mấy ngày sau, em vẫn cứ thể hiện sự tuyệt tình với tôi như thế. Đối lập với bầu không khí nô nức đón chào năm mới, tâm trạng tôi lại vô cùng nặng nề. Đây có phải là thời gian thử thách cho tôi và em, cho mối tình của hai chúng tôi? Trải qua được quãng thời gian này thì mọi thứ lại trở về như lúc ban đầu? Có lẽ là vậy, người ta vẫn thường hay bảo sau cơn mưa trời lại sáng và không có cơn mưa làm sao thấy được bầu trời trong đầy thôi. Ánh sáng của tôi, bầu trời của tôi vẫn còn đang ở phía trước.

Dạ lòng như vậy, nhưng sao tôi vẫn thấy buồn lắm. Đột nhiên nhớ tới lời ông thầy bói ở Phủ Tây Hồ phán hôm nào, tôi bèn thở dài ngao ngán. Gì mà sắp tới đường tình duyên thuận lợi? Đúng là nói xằng nói bậy, người ta vẫn bảo không nên tin lời thầy bói, quả thực không sai.

Hay vì ngày đó tôi đi cùng em đến Phủ Tây Hồ rồi lại cùng em leo lên đỉnh ở tít trên núi cao nên nỗi lo sợ trong tôi đã ứng nghiệm rồi?

Tôi có chút hoang mang, lo sợ điều đó xảy ra thật, lại vội vàng nhắn tin cho em, “Anh yêu em và nhớ em da diết. Hãy cho anh một tuần nữa để được đợi em, đợi tin nhắn của em một lần nữa. Sau đó nếu em thực sự muốn, anh sẽ buông tay em”.

Tin nhắn được gửi đi và đây cũng là niềm hy vọng nhỏ nhoi mà tôi tự tạo ra để an ủi bản thân mình.

Tôi biết cơ hội tốt đẹp chiếm tỷ lệ rất thấp, nhưng vẫn muốn thử, dù đó là cơ hội cuối cùng.

Nếu như sau một tuần, câu trả lời của em vẫn là rời xa tôi, tôi sẽ làm như đi đầu em muốn, lập tức rời khỏi đây, trở về bên Anh, không xuất hiện thêm một lần nào trong cuộc sống của em nữa.

Kể từ lúc tin nhắn kia được gửi đi, tôi như ng ỗ trên đồng lửa, ngày đêm mong ngóng đi ầu ngọt ngào nhất sẽ đến với mình.

Sợ tôi ở nhà nhiều thành ra u uất, mẹ tôi nhiều lần động viên tôi ra ngoài chơi cho khuây khỏa. Tôi cũng nghe lời mẹ cho bà vui. Dù sao tôi cũng là đàn ông mà, suốt ngày ng ỗ nhà đeo lên khuôn mặt ủ rũ khiến mọi người lo lắng làm sao được.

Bên ngoài không khí vẫn vui tươi, người người đi lại tấp nập. Dù tôi có đang mang tâm trạng thế nào thì một năm nữa vẫn sắp trôi qua, năm mới sẽ lại tới.

Thời hạn một tuần cũng sắp kết thúc nhưng tôi vẫn không nhận được tin tức gì từ em.

Tia hy vọng cuối cùng của tôi ngày càng mong manh. Có lẽ trong lòng em đã quyết r ỗ, dù tôi có chờ đợi em một tuần hay thậm chí lâu hơn thế thì cũng vô ích mà thôi.

Quả thực tôi cũng quá mệt mỏi r ỗ. Những gì cần làm, tôi đều đã làm cả, tôi đã vứt bỏ hết tự trọng để níu kéo em hết lần này đến lần khác, nếu như không làm em mềm lòng được thì tôi cũng đành chịu thôi.

Có lẽ số phận đã an bài, tôi sinh ra không dành cho em và em cũng vậy. Chúng tôi vốn không phải là một nửa của nhau. Giá như ngày đó em đừng xuất hiện trước mặt tôi, giá như cuộc sống của tôi đừng thay đổi vì sự có mặt của em, và giá như tôi không dành cho em một tình cảm sâu nặng đến như thế...

Đã đến lúc chấm hết tất cả r ỗ.

Vừa nghĩ như vậy, trái tim tôi liền quặn thắt, như bị bàn tay vô hình bóp nghẹt, trong lòng trống rỗng.

Sợ bản thân còn do dự, tôi liền lập tức gọi điện đến sân bay đặt vé về Anh. Tôi sẽ đi ngay lập tức khi thời hạn một tuần kết thúc.

Dập máy, tôi như người lạc lõng giữa chốn đông người qua kẻ lại. Từng cặp tình nhân tay trong tay hạnh phúc lướt qua tôi. Tôi cứ bước đi trong vô thức mà không hề biết đến những gì đang lướt qua mình.

Tôi không biết là mình đang đi đâu, đôi chân cứ bước đi theo sự chỉ dẫn của con tim, cho đến khi dừng lại trước công viên mà tôi và em đã từng đến.

Tôi ngạc nhiên tự hỏi sao mình lại đến đây? Mà đến đây rồi cũng tốt, vừa để giải tỏa tâm lý vừa để ôn lại quãng thời gian ngọt ngào của chúng tôi.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh hồ Cây liễu đu mình thướt tha yêu kiều đom đống bên cạnh tôi. Trời sắp chuyển sang xuân nên gió đưa tới cũng không còn lạnh như ngày nào.

Tôi cứ ngồi như thế mà ngắm nhìn các đôi đang vui vẻ đạp vịt bên nhau trên những chiếc thuyền dưới hồ. Mặt nước gợn sóng lăn tăn. Trông họ mới hạnh phúc làm sao. Hai người cùng chung sức đạp cho con thuyền nhẹ trôi, như thể chỉ cần có anh và em là đủ để vượt qua mọi khó khăn trong cuộc sống. Đúng vậy, hạnh phúc chỉ đơn giản và nhỏ bé như vậy thôi, chỉ cần có em có anh, có hai ta ở bên nhau thì dù tát biển Đông cũng cạn. Thế nhưng đối với tôi, hạnh phúc nhỏ nhoi ấy sao mà khó quá.

Bất giác tôi lại thấy đau lòng, thời gian trước, cũng trên chính con thuyền này, chính mặt hồ lăn tăn sóng này, tôi đã có một cảnh tượng xấu hổ nhưng cũng khiến bản thân không bao giờ quên. Vừa nghĩ đến đó, tôi không kìm được mỉm cười.

Ngày hôm đó quả là ngày chẳng thể nào quên, không biết em có còn nhớ hay chẳng? Nếu tôi về nước rồi, em có còn nhớ đến tôi, nhớ quãng thời gian chúng tôi ở bên nhau không, hay em nhanh chóng quên tôi sang

một bên mà vui cùng duyên mới? Người đàn ông mới kia liệu có yêu em không? Có yêu em như tôi đã yêu em không?

Đang mãi chạy theo những suy nghĩ vu vơ, bất chợt một giọng nói nhẹ nhàng cất lên bên tai tôi, “Anh gì ơi, cho anh này”.

Tôi giật mình choàng tỉnh, chợt nhận ra sao mình lại có những suy nghĩ điên rồ như thế. Tôi ngẩng đầu lên nhìn người vừa gọi mình. Trước mắt tôi là hai cô bé trẻ trung xinh xắn, nhìn vô cùng ngây thơ trong sáng, ánh mắt yêu đời yêu cuộc sống như chưa một lần dính bụi trần, có lẽ là sinh viên.

Chúng nhìn tôi vô cùng thân thiện, như thể đã quen nhau lâu lắm rồi. Thấy tôi ngơ ngác ngác, một cô bé lại cất tiếng, “Anh đẹp trai ơi, cho anh này”, rồi cười với tôi.

Tôi lục lại trí nhớ của mình, đúng là tôi chưa bao giờ gặp hai cô bé này. Chúng không quen tôi mà lại cho tôi thứ gì? Thuận theo tay một cô bé, tôi nhìn thấy cô bé đang đưa cho mình một cốc trà sữa. Lại ngẩng đầu nhìn chúng, giờ tôi mới nhận ra trên tay mỗi đứa đều có một cốc trà sữa, nhưng chúng đưa tôi làm gì, chúng muốn cho tôi chẳng? Vô cùng ngạc nhiên và không biết phải làm sao, tôi đành đưa tay ra nhận cốc trà sữa ấy.

Thấy tôi đã nhận, cô bé bên cạnh cười cười, “Trà sữa nóng đấy, anh uống luôn đi. Anh ng ồi đây lâu lắm rồi, không sợ hơi gió thổi từ h ồ lên lạnh à?”.

Thì ra là hai cô bé để ý tôi đã lâu, có lẽ thấy tôi cứ thất th ần nên động lòng thương, nhân tiện đi mua trà sữa thì mua luôn cho tôi một cốc đây mà.

Tôi không hiểu đi đâu gì đang xảy ra, nhưng dù sao cũng rất xúc động. Hai cô bé này đâu có quen tôi, sao lại đối xử tốt với tôi như thế? Còn em thì sao, một người vốn vô cùng thân thiết với tôi, thế mà lúc này đâu biết tôi đang ng ồi đây ng ầu ng ầu đón gió lạnh, đâu biết tôi đang mong mỗi tin nhắn h ồi âm mà vẫn nhắn tâm không nhắn lại. Một lúc sau, tôi nhìn hai cô bé, cười nói, “Cảm ơn” rồi giờ giờ cốc trà sữa lên sau đó đưa lên miệng uống một hơi.

Hơi ấm của trà sữa bắt đầu lan dần trong miệng tôi, thơm dịu và ngọt

ngào.

Hai cô bé có vẻ vô cùng hài lòng, chúng vui như thể vừa làm được một việc tốt giúp đỡ người khác. Chúng đang định quay đi thì một cô bé nhìn tôi nói như thấu hiểu mọi chuyện, “Trông anh có vẻ như đang thất tình. Anh đừng buồn, cái gì của mình thì sẽ mãi là của mình. Còn nếu vốn không phải của mình thì có cố gắng thế nào cũng không được đâu, nên hãy học cách vui vẻ chấp nhận mọi chuyện đi”.

Nói rồi, chúng quay lưng bước đi để lại một anh chàng với khuôn mặt
ngơ ngác là tôi ngẩng đầu đi phía sau.

Cứ nhìn theo bóng chúng cho đến khi khuất hẳn, tôi mới định hình được chuyện gì vừa xảy ra. Câu nói của cô bé cứ văng lại bên tai tôi. Đó là một chân lý, chân lý ấy tôi cũng biết, nhưng quan trọng là tại sao lúc này tôi không nghĩ ra đi đâu đó chứ? Quả là như vậy, thứ gì của mình thì cuối cùng cũng sẽ trở về với mình thôi. Tại sao tôi phải buồn và nghĩ ngợi nhiều đến thế? Hãy học cách chấp nhận, thanh thản ngừng đầu đón nhận tất cả, biết đâu đấy, quyết định của em sẽ mở ra tương lai mới cho hai người, biết đâu đi đâu đó sẽ tốt với em hơn bây giờ.

Tôi mỉm cười nhìn cốc trà sữa, rồi thả lỏng tâm hồn thưởng thức thứ nước uống ấm áp này, thưởng thức sự quan tâm thấu hiểu của những người xa lạ dành cho mình.

Đôi khi chỉ cần một sự quan tâm nhỏ bé như thế, dù là của những người xa lạ, người ta cũng cảm thấy ấm lòng, mọi muộn phiền tan biến.

Giờ này chưa hẳn đã muộn, tôi cũng chẳng muốn về nhà, về nhà lại phải chứng kiến cảnh mẹ và mọi người lo lắng cho mình, tôi thật không cam tâm. Tôi đâu có yếu đuối như mọi người vẫn nghĩ, tôi giờ đâu còn là cậu bé Tuấn mập mạp hướng nội ngày nào nữa.

Thế là tôi quyết định đi ăn một mình, r ồi vào rạp chiếu phim một mình. Vốn định vào đây đánh một giấc no say r ồi v ề nhưng vào r ồi tôi lại không sao chớp mắt nổi. Tôi cũng ng ồi dán mắt vào màn hình như mọi người nhưng phim tên gì, nội dung ra sao tôi lại hoàn toàn không rõ.

Về nhà vui vẻ ăn cùng mẹ bữa cơm xong, tôi liền xin phép đi nghỉ sớm, nhưng tôi nào có ngủ. Tôi bật đèn bàn để ánh sáng chỉ đủ chiếu một vùng nhỏ, một vùng của riêng tôi.

Giờ này chắc mẹ đã chìm vào giấc ngủ. Tôi thật có lỗi khi để mẹ lo lắng cho mình như vậy. Chỉ một thời gian ngắn trước đây thôi, chính tôi là người khuyên răn em không nên để người thân của mình phải lo lắng cho mình vì một người đàn ông xa lạ, nhưng lúc này đây, tôi lại là người cần một lời khuyên như vậy. Người ta vẫn hay nói “vật đổi sao dời”, quả không sai. Ta không sao biết được tương lai mình sẽ như thế nào, mặc dù biết chắc là không nên nhưng đôi khi ta lại không có cách nào bắt bản thân dừng như thế.

Thở dài một hơi, tôi cứ ngẩn ngơ lặng bên ánh đèn vàng, bất chợt nhớ đến hai cô sinh viên gặp hôm nay, rồi lại nhớ đến lời cô bé ấy nói.

Thứ vốn không thuộc về mình thì dù có giằng có cướp lấy, một thời gian sau nó cũng rời bỏ mình đi thôi. Tại sao tôi phải buồn làm gì? Tôi dặn lòng hãy cứng rắn lên, tôi là một người đàn ông, mà đàn ông thì không có lý do gì phải buồn, phải yếu đuối cả. Tôi ép mình chìm vào giấc ngủ, ngủ đi rồi ngày mai sẽ lại tới.

Mọi thứ dường như đã hiển hiện trước mắt rồi.

Cuối cùng một tuần cũng trôi qua, tôi không hề nhận được tin nhắn của em. Tôi cứ ngỡ mình sẽ đón đau quần quai lắm, nhưng không phải. Dù sao tôi cũng đoán trước được rằng sẽ như thế, tôi đã chuẩn bị sẵn cho mình một tâm lý vững vàng để thản nhiên đón nhận mọi chuyện rồi.

Tôi mỉm cười thực hiện kế hoạch, là ngày hôm sau sẽ bay về Anh, ở đó có bố tôi, có cuộc sống thuộc về tôi đang chờ đợi.

Tôi không muốn đi chào họ hàng, chỉ chào cô chú và Lan là đủ rồi. Nhớ khi mới đến, chú dẫn tôi đi chào họ, trên mặt tôi luôn hiển hiện nụ cười, tràn đầy niềm tin và sức sống, nhưng còn bây giờ thì sao? Không lẽ tôi đến chào họ với khuôn mặt ủ rũ rồi về nước ư? Đi đâu đó thật không cần thiết. Chuyện của tôi, nỗi đau của tôi cứ để mình tôi biết, mình tôi gánh là được

r ồi.

Mẹ tôi, cô chú và cả Lan đều rất thương tôi, họ tha thiết mong muốn tôi có thể cùng họ đón Tết ở nhà. Bản thân tôi cũng rất muốn đi đâu đó, nhưng chuyện đã đến nước này, họ cũng không dám khuyên tôi ở lại, vì họ biết làm thế tôi sẽ càng đau khổ hơn thôi. Chi bằng trút bỏ hết mọi thứ sớm một chút, tôi sẽ thấy lòng nhẹ nhàng hơn. Có lẽ nơi này không hợp với tôi, và cả bố tôi nữa. Ông Trời đã định r ồi, hạnh phúc của bố con tôi là ở một nơi khác xa xôi.

Buổi tối trước ngày bay, trong khi mẹ đang kiểm tra lại một lần nữa hành lý cho tôi, thì tôi lôi những thứ luôn ở bên mình ra vuốt ve một lần nữa.

Đó là bức tranh có vết tích màu vàng của em, một cậu bé ng ỗ bó gối buồn bã bên cạnh cửa sổ đóng kín đã được sửa thành ng ằng đầu nhìn ra bên ngoài. Bức rèm cửa màu sắc rực rỡ được vén lên, để ánh nắng chan hòa ùa vào phòng, choàng lên tất cả một màu tươi vui, ấm áp, không còn u tối, không còn cô quạnh nữa. Bức tranh đã làm sáng lên cả cuộc đời u tối của tôi, đã nhen nhóm thứ tình cảm khó phai trong lòng tôi.

Đó là cuốn sổ nhật ký hai đứa viết chung, ghi dấu bao kỷ ức khó phai.

Đó là những bức tranh tôi miệt mài vẽ em thời còn bé trong trí tưởng tượng và cả những bức chân dung tôi vẽ em bây giờ.

Đó còn là con búp bê bố em mua cho em nhưng đã bị tôi lấy cắp và được tôi coi như vật làm tin giữa hai người.

Giờ chúng không còn thuộc về tôi và không cần tôi gìn giữ bên mình nữa. Nhưng biết làm thế nào với chúng đây? Nấn ná từng thứ và từng trang nhật ký như cố níu giữ sự tồn tại của chúng, r ồi tôi sẽ xa chúng mãi mãi, sau đó tôi sẽ đưa lại cho mẹ cất giữ. Hãy để cho một phần con người tôi được ở lại bên bà, một tôi xưa cũ, r ồi mai đây tôi sẽ là con người mới, không có em trong tâm trí, không còn vấn vương, không còn nỗi muộn phiền, đón đau.

Phải, chỉ ngày mai thôi, qua đêm nay, máy bay sẽ cất cánh đưa tôi đến

một vùng đất khác, hoàn toàn rời xa nơi này.

Cuộc sống mới đang chờ đợi tôi phía trước, hãy nhắm mắt ngủ, rồi ngày mai sẽ đến.

ân bay buổi sớm.

Mặc dù bên ngoài bầu trời vẫn còn mờ sương, nhưng trong phi trường mọi người đã rục rịch đến và bắt tay vào công việc của mình. Các cô nhân viên áo quần chỉnh chu ngay ngắn vô cùng xinh đẹp đứng vào vị trí.

Lúc này, sân bay cũng chưa đông nên tôi nhanh chóng hoàn thành thủ tục check-in trước, sau đó ra hàng ghế bên cạnh ngồi đợi giờ kiểm tra qua cửa an ninh và ra sân lên máy bay.

Tôi mở hộp xôi mẹ chuẩn bị cho mình từ sáng sớm ra ăn. Tôi biết có lẽ bây giờ bà đang nhớ tôi lắm, cả cô chú và Lan cũng vậy. Họ cứ nằng nặc đòi tiễn tôi ra sân bay nhưng tôi không chịu. Tôi sợ phải chứng kiến cảnh người nhà bịn rịn nói lời chia ly, tôi sợ mình chùn bước, không dứt khoát được với quyết định của mình. Thà rằng cứ để tôi đi một mình cho dễ dàng, chỉ cần tôi biết trong lòng họ luôn có tôi là được rồi.

Hộp xôi vàng ươm, mùi thơm cứ vấn vít cả một vùng, tôi thấy lòng mình ngọt ngào nhưng cũng có phần buồn bã, trống trải.

Vậy là tôi không được ở lại đây đón cái Tết dân tộc trong bầu không khí ấm áp rồi. Không biết bao giờ tôi mới quay trở lại, hoặc cũng có thể đây sẽ là lần cuối tôi về lại quê hương.

Bất giác một giọt nước mắt lăn xuống, tôi vô cùng ngạc nhiên. Đã từ rất lâu rồi tôi không còn biết đến rơi lệ, vậy hôm nay tôi khóc vì điều gì? Tất cả đều do tôi lựa chọn kia mà. Yêu em là do tôi tự chọn, đến tìm em cũng do tôi chọn và bây giờ rời đi chóng vánh cũng là lựa chọn của tôi chứ không ai khác.

Tôi ngửa mặt lên trời, như để giọt nước mắt chảy ngược vào trong. Tôi là một thằng con trai, làm sao có thể để mọi người nhìn thấy mình khóc. Miếng xôi như nghẹn lại trong họng, mãi không chịu trôi xuống, tôi không sao ăn nổi nữa, bèn phụ công sức của mẹ mà bỏ chỗ xôi còn lại đi.

Trời dần sáng, người đến sân bay mỗi lúc một đông, ồn ào huyên náo cả một vùng, chẳng mấy chốc, những chiếc ghế chờ xung quanh tôi đã kín chỗ. Tôi ngẩng đầu nhìn về phía đường hầm Chỉ còn hơn một tiếng nữa thôi là máy bay sẽ cất cánh và cũng là lúc tôi trở về với nước Anh xa xôi, nơi có bố tôi và cuộc sống của tôi đang chờ đợi.

Tôi nhìn quanh quất, cẩn thận ghi tạc từng đường nét nhịp sống nơi đây vào tâm khảm mình.

Có lúc tôi tự hỏi tại sao tôi không thể kiếm tìm hạnh phúc trên chính mảnh đất mà tôi được sinh ra này? Tôi đã làm đi đâu gì sai trái ư? Sao ông Trời không nghe thấu được ước nguyện của tôi?

Nghĩ đến đây, tôi lại ủ rũ, kìm lòng không đặt mà nhớ tới em.

Bất giác, quá khứ như thước phim quay chậm tái hiện lại trước mắt tôi như mới vừa xảy ra ngày hôm qua.

Tôi nhìn thấy cô bé với bím tóc xinh đang đứng cạnh cậu bé mập là tôi khi ấy.

Cô bé chăm chú ngắm nhìn tôi vẽ tranh tự bao giờ, còn ngang nhiên đưa ra nhận xét và sửa tranh tôi vẽ.

Thế nhưng cũng từ ngày đó, em đã bước vào cuộc đời tôi, làm thay đổi mọi thứ trong tôi, thay đổi suy nghĩ của tôi, phủ lên cuộc sống u tối của tôi một màu nắng ấm áp.

Tôi bắt đầu không ngừng nhớ về em, nghĩ về em và tìm cách để tiếp cận em, gần thêm chút nữa.

Thế là cậu bé mập liền viết thư làm quen cho em rồi để vào ngăn bàn nơi em ngồi. Nhận được thư, cứ ngỡ là người ngồi chỗ em buổi chiều để lại, em sẵn sàng trả lời và chấp nhận lời làm quen đó. Chuyện trò với nhau một thời gian, em rất tò mò muốn gặp mặt tôi nhưng tôi không chịu. Em đã

lén lút đến trường buổi chiều để ngó coi người ng ời chỗ em trông như thế nào, và r ồi em cũng phát hiện ra người kia không phải là người vẫn thường tâm sự với em qua ngăn bàn.

Em có chút giận dỗi tôi, tôi bảo sẽ có lúc chúng mình gặp nhau và em luôn tin là như thế, nên không còn quá để tâm đến việc tôi trông như thế nào nữa.

Giá như ngày ấy tôi cứ mạnh dạn đến gặp em thì biết đâu giờ chúng tôi lại trở thành đôi bạn tri kỷ.

Tôi mỉm cười nhớ lại tâm tư mình khi ấy, vì tự ti với thân hình béo múp xấu xí, tôi đã không dám gặp em, tôi sợ em chê bai tôi giống như đám bạn vẫn thường bài xích tôi vậy.

Thế r ồi tôi khao khát có được một thứ gì đó từ em, biết em luôn ôm theo một con búp bê đáng yêu bên mình, một lần, nhân cơ hội lớp em ra sân học tiết thể dục, tôi đã lẻn vào và lấy cắp con búp bê ấy đi với một niềm vui khó tả.

Có lẽ hôm ấy phát hiện ra con búp bê mình luôn yêu quý bị lấy cắp, em buồn lắm, chắc em đã phải khóc mất mấy ngày liền. Tôi nào biết được đó lại là món quà bố em mua cho em chứ?

Và cứ thế, chúng tôi trở thành đôi bạn tri kỷ chưa một lần gặp mặt. Những tâm sự cứ n ều thêm cho đến lúc chúng tôi quyết định viết chung một cuốn nhật ký.

Tôi làm sao quên được cuốn nhật ký ấy, từng trang từng chữ, từng nét bút của em trong đó đều như đã khắc sâu trong tâm khảm tôi.

Em kể cho tôi nghe về những khó khăn gặp phải khi thay đổi môi trường sống mới, em nói em yêu quê hương miền Trung của em đến nhường nào nhưng vẫn phải theo bố mẹ chuyển ra Bắc ở. R ồi em kể cho tôi nghe biết bao kỷ niệm buồn vui của em khi còn ở đó, những lần theo chân anh họ đi câu cá trong cái nắng chang chang về bị bố mẹ la mắng, những lần mãi chơi trên bãi cát trắng mà quên mất giờ về nhà, những lần cùng đám bạn rong ruổi trên khắp cánh đồng đuổi bắt chuồn chuồn châu

chầu mà không biết đến mệt mỏi... nhiều, nhiều lắm.

Tuổi thơ của em như tràn ngập tiếng cười, tôi ước ao có một khoảng trời thơ ấu vui tươi như thế.

Khác với những trang màu hồng tươi mới và màu vàng ấm áp của em, cuộc sống dưới ngòi bút của tôi lại trở nên vô cùng u tối. Tuổi thơ của tôi là những ngày bị nhốt trong phòng tối, muốn bố mẹ quan tâm tới mình mà không được, bị đám bạn cười chê vì chỉ thích vẽ mà không thích đùa nghịch giống chúng, bị chúng bài xích vì mang thân hình mập mạp xấu xí...

Chỉ phút chốc không để ý mà thời gian trôi đi nhanh chóng. Tiếng cô nhân viên sân bay vang lên đồng loạt, mời mọi người đến cửa an ninh để chuẩn bị ra sân lên máy bay. Tôi chợt giật mình choàng tỉnh, đứng dậy kéo hành lý đi về phía cửa an ninh.

Bất chợt, một cảnh tượng bên cạnh thu hút sự chú ý của tôi. Ở đó, một cô bé xinh xắn đang nhõng nhẽo với anh trai mình.

“Anh hứa là phải bảo vệ em, em muốn gì anh phải cho, có được không?”

“Được, anh hứa với em.” “Ngoắc tay nào.”

Có cái gì đó như vừa lóe sáng trong đầu tôi, những dòng chữ còn bỏ ngo cho một cuộc gặp mặt trong cuốn nhật ký chung của chúng tôi một lần nữa hiện lên trong đầu tôi. Ngày đó, tôi đã đồng ý hứa với em rằng, “Sau này dù xảy ra bất cứ chuyện gì, anh cũng sẽ bảo vệ em”. Nhưng em không hề tin tôi khiến tôi phải thề thốt đủ đi đâu, “Anh hứa với em đấy. Làm thế nào em mới chịu tin anh?”.

Tôi cứ ngỡ bản thân phải làm đi đâu gì to tát lắm mới chiếm được lòng tin của em, vậy mà em chỉ bảo, “Thế thì anh phải ngoắc tay với em, em mới tin anh”.

Yêu cầu của em vẫn còn đó, sao tôi có thể quên? Tôi đã hứa là sẽ chăm sóc em dù bất cứ chuyện gì xảy ra, vậy mà cái ngoắc tay còn chưa được thực hiện, tôi đã vội quên lời thề? Lẽ nào tôi cứ để mặc em một mình cô đơn ở đây mà đi tìm hạnh phúc riêng?

Không tận mắt chứng kiến em sống hạnh phúc, sao tôi có thể yên tâm được? Tôi sao đành lòng đây!

Tôi đã dành tình cảm cho em lâu như thế, nhiều như thế, lẽ nào lại dễ dàng từ bỏ trong phút chốc? Nhưng chính em là người đã đẩy tôi ra khỏi cuộc đời em kia mà, em đã không trả lời tin nhắn của tôi, em đã không cho tôi cơ hội.

Thế nhưng... nếu em thực sự muốn tôi rời đi thì em phải nói rõ với tôi chứ? Vì sao em lại yên lặng như vậy? Lẽ nào em có điều gì khó nói? Hay em còn đang phân vân, đang suy nghĩ, xem xét về tình cảm của mình.

Phút chốc, đầu óc tôi rối như tơ vò, nên đi hay nên ở, tôi không sao quyết định được nữa. Đi rồi, tôi sợ sau này mình sẽ phải hối hận, nhưng nếu ở lại... thì liệu em có chấp nhận tôi? Chẳng hiểu sao lúc này cái quyết tâm lúc trước của tôi chạy đi đâu mất, trong tôi bỗng như có một thứ gì đó níu chân, không cho tôi bước tiếp. Một cảm giác kỳ lạ cứ liên tục xâm chiếm trái tim tôi.

Không được, tôi không thể rời khỏi đây được, tôi phải đi tìm em, phải nói cho em biết tôi yêu em nhiều thế nào và sẽ thực hiện lời hứa của mình, tôi sẽ đợi đến khi em hoàn toàn dành tình cảm cho mình, chấp nhận mình mới thôi.

Giọng cô nhân viên sân bay vẫn vang lên thông báo máy bay sắp đến giờ cất cánh, đề nghị hành khách nhanh chóng hoàn thành nốt các thủ tục, thế nhưng tôi chẳng buồn để ý đến lời nhắc nhở ấy, lập tức chuyển hướng đi về phía cửa.

Nhưng... Chuyện gì đang xảy ra với tôi thế này? Mắt tôi có nhìn nhầm không? Có phải vì nghĩ đến thứ gì đó quá nhiều mà mắt sinh ảo giác, khiến thứ đó hiện lên ngay phía trước không? Tôi chớp chớp mắt mấy lượt, không dám tin bèn quay mặt đi sau đó mới quay lại.

Vừa quay người, tôi đã bắt gặp dáng hình quen thuộc, dáng hình tôi không bao giờ quên và khiến tôi lưu luyến chẳng muốn rời. Em đứng đó tự bao giờ, nhìn tôi, mắt ướt lệ nhòa.

Quả nhiên nhìn thấy em, nỗi nhung nhớ trong tôi như vỡ òa, đã rất lâu rồi tôi không được gặp em. Nhìn em gần hơn trước, nhưng ánh mắt không còn ủ rũ mệt mỏi nữa, mà có một niềm vui ẩn hiện trong đó.

Tôi lật đật, buông luôn hành lý đang kéo trên tay, bước vội về phía em, như thể chỉ cần chạm chân một chút thôi là hình ảnh em sẽ hóa thành bong bóng xà phòng phút chốc tan biến trong không trung. Tôi tham lam ôm em vào lòng, ôm thật chặt, không cần biết gì đến mọi thứ xung quanh, thậm chí là cảm giác của em lúc này như thế nào tôi cũng chẳng cần quan tâm.

Một điều đặc biệt là, em cũng ôm chầm lấy tôi. Em hết giận tôi rồi sao? Em chịu tha thứ cho tôi rồi sao? Trái tim tôi bất giác đập rộn, nghe giọng em nghẹn ngào bên tai, “Anh... Anh đừng đi”.

Tôi vô cùng xúc động khi nghe em nói thế. Em có biết tôi mong chờ câu nói này của em đến nhường nào không? Chỉ cần nhìn thấy em thôi, là cái do dự ban nãy của tôi lập tức tiêu tan, huống hồ bây giờ em lại nói như thế, làm sao tôi có thể đành lòng mà đi được nữa.

Tôi càng ôm em chặt hơn, an ủi, “Không đi, anh không đi đâu nữa, anh không đi nữa”. Tôi nói trong niềm vui vỡ òa.

Chúng tôi cứ đứng ôm nhau như vậy giữa dòng người ngược xuôi tất bật làm thủ tục cho chuyến bay tiếp theo. Rồi họ sẽ bay đến những chân trời mới, có cuộc sống mới, còn tôi, tôi sẽ mãi ở lại đây với cuộc sống của mình, tôi sẽ ở lại nơi có nắng và có em, có hạnh phúc của chúng tôi.

Một lúc lâu sau, em khẽ đẩy tôi ra, nhìn tôi, thì thầm, “Anh à, em đã biết hết mọi chuyện rồi, Lan đã nói cho em biết hết rồi, sao em có thể buông

tay một người yêu em nhiều như thế”.

Tôi bỗng thấy giật mình khi em nói, nhưng cũng thầm cảm ơn con bé Lan. Việc nó làm quả thực giúp ích rất nhiều cho mối tình của chúng tôi, song tôi cũng có chút tò mò không biết con bé đã nói chuyện gì với em. Đang tự hỏi lòng như vậy thì tôi thấy em giờ thứ đang cầm trên tay lên cho tôi xem.

Đó là bức tranh có nắng của tôi và cuốn nhật ký chung của chúng tôi.

Tôi nhớ mình đã để chúng lại cho mẹ giữ kia mà? Sao giờ nó lại nằm trong tay Linh, mà lại là Lan đưa? Có lẽ không đành lòng đứng nhìn con trai ra đi trong nỗi đau đớn như vậy, mẹ tôi đã đưa chúng cho Lan tối qua hoặc sáng sớm hôm nay khi tôi bắt đầu bắt xe ra sân bay, và Lan đã lập tức đến gặp Linh, thì Linh mới có mặt ở đây sớm thế này.

Tôi muốn nói với em rất nhiều, rất nhiều lời xin lỗi. Xin lỗi vì đã giấu em nhiều chuyện như thế, chuyện tôi là cậu bé mập ngày nào, chuyện tôi là người bạn tri kỷ qua ngăn bàn của em, và cả chuyện tôi về đây giả bộ thuê nhà để tìm cảm hứng vẽ tranh cho một cuộc thi; xin lỗi vì đã lấy đi con búp bê bố em tặng; xin lỗi vì chưa thực hiện được cái ngoắc tay với em đã có ý định rời đi; xin lỗi vì làm em buồn...

Rất nhiều, rất nhiều lời muốn nói với em nhưng tôi lại không sao mở miệng được. Lấy hết can đảm, tôi lên tiếng, “Xin lỗi...”, nhưng lời còn chưa nói hết em đã đưa tay lên miệng tôi, nhìn tôi lắc đầu ý bảo không cần nói gì nữa cả.

Thì ra em chẳng trách móc tôi vì bất cứ điều gì, có lẽ bởi em hiểu tôi làm tất cả mọi việc chỉ vì một điều. Đó là mong có được trái tim em.

Tôi thở phào trong lòng, mọi chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi, bây giờ chỉ còn tôi và em, chỉ còn tình yêu của hai người, chúng tôi sẽ dựng xây một tương lai hoàn toàn mới, một tương lai tràn ngập ánh nắng ấm áp.

Đột nhiên em nói với tôi vô cùng nghiêm túc, “Anh còn nợ em một cái ngoắc tay, anh còn nhớ không?”.

Tôi ngăn người giầy lát, thì ra em vẫn nhớ điều đó và luôn chờ đợi nó.

Tôi cố kìm nén cơn xúc động đang không ngừng trào dâng trong lòng. Làm sao tôi quên được chứ.

Tôi ôm lấy em, giọng vấp vút bên tai em, “Anh làm sao có thể quên được? Chính vì thế, anh mới về đây để thực hiện nó và thực hiện lời hứa sau cái ngoắc tay ấy. Em có đồng ý để anh thực hiện lời hứa của mình không?”.

“Tất nhiên là em đồng ý rồi”, Linh cười, niềm hạnh phúc đang dâng trong mắt, “Lan nói đúng, đã yêu thì tại sao cứ phải trốn tránh tình cảm để cả hai cùng khổ đau. Em xin lỗi vì sự hèn nhát thời gian qua của mình. Anh bằng lòng ở lại đây cùng em chứ? Anh không vứt bỏ em chứ?”. Như sợ tôi đi mất, em nhấn mạnh thêm, “Thời gian qua em cứ luôn ép bản thân mình tránh xa tình yêu, tránh xa anh, để không phải đau khổ nữa. Thế nhưng em nhận ra một điều, càng cố phủ nhận tình yêu của mình, trái tim càng đau gấp trăm ngàn lần. Em không làm được điều đó, anh à, em không làm được. Vừa nghe Lan nói anh sẽ bay về Anh chỉ trong phút chốc nữa thôi, trái tim em đã quặn lại, như thể sắp mất đi thứ gì vô cùng quý giá mà em không bao giờ tìm lại được. Em phải lập tức đến bên anh, nói cho anh biết tình cảm của em dành cho anh, để níu giữ bước chân anh lại”.

Qua bao nhiêu thời gian, vui có buồn có, lúc này đây tôi nhìn thấy sự chân thành rõ rệt nhất hiện lên trong đôi mắt lấp lánh của em, trên làn môi cười của em, trên cái ôm siết chặt vòng tay và trong từng lời nói của em. Hơn bất cứ lúc nào, giờ đây tôi cảm nhận được sâu sắc tình cảm của em dành cho tôi. Đó chính là tình yêu.

Tôi ôm em chặt hơn, nụ hôn khẽ khàng rơi trên mái tóc mượt mà và dịu dịu hương thơm của em, khẽ bảo, “Trả lại anh ngày hôm đó gặp em nơi ấy, trả lại anh cái rung động đầu đời vụng dại, trả lại anh nỗi mong mỏi về lại quê hương, trả lại anh tấm chân tình nguyện trao người con gái... Nếu trả được, tất cả, anh sẽ buông tay, để em rời xa anh, mãi mãi”.

Vừa nghe tôi nói thế, giọt nước mắt liền lăn dài trên đôi má em. Tôi biết đó là giọt nước mắt của hạnh phúc, của niềm vui vỡ òa. Tôi dịu dàng đưa

tay chạm lên đó, rồi thì thầm bên tai em, tôi muốn chỉ mình em nghe thấy, “Thực ra, em là vệt nắng chiếu qua cuộc đời tăm tối của anh, làm thay đổi mọi thứ trong anh, và làm bừng sáng cả trái tim anh nữa”.

Nói rồi, không đợi em mở lời, bờ môi tôi tìm đến bờ môi mềm mại của em. Mặc cho người người xung quanh vẫn qua lại, thế giới vẫn chuyển động, tôi không quan tâm, tôi chỉ biết mình đã có em trong vòng tay, đã chinh phục được trái tim em.

Và cứ thế, tôi đã lạc trong trái tim em mất rồi, không sao tìm được lối ra nữa.

Bên ngoài, mặt trời đã lên, một ngày mới bắt đầu, một ngày có nắng.

Hết.